DARCY LOWELL

Întâlnire înșelătoare

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Deschizând ochii odată cu primele raze de soare, Willow descoperi că ploaia torențială din seara trecută se transformase într-o burniță fină. Avea destule scuze să se întoarcă la obișnuita alergare de dimineață. Condițiile meteorologice fuseseră de la început împotriva obiceiului ei, iar nimeni în toate mințile nu se trezea la o oră atât de înaintată. Oricum, asta era prima zi a vacanței ei. Nu că s-ar duce undeva… nu-și permitea să se mai ducă nicăieri acum.

Își alungă din minte gândurile despre starea financiară și, închizând ochii, se pregăti să mai lenevească încă o jumătate de oră.

Cu toate acestea, conștiința ei, cea care o forțase în urmă cu o lună să ia decizia să fie mai sportivă, n-o lăsă nici de această dată să se răsfețe. Zece minute mai târziu, îmbrăcată într-un trening roz, deschise ușa casei și păși pe stradă, simțindu-se mai trează cu fiecare pas pe care-l făcea.

Era bucuroasă că făcuse efortul, în timp ce trecea în liniște pe lângă casele cu perdelele încă netrase. Începuse să iubească această singurătate, chiar dacă se gândea din când în când că este destul de ciudat, dacă era să se gândească la cât de singură se simțise de la moartea doamnei Gemmil.

Se simți întristată gândindu-se la ea, dar își spuse că era firesc să simtă lipsa bătrânei care fusese pentru ea mai mult o mamă, decât proprietara casei în care stătea cu chirie, în această perioadă de adaptare.

Gândurile i se întoarseră înapoi cu patru ani, când se mutase în casa vecinei lor. Doamna Gemmil se simțea bine atunci, iar Willow tocmai terminase liceul de secretariat și începuse să lucreze la Laffard Fine Porcelain. Părinții ei divorțaseră de mult, iar ea locuia cu mama ei, care era bucuroasă că-l vedeau foarte rar pe bărbatul care, până de curând, plătise chiria și le întreținuse pe amândouă.

Daphne Cavendish era o femeie atrăgătoare și din când în când un bărbat sau altul venea s-o scoată în oraș. Dar, la un moment dat, Bruce Humphreys venise acasă în concediu, din Hong Kong și era tot timpul la ele. Mama ei părea deodată o adolescentă, iar Willow își dăduse foarte repede seama că bărbatul putea să-și dorească s-o ia pe mama ei cu el, la întoarcerea în Hong Kong. Mai mult decât atât, s-ar putea ca ea să fie foarte dornică să plece.

Când Daphne sosise acasă cu inelul de logodnă pe deget și o anunțase că se va căsători în curând, Willow își dăduse seama că bănuielile ei se dovedeau adevărate, dar că speranțele de a ajunge la Hong Kong nu erau deloc întemeiate. Profitând că fiica ei era la serviciu, unde învăța cât

de mari sunt diferențele între ce înveți să faci și ce trebuie să faci cu adevărat, femeia profitase și vorbise cu vecina lor. Când ajunsese acasă, Willow aflase că totul era deja aranjat. Mama ei îi explicase că n-avea nici o intenție să facă prelungirea contractului de închiriere pentru casă, care urma să expire.

– Da, nu cred că vrem casă și aici, și în Hong Kong, fusese Willow de acord, crezând că mama ei voia să-i spună că va merge cu ei.

– Îmi pare bine că ești de acord cu mine, zâmbise mama ei.

Încă zâmbea când începuse să-i explice că doamna Gemmil fusese de acord s-o primească în calitate de „oaspete plătitor".

– Ai… ai aranjat să trăiesc la doamna Gemmil? întrebase ea, copleșită de această veste. De ce nu pot rămâne aici?

Tânăra se străduia cu greu să accepte faptul că mama ei nu avea nici un loc pentru ea în noua căsnicie și că se părea că va fi nevoită să se mute cu o femeie care, chiar dacă era foarte drăguță, pentru cei șaptesprezece ani ai lui Willow, părea incredibil de bătrână.

– Ți-am explicat deja de ce, pentru că renunț la această casă. În plus, nu-mi place ideea să locuiești singură. .

– Pot să mă descurc, încercase Willow să găsească o soluție, fără să fie impresionată prea tare că mama ei nu era chiar neinteresată de soarta ei. Chiar pot..

– Oricum, o întrerupsese mama ei, chiar dacă agenția imobiliară ar permite unei fete de șaptesprezece ani să semneze un nou contract de închiriere, lucru de care mă îndoiesc, mai ales că tatăl tău nu-ți mai plătește pensie alimentară pentru c-ai început să lucrezi, sunt sigură că nu ți-ai putea permite să plătești chiria din salariul tău.

La această replică, nu mai avea ce răspunde. Salariul ei de începător era modest.

Acesta a fost momentul care a declanșat schimbarea din viața lui Willow. Chiar de a doua zi, a început să dea telefoane la agenții imobiliare și să se intereseze cât ar trebui să plătească pentru un apartament. A fost umilitor șI a trebuit să se declare învinsă. Viziunea ei de a avea o carieră și un apartament propriu a pierit repede în fața realității: chiar și cel mai mic apartament pe care-l descoperise depășea cu mult posibilitățile ei.

Așa că, își continuă Willow firul gândurilor, mama ei se căsătorise și plecase în Hong Kong, iar ea se mutase la doamna Gemmill.

La început, se gândise că, o dată cu trecerea timpului, va crește și salariul ei și se va putea muta într-un alt apartament. Dar doamna Gemmill se dovedise adorabilă și, chiar dacă ajunsese la un moment să-și permită să se mute, nici nu se mai gândea la acest lucru. Mai mult, când gazda ei începuse să aibă probleme cu picioarele, cumpărase o mașină și se bucuraseră împreună de multe călătorii plăcute.

Era aceeași mașină care era responsabilă acum de starea ei proastă. Vinerea trecută, cu o zi înainte de plecarea în vacanță, mașina cedase. Își promisese această vacanță, pentru că, deși o îngrijise pe doamna Gemmill cu dragoste și dăruire, era epuizată de nopțile pierdute și de oboseala produsă de emoția permanentă și de teama că inevitabilul se va întâmpla.

Niciodată Willow nu mai voia să treacă prin clipele în care teama devenise trista realitate. Nu mai voia nici să se

gândească la rudele gazdei ei, pe care nu le mai văzuse niciodată, dar care apăruseră imediat să pretindă moștenirea.

Dezgustată de avariția lor, voise să se mute cât mai repede. Nu acceptase imediat oferta agenților imobiliari pentru o căsuță în Surrey, foarte aproape de Hampshire, unde locuise până atunci. Ideea de a conduce zilnic douăzeci de mile până la serviciu nu era foarte atrăgătoare, dar, poate pentru că se simțea deja disperată, plecase să vadă căsuța.

La vederea ei, farmecul satului Stanton Verney, un pic demodat și încântător, o cucerise imediat, iar drumul cu mașina îi păruse un preț prea mic de plătit pentru privilegiul de a locui acolo.

Mutatul îi consumase toate economiile. Trebuise să mai cumpere mobilă și tot felul de mărunțișuri, nimicuri la prima vedere, dar care costaseră mai mult decât își închipuise. Din fericire, avusese banii păstrați pentru vacanță, la care era nevoită să renunțe.

Reparația pentru mașină, care alesese tocmai această clipă să se strice, consumase chiar și ultimii bani. Cu gândul la mașina pe care urma s-o ia a doua zi de la service, Willow ajunse la zona verde de la marginea satului. Voia să facă o singură tură, să se întoarcă acasă și să-și schimbe hainele ude, iar apoi să facă un duș fierbinte.

Chiar dacă nu era decât de o lună în micul sat, știa deja pasiunea locuitorilor pentru zona lor verde, păzită cu sfințenie. Continuă să alege pe marginea drumului, nedorind să atingă iarba. Se gândea în continuare la mașina ei, care se oprise în mijlocul drumului și pe care trebuise s-o împingă împreună cu niște tineri amabili până la service.

Deodată, se opri șocată. Cineva parcase mașina chiar pe zona verde de care locuitorii din sat erau foarte mândri!

Cu imaginea locuitorilor satului formând un comitet de linșare pentru nesăbuitul șofer, Willow se apropie.

Era chiar mai rău! Cu cât se apropia mai mult, cu atât vedea mai clar cât de distrus era spațiul verde de cauciucurile mașinii. Era foarte clar că mașina ieșise de pe șosea la un viraj și se oprise după câțiva metri buni.

Of, Doamne, cineva va avea probleme! Abia atunci ochii ei părăsiră urmele de cauciucuri și se îndreptară spre interiorul mașinii. Se opri, brusc. Corpul unui bărbat era aplecat peste volan!

Nescăpând din ochi corpul aparent lipsit de viață, tânăra se apropie și aruncă o privire în interiorul mașinii. Bărbatul blond părea nevătămat, dar nu dădea vreun semn de viață. Nu era vizibilă nici o rană. Se întrebă dacă nu cumva necunoscutul alesese satul Stanton Verney ca fiind cel mai bun loc pentru a se sinucide.

Înspăimântată la acest gând, Willow ridică pumnul și bătu tare în geamul mașinii. Cum nu primi nici un răspuns, își spuse că nu-i rămânea decât să deschidă portiera și să spere că nu va cădea la picioarele ei, mort.

Cu mâna deja pe mânerul portierei, observă două lucruri, aproape instantaneu. Primul, era o mișcare slabă a brațului bărbatului. Al doilea, o sticlă de scotch, goală, care zăcea pe scaunul din dreapta.

Era beat! Nu era mort, ci era foarte beat!

Păși înapoi, ușurată. Fusese gata să cheme salvarea sau poliția, orice era de făcut când cineva are probleme. Și dacă ar

fi fost rănit, ar fi făcut orice să-l ajute. Dar, când bărbatul mișcă din nou, părând să-și revină din aburii alcoolului, Willow decise că poate să se descurce și singur. Se întoarse pe călcâie și-și urmă traseul stabilit.

Dar pe drumul spre marginea satului, pentru a încheia turul, descoperi că, deși fusese capabilă să-l lase să se descurce singur, nu putea să nu se întrebe cât va dura până când își va reveni.

Se gândi din nou la ce se va întâmpla când se vor trezi sătenii… dacă nu începuseră deja să se trezească. Era un mare scandal dacă un locuitor al satului scăpa din greșeală o hârtie pe spațiul verde, iar aceste urme de cauciucuri erau un adevărat dezastru!. Sătenii vor aduce poliția lângă mașină imediat, chiar înainte să-și revină.

Nehotărâtă să plece, alese să mai facă o tură în jurul spațiului verde.

La această a doua tură, își imagină că bărbatul blond tocmai avusese o ceartă cu soția, băuse ceva și acum, dacă va veni poliția, își va pierde cu siguranță permisul de conducere. Probabil avea și vreo doi copii…

Willow aruncă o privire spre mașină și descoperi că era nouă, nu avea decât un an de la fabricație. Ceea ce însemna, din punctul ei de vedere, că avea un venit ridicat. Dacă își pierdea permisul de conducere, poate risca să-și piardă și slujba.

Nehotărâtă, tânăra se apropie de mașină. Își aduse aminte că, săptămâna trecută, când avusese probleme cu mașina, doi tineri îi veniseră în ajutor. Fusese foarte recunoscătoare, chiar dacă nu arătau ca niște oameni de încredere. Așa că aparențele

nu contează. Ce dacă bărbatul din mașină e un bețiv? Poate să fie bună cu el. O dată ce hotărârea era luată, timpul era foarte important. Deschise repede portiera, dar se dădu un pas înapoi, izbită de mirosul de alcool. Făcându-și curaj, se întinse și-i puse bărbatului mâna pe umăr.

– Trezește-te! strigă ea, mișcându-l.

Încercările ei erau inutile, dar bărbatul părea să fie cât de cât conștient. Dându-și seama că timpul nu e de partea lor, hotărî să urce în mașină și să-l ajute. El păru să înțeleagă ce vrea de la el, dar nu fu de prea mare ajutor. Cu chiu, cu vai se strecură la volan, epuizată de efortul de a-l mișca. Spre bucuria ei, mașina nu părea blocată în pământul mâlos. Dădu ușor cu spatele, iar în clipa în care ajunse pe asfalt, știu și încotro se va îndrepta. Casa ei era singura soluție, mai ales că garajul era liber.

Ajunsă acasă, își spuse că era mai bine să-și conducă oaspetele în casă înainte de a ascunde mașina în garaj, departe de ochii suspicioși ai vecinilor. Era îngrozită la gândul de a-l căra singură, dar bărbatul părea să-și revină, pentru că deschisese ochii înjectați, fixând-o cu o privire cenușie. Înțelegea că trebuie s-o urmeze, deși nu putea încă să vorbească. Ajunsă în interior, susținându-l cu greu, îl lăsă să cadă pe canapeaua din sufragerie, având timp să-i mai așeze doar o pernă sub cap. Fugi repede afară să ascundă mașina în garaj. La întoarcere, bărbatul era tot inconștient, așa că îl lăsă din nou, urcând la etaj pentru o baie foarte scurtă. Cu toate că nu lipsise foarte mult, la întoarcere bărbatul părea să-și fi revenit surprinzător, astfel încât putea să stea în poziție șezândă. Ochii lui înroșiți o fixau întrebător.

– Ca răspuns pentru prima și cea mai evidentă întrebare, spuse ea, văzând că el n-avea destulă energie să vorbească, te afli în satul Stanton Verney, în casa mea și tocmai te-am salvat de la o soartă mai rea decât moartea.

Sclipirea de recunoaștere din privirea lui la auzul numelui satului o făcu să creadă că, chiar dacă nu-l mai văzuse niciodată, putea foarte bine să fie un localnic.

– Locuiești aici? îl întrebă ea, dar nu primi nici un răspuns. Sunt Willow Cavendish, adăugă zâmbind, apoi făcu un pas spre bucătărie. O să-ți fac o cafea.

Era aproape în bucătărie, când o voce răgușită, dar cultivată o ajunse din urmă:

– Ai cumva o aspirină?

Willow dizolvă două aspirine într-un pahar de apă și i-l dădu, apoi, după ce clătină din cap la vederea tremurului mâinilor lui, se întoarse în bucătărie. Cafeaua neagră părea cea mai bună soluție. Hotărî să bea și ea o cafea și se întoarse cu tava în sufragerie. Bărbatul părea să se simtă mult mai bine, pentru că spuse imediat când o văzu, de parcă l-ar fi întrebat chiar atunci unde locuiește:

– Locuiesc în Comberfort.

Comerfort era o localitate la șase kilometri depărtare, își aminti ea, în timp ce-i întindea ceașca de cafea. Uimită de privirea lui nefericită, deși nu credea că se simțea prea bine, cu durerea de cap și starea de mahmureală, încercă să facă o glumă:

– Ei, ai ajuns pe aproape…

El nu zâmbi, așa cum spera s-o facă. Părea un bărbat inofensiv, în jur de douăzeci de ani. Willow îl urmări cu

privirea în timp ce își bea cafeaua, făcând câte o grimasă la fiecare mișcare și exclamând:

– Oh, Doamne! Capul meu!

– Aspirina își va face efectul curând, îl încurajă ea. Totuși, nu mă miră că te simți destul de rău, dacă acea sticlă era plină când ai început… Era o sticlă goală de scotch lângă tine, răspunse ea privirii lui întrebătoare.

Bărbatul o privi câteva clipe în tăcere.

– Unde eram? întrebă el într-un sfârșit.

– În mașină… iar mașina era pe zona verde a orașului. Care este o zonă interzisă, adăugă ea. Ai făcut ceva stricăciuni… Societatea pentru Prezervarea Spațiului Verde te-ar fi linșat, dacă te-ar fi găsit acolo.

– Așadar, o soartă mai rea decât moartea? murmură el, dând semne că-i revine și inteligența. Când ea dădu din cap, el întinse ceașca, spunând rugător: Mai pot primi o ceașcă?

O jumătate de oră mai târziu, era deja mult mai bine. Cu toate acestea, tânărul, care aflase că se numea Noel Kilbane arăta la fel de trist și de nefericit. Îi mulțumise pentru că-i venise în ajutor și-și ceruse scuze pentru starea în care se afla, povestindu-i că rareori obișnuia să bea, dar că seara trecută chiar avusese nevoie de ceva de băut.

Că băuse ceva mai mult și că încă avea probleme la mers, era evident. Willow nu putu să nu-l compătimească, dar apoi se gândi că probabil familia lui era îngrijorată.

– Dacă vrei să-i dai un telefon soției, sugeră ea, arătând spre telefon, pot să te las singur…

– Nu sunt căsătorit… și nici nu cred că voi fi vreodată, răspunse el sec.

Spre groaza ei, trăsăturile lui se contorsionară, exprimând o durere profundă. Îi fu teamă că va începe să plângă, dar bărbatul reuși să se abțină. Părea că ultimele cuvinte îi amintiseră o mare durere, pe care-i era foarte greu s-o îndure. Cu greutate, îi povesti care era motivul profundei lui tristeți.

Se părea că el și prietena lui, căreia îi spunea Gypsy, tocmai petrecuseră împreună cel mai fantastic week-end. Atât de fantastic încât, descoperind că prietena cu care ea stătea în apartament era plecată, când o condusese acasă, se gândise că era cea mai bună ocazie s-o ceară în căsătorie. Dar se înșelase. Fusese distrus când Gypsy spusese nu, incapabil să accepte acest răspuns. Continuase să insiste până când avuseseră cea mai îngrozitoare ceartă.

– Îmi pare foarte rău, murmură Willow cu blândețe, văzând că oricum se simțea foarte nefericit. E evident că ai simțit nevoia să bei ceva, adăugă ea, înțelegând motivul pentru care ajunsese în acea stare.

– Am vrut să beau doar un pahar, spuse el, dar eram atât de nefericit, încât unul nu mi-a fost de-ajuns. Între Crawley și Combertford sunt multe baruri. Chiar și așa, la ora închiderii nu mă simțeam mai bine, așa că am cumpărat o sticlă pentru acasă din ultimul bar vizitat. După câte îți dai seama, n-am mai ajuns la Combertford. Când am descoperit că mașina a ieșit de pe șosea, mi-am dat seama nu numai că nu sunt în stare să conduc, dar și că nu vreau ca părinții mei să mă vadă așa. Tatăl meu, continuă el să explice, a suferit un atac de cord acum câteva luni. Ryden mi-a spus că trebuie să nu fac nimic ce l-ar putea supăra. Oricum, nu-mi amintesc prea multe din clipa în care mașina s-a oprit. Cred că mi-am spus că pot foarte bine să

dorm acolo, din moment ce nu puteam să mă duc acasă. Cred că am terminat sticla, ridică el din umeri, privind-o cu tristețe. Probabil că mi-am pierdut cunoștința…

Tăcu apoi, oftând. Dar, pentru că părea să se simtă mult mai bine când vorbea despre alte persoane, Willow simți c-ar fi mai bine să-i îndrepte gândurile în altă direcție.

– Ryden e medicul tatălui tău? întrebă ea.

Noel clătină din cap și se încruntă. Era clar că aspirina nu-și făcuse încă efectul.

– Ryden e fratele meu, spuse el, cu un licăr de mândrie în privire. Acum e în Statele Unite…

Dar chiar și așa, Gypsy părea să fie în continuare în gândurile lui pentru că, după o scurtă pauză, continuă:

– Numai când eram în toiul certeii, Gypsy mi-a aruncat o replică dureroasă. Dacă se va căsători, nu crede c-o va face cu un „junior partener". Abia atunci mi-am dat seama că l-am lăudat pe fratele meu prea des. N-am avut ocazia s-o prezint încă familiei, dar chiar și așa pare mult mai impresionată de Ry, decât de mine.

După câte se vedea, cearta fusese foarte aprinsă, iar Willow încercă din nou să-l facă să se gândească la altceva.

– Lucrezi la vreo firmă? întrebă ea.

– La Kilbane Electronics, răspunse bărbatul, iar ea își aminti că auzise de această firmă, care era liderul pe piața de electronice. I-am spus lui Gypsy că s-ar putea să nu fiu mai mult de atât, continuă el. Dar puteam foarte bine să am grijă de o soție… Și mi-a spus, deși știa foarte bine că sunt priceput la ceea ce fac, că am luat postul de director de marketing doar pentru că sunt fratele șefului.

Oh, Doamne, își spuse ea, dar a fost o ceartă teribilă!

– Nu cred că voia cu adevărat să spună asta, încercă ea să-l liniștească. Când sunt supărați, oamenii pot spune lucruri pe care nu le cred cu adevărat. Cred că acum Gypsy regretă foarte tare ce ți-a spus aseară.

– Mi-ar plăcea să te cred, dădu el din cap. Dar încă mai aud țipetele ei când am ieșit pe ușă, că a fost o prostie din partea mea și c-am stricat tot farmecul relației noastre… că nu mai vrea să mă mai vadă vreodată, iar când se va căsători, să-mi fie clar că nu va fi cu mai puțin de un asociat la o firmă mare.

Willow nu știa ce să spună. Era clar că-și pierdea timpul degeaba încercând să-l facă să se simtă mai bine. În același timp, pentru că gândurile începeau să i se limpezească, bărbatul părea să se simtă rușinat. Dar brusc, zâmbetul, pe care tânăra nu mai spera să-l vadă, se ivi pe buzele lui:

– Doamne, probabil mă crezi cel mai patetic bărbat din lume!

– Deloc, răspunse ea.

Simțise pe propria piele că sunt probleme care te pot copleși și avea destul timp la dispoziție să-i dea o mână de ajutor, dacă era posibil.

– Nu sunt așa de obicei, se scuză el. Când am probleme, mă duc la Ryden, dar…

– Dar fratele tău nu e în țară, zâmbi ea încurajator. Nu-ți face probleme, oricum mă aștepta o zi plictisitoare, așa că pot spune că mi-ai mai luat gândul de la problemele mele.

– Și tu ai probleme în viața amoroasă?

Ea nu avea viață amoroasă. Când starea de sănătate a doamnei Gemmill începuse să se deterioreze, timpul ei fusese ocupat în întregime cu îngrijirea ei. Nici unul dintre prietenii

ei de până atunci nu însemnase mare lucru, așa că nu-i fusese greu să refuze invitațiile la o întâlnire, de dragul gazdei ei, care avea nevoie de toată atenția.

Willow clătină din cap.

– Am probleme cu mașina, explică ea, apoi îi spuse ce pățise și cum fusese ajutată de niște necunoscuți. Așadar, lor le datorezi dorința mea de a te salva de mânia comunității locale, zâmbi ea.

Noel zâmbi și el, recunoscând că n-ar fi fost în stare să opună vreo rezistență dacă locuitorii și-ar fi dorit să-l linșeze.

– Unde mi-ai pus mașina? întrebă el într-un sfârșit. Nu-mi amintesc nimic, dar sper că n-ai lăsat-o parcată în fața casei.

– Am ascuns-o în garaj, râse Willow, apoi se ridică și-i aduse cheile. Acum pari mult mai în stare să conduci decât păreai mai devreme.

– Ți-am răpit prea mult din timp, spuse el repede, văzând gestul ca o invitație să plece.

– Nu, n-ai făcut-o, îl contrazise ea. Este prima mea zi de concediu, așa că n-am de ce să mă grăbesc, încheie Willow, așezându-se pe fotoliu, ca să-i arate că nu e grăbită.

Bărbatul se încruntă deodată, la auzul cuvântului concediu. Aruncă o privire spre ceas.

– Oh, Doamne! gemu el, ar trebui să ajung la aeroport!

– Ai o rezervare la avion? întrebă Willow. Și tu ești în vacanță?

– De unde atât noroc… Mâine e o prezentare de computere la Paris, trebuie să prezint produsele noastre, iar săptămâna viitoare să am întâlniri cu unii dintre cei mai buni clienți. Nici o problemă, spuse el după o clipă de gândire.

N-o să-mi ia chiar atât de mult să conduc până la Broadhurst Hall, să-mi văd părinții și să-mi fac bagajele. Din fericire, e vorba despre ziua de mâine…

Se întrerupse, iar pe figura lui se citi din nou nefericirea. Tânăra ghici că se gândea din nou la prietena lui.

– Mai ai timp de o cafea, înainte de plecare? întrebă ea repede, deși era sigură că băuse destulă, dar voia să-i abată gândurile de la supărările lui.

Așa cum sperase, el scutură din cap, revenindu-și.

– Îmi pare rău, zâmbi el stins. Gândul la prezentare mi-a adus aminte că la o manifestare asemănătoare am cunoscut-o pe Gypsy. Lucrează pentru o agenție și am văzut-o la un stand. Din clipa în care am văzut-o, nu mi-am dorit decât să stau de vorbă cu ea.

– Poate că totul se va rezolva, murmură Willow, chiar dacă își dădea seama că Noel nu mai avea nici o speranță.

Dar bărbatul își revenise din starea în care fusese la început și o surprinse întrebând-o ceva despre o replică a ei.

– Așadar, unde ai de gând să-ți petreci concediul, după ce-ți vei lua mașina de la reparat? Parcă ai spus că trebuie s-o iei mâine.

– Ai dreptate, trebuie să-mi iau mașina mâine, răspunse tânăra, dar concediul o să mi-l petrec în Stanton Verney.

Pentru că Noel fusese atât de deschis, nu văzu nici un motiv să nu-i explice pe scurt care erau problemele ei financiare și că-i era imposibil să plătească o reparație atât de costisitoare a mașinii și să-și mai permită și o vacanță.

– Așa că s-au cam dus planurile mele de a petrece un concediu undeva pe coastă. Cu toate că, dacă vremea

continuă să fie tot așa ploioasă, probabil că m-aș fi întors mai degrabă ruginie, decât bronzată.

Noel zâmbi la auzul replicii ei. Apoi, în timp ce învârtea pe degete legătura de chei pe care i le înmânase, rămase o vreme cu privirea la una dintre ele, care părea mai degrabă o cheie de la casă, decât de la mașină. Deodată, ridică ochii spre ea.

– Vrei să te duci neapărat pe coastă?

Fără să știe care erau intențiile lui, Willow răspunse:

– Nu neapărat. Simțeam doar nevoia să schimb decorul, să fac ceva deosebit ca să-mi reîncarc bateriile.

– Te duci foarte des în oraș?

– La Londra? Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când am fost..

– Așadar, ar fi ceva deosebit să-ți faci concediul acolo, nu?

Ea dădu din cap dar, înainte să poată spune ceva, el scoase cheia de pe inel și i-o întinse:

– Eu și cu Ry avem un apartament acolo, în care stăm când avem mai multă treabă în oraș. De ce nu ți-ai petrece concediul acolo?

– N-aș putea! exclamă ea, fără să se gândească a doua oară.

– Desigur că poți. Nu-ți trebuie decât banii pentru benzină. Acolo o să găsești un frigider în care, pentru că nici unul dintre noi nu se pricepe la gătit, sunt tot timpul bunătăți aduse de la Broadhurst.

– Dar nu pot, protestă Willow. Abia mă cunoști… abia te cunosc…

– Ai dreptate, fu el de acord. Dar m-ai salvat de la o soartă „mai rea decât moartea“, cu toate că nu mă cunoșteai. Pot să fac și eu un bine. Dacă sătenii ar fi chemat poliția, aș fi avut

probleme, care ar fi ajuns la urechile părinților noștri, pe care ne străduim să-i protejăm. M-ai salvat și de la asta.

Tânăra își dădea foarte bine seama care ar fi fost rezultatul găsirii lui cu mașina pe spațiul verde al satului.

– Te rog, Willow, insistă el, lasă-mă să-ți întorc favoarea. Apartamentul e gata să fie folosit. Ryden nu se va întoarce până la sfârșitul săptămânii viitoare, iar eu nu mă întorc în Anglia până nu termin discuțiile cu domnul Ducret, iar acest lucru nu se va întâmpla mai devreme de săptămâna viitoare. Așa că apartamentul îți va aparține în întregime.

Ideea de a petrece câteva zile la Londra îi părea lui Willow foarte interesantă. Dar își spusese deja că singurul lucru pe care-l va face va fi să ofere ajutorul ei unui necunoscut. Să accepte propunerea lui însemna să-l mai vadă, așa că nu ezită decât o clipă.

– Îți mulțumesc, dar nu se poate, spuse ea cu fermitate. Mă duc să fac acea cafea pe care ți-am promis-o, adăugă repede, sperând ca bărbatul să uite de oferta făcută și se îndreptă spre bucătărie.

Fu recunoscătoare că, la întoarcere, el nu mai repetă oferta. Noel nu mai stătu mult. După ce își bău repede cafeaua, spuse că trebuie să se grăbească, dacă vrea să prindă avionul de seară.

Când se întoarse în cameră, Willow se aruncă râzând pe fotoliu. Ca doi hoți, scoseseră pe furiș mașina lui Noel din garaj, iar el reușise să plece fără să fie văzut. Era mulțumită că tânărul părea să fie mult mai bine dispus. Când se aplecă să ridice o pernă care nu știa cum ajunsese pe podea, Willow descoperi de ce bărbatul fusese mai vesel la plecare.

Diavolul! Sub pernă, care nu căzuse ci fusese pusă pe podea cu un scop, era ascunsă cheia. Lângă ea, pe podea era o bucată de hârtie pe care Noel scrisese adresa din Londra, adăugând: „Te rog să primești. Bunătatea trebuie răsplătită."

***

Miercuri seara, Willow ajunse să utilizeze cheia lăsată de Noel, chiar dacă primul ei gând fusese s-o trimită la Broadhurst, Comberford, la părinții lui. Dar găsise ceva mai bun de făcut și întârziase. Fiindcă era foarte ordonată din fire, nu voia să plece de acasă înainte de a spăla ce mai era de spălat și a mătura. Oricum, din moment ce Noel urma să se întoarcă în Anglia abia peste două săptămâni, nu era nici o grabă să-i trimită cheia. Așa că marți încă o mai avea. Dimineața, fusese nevoită să renunțe la alergare, pentru că era sigură că vreunul dintre membrii comitetului era deja în alertă și veghea să vadă cine apare prin zonă și poate oferi informații despre persoana care a produs dezastrul în spațiul verde. Singură acasă, tânăra se simțea plictisită. Doamna Gemmill îi lipsea mai mult ca oricând. Când aceasta trăia, era mereu câte ceva de făcut. Se simțea enervată de faptul că reparația mașinii îi consumase și ultimii bani. Aproape împotriva voinței ei, începuse să se gândească la posibilitatea de a profita de ocazie și a petrece două, trei zile de concediu la Londra, în apartamentul lui Noel. Se consolase totuși la gândul că se va simți mai bine când va primi mașina de la reparat.

Speranțele ei se dovediseră neîntemeiate și nu se simți mai bine nici la primirea mașinii. Se simțea neliniștită, mai ales

când o voce interioară îi reproșa că și-a promis o vacanță. Se tot gândea la cheia lăsată de Noel. Bărbatul își dorise ca ea s-o folosească; dacă lucrurile n-ar fi stat așa, nu i-ar fi scris biletul.

Marți seara, înainte de culcare, încercase să-și spună că se va simți mai bine dimineața. La prima oră, când deschise ochii, primul gând fu că Londra era o alegere foarte bună, dacă nu-și poate permite altceva mai bun. Și că era foarte bine să nu fie nevoită să plătească pentru cazare. La cinci după-amiază, Willow cedase tentației. Noel insistase să folosească apartamentul, nu era adevărat?

Adresa din Londra nu fu chiar atât de greu de găsit, nu trebui să întrebe decât de două ori. După ce parcă mașina în parcarea clădirii, se îndreptă spre lift, curioasă să descopere cum arăta apartamentul.

Ajunsă în interiorul masculin și elegant, descoperi că toate reținerile ei dispăruseră. Era la Londra, în vacanță și avea de gând să se bucure de fiecare clipă.

Totul va începe de mâine. În această seară, se va instala și se va duce la culcare devreme, ca să fie pregătită pentru o zi plină care va începe dimineață.

Apartamentul avea două dormitoare, iar ea îl alese pe cel care avea lângă pat o serie completă de lucrări de marketing, legate în piele. Aceasta, presupuse ea, trebuie să fie camera lui Noel, pentru că era director de marketing. Pentru că el o invitase, nu voia să violeze intimitatea fratelui lui.

După o cină frugală, conținând proviziile pe care le adusese cu ea, strânse resturile și pregăti totul pentru micul dejun, pe care intenționa să-l ia foarte devreme. Făcu apoi o

baie fierbinte și se cuibări în pat. Îi era cald și bine și era mulțumită de ideea de a avea câteva zile de vacanță în Londra. Cu gândul că se va bucura din plin de fiecare clipă, adormi.

N-avea nici o idee cât timp reușise să doarmă, când un zgomot brusc o trezi. Ascultă cu atenție, dar se lăsase tăcerea. Probabil că sunt zgomote obișnuite pentru un apartament, se liniști singură. Nu era încă obișnuită. Deodată, se ridică în pat, speriată. Se auzise altceva! Era cineva în apartament!

Cuprinsă de panică, Willow își spuse că nu exista decât o singură explicație: vreun răufăcător, care știa că frații Kilbane nu sunt acasă, venise să fure!

Apoi, spre groaza ei, înainte să se gândească la ce trebuie să facă, brusc, fără nici o avertizare, ușa camerei în care dormea, fu dată la perete. Imediat, fu aprinsă și lumina.

Uluită, Willow îl privi cu ochii ei verzi măriți de teamă, pe bărbatul înalt, brunet, care umpluse cadrul ușii. Cu o sprânceană ridicată întrebător, el o privi cu atenție, remarcând desigur cămașa sumară de noapte.

Apoi, în timp ce ea era prea surprinsă ca să-și dea seama că bărbatul era prea bine îmbrăcat pentru un hoț, acesta termină analiza ei din priviri, oprindu-se la părul blond, răvășit. Netulburat, întrebă:

– Pe cine găsesc dormind în patul meu? Sau, ca să fiu mai exact, cine ți-a dat voie înăuntru, Bucle Aurite?

Capitolul 2

Încă îl privea cu ochi mari, când înțelese ce spunea. Zâmbi ușurată. După cum se vedea, aceasta era casa lui, așadar nu putea fi un intrus. Fără să fie atentă la întrebarea lui, Willow își spuse că nu alesese dormitorul potrivit.

– Sunt în patul tău? întrebă ea, iar vocea îi era răgușită pentru că gura i se uscase de frică.

Privirile bărbatului erau fixate pe figura ei.

– Nu, de fapt ești în patul fratelui meu, răspunse el cu răceală, dar rămâne aceeași problemă. Cum ai intrat?

Willow era acum liniștită. Era evident că acest bărbat este fratele lui Noel, cu toate că acum ar fi trebuit să fie în Statele Unite. Dacă semăna câtuși de puțin cu fratele lui mai tânăr, va înțelege despre ce este vorba. Oricum, nu se mai pune problema rămânerii acolo, iar mâine dimineață va pleca la prima oră.

– Trebuie să fii Ryden! spuse ea zâmbind prietenește.

Privirea lui tăioasă fu înlocuită de o grimasă, ca rezultat al descoperirii că ea știa cine este. Lui Willow îi fu clar că nu avea o fire atât de deschisă ca Noel.

– Îmi cer scuze, dădu ea din cap. Noel mi-a spus că nu trebuie să te întorci din Statele Unite mai devreme de săptămâna viitoare.

Of, Doamne, își spuse ea, nu pare să reacționeze în nici un fel la auzul veștii că-l cunosc pe fratele lui. Poate nu explic prea bine.

– Pentru că Noel a plecat în Franța, continuă ea repede, iar tu nu erai în țară…

Cuvintele ei nu păreau să fie prea coerente, așa că respiră adânc și încercă din nou:

– Înainte să plece de acasă de la mine spre aeroport… ezită ea, apoi se îngrijoră văzând expresia furtunoasă de pe figura lui. Spunea că se duce la Broadhurst mai întâi… înainte de a se duce la aeroport. Oricum, continuă ea, am găsit cheia acestui apartament după ce Noel…

Tânăra se întrerupse, pentru că vocea bărbatului tăie aerul:

– Cât tupeu!

Uimită, Willow rămase nemișcată.

– Ce… începu ea să întrebe, dar nu putu să continue, pentru că bărbatul o întrerupse din nou cu duritate.

– Ai zece minute să-ți strângi lucrurile, rosti el tăios, iar privirea lui dură nu lăsa loc de discuții.

Willow îl privea, nevenindu-i să creadă ce întorsătură luaseră lucrurile și că Ryden Kilbane părea hotărât s-o arunce în stradă la această oră târzie din noapte.

– Nu înțelegi, încercă ea să explice, Noel….

– Nu prea mult, se răsti el. E evident că ești în oraș pentru o expoziție, așa după cum este clar că nu locuiești în Londra. Dar poți să uiți orice idee de a pune în buzunar banii pentru cazare și masă, în timp ce folosești cheia lui Noel, până la sfârșitul spectacolului. Spectacolul ia sfârșit pentru tine chiar acum, adăugă el amenințător.

Tânăra înțelese deodată că fusese confundată cu fosta prietenă a lui Noel. Era pe punctul de a-i explica greșeala, când realiză că, într-o anumită măsură, bărbatul avea dreptate. Voise să profite de cazare și masă. Și chiar dacă fusese invitată de unul dintre proprietari, ezitarea ei dură cam prea mult. Descoperi repede că Ryden Kilbane nu era pregătit să-i dea destul timp pentru a reacționa.

Cu pași grăbiți, se apropie de pat și se aplecă spre ea, convins că i-a dat destul timp să reacționeze. Willow uită că intenționase să-i spună că, până lunea trecută, nu-l cunoscuse pe Noel Kilbane.

Fu cuprinsă de panică în clipa în care brațele puternice o prinseră, ridicând-o din pat și trăgând-o în picioare. Total nepregătită să fie tratată astfel, tânăra n-avu timp să-și recapete echilibrul când Ryden îi dădu brusc drumul. Incapabilă să reacționeze, se aplecă spre el. În timpul scurt în care-l cunoscuse fusese pietrificată și alarmată pe rând, iar acum simțea că începe să se enerveze. Ca și cum ar fi crezut că atingerea corpului ei l-ar fi întinat în vreun fel, bărbatul o împinsese cu brutalitate. Era clar că-și imagina că se sprijinise de el cu intenție. Aruncând o privire disprețuitoare spre sânii ei, vizibili sub cămașa transparentă, îi spuse pe un ton insultător:

– Ei bine, acest director asociat n-are nici cel mai mic interes în ceea ce se oferă. Dacă n-ai bagajul făcut și nu ești îmbrăcată în zece minute, o să pleci așa cum ești acum.

Replica ei furioasă fu oprită de ușa trântită cu putere. După ce-i dăduse instrucțiunile, Ryden Kilbane o lăsase să le îndeplinească.

Willow irosi treizeci de secunde din cele zece minute acordate șoptind câteva nume potrivite pentru acest bărbat care nu era om, ci monstru. Pentru nimic în lume n-ar mai fi petrecut măcar un singur minut cu el. Alergă să-și ia niște haine pe ea, apoi începu să-și adune bagajele.

După cinci minute, mânia ei se mai domolise. Câteva lucruri i se clarificaseră, cel mai evident dintre toate fiind că, într-un fel sau altul, cei doi frați stătuseră de vorbă. Cuvintele despre „directorul asociat“ dovedeau acest lucru. Apoi își aminti că Noel spusese că Ryden este cel căruia îi încredințează problemele lui. Acest lucru însemna că-i spusese mult mai multe decât îi spusese ei despre experiența neplăcută avută cu Gypsy. Luându-și peria de păr de pe noptieră, Willow avu brusc în fața ochilor expresia de suferință de pe figura lui Noel, înțelegând de ce era Ryden atât de supărat. Noel era disperat și probabil că-i spusese fratelui lui totul. Nu era de mirare că Ryden se simțise furios venind acasă și descoperind că femeia care îl tratase atât de rău pe fratele lui, era în apartament și-l folosea după bunul ei plac.

Era mai puțin important că făcuse o confuzie, era de înțeles, pentru că Noel n-o prezentase familiei pe prietena lui.

Oricum, era clar că Ryden avea o părere foarte bună despre fratele lui și că oricine îl jignea pe Noel, nu trebuie să se aștepte la milă din partea lui.

Cu mișcări rapide, Willow încheie împachetatul. Dar, pentru că nu-i plăcea să fie confundată cu altcineva, mai ales cu o persoană care părea lipsită de inimă, cum era Gypsy, se întreba dacă n-ar fi posibil să pătrundă dincolo de interiorul de granit al lui Ryden Kilbane și să-i arate cine e cu adevărat. Nu se îndoia că, fiind atât de supărat, Noel uitase să-i vorbească fratelui lui despre ea.

Când se gândea la aceste lucruri, ușa dormitorului se deschise brusc. Fu suficient să arunce o privire spre figura întunecată a bărbatului ca să-și dea seama că orice șansă de a-l convinge era pierdută. Acest bărbat sever n-avea intenția s-o lase să rostească un singur cuvânt.

– Cheia! spuse el, cu mâna întinsă.

Willow căută în poșetă și, fără să rostească un cuvânt, îi întinse cheia. Dar mânia și neputința o făcură să-și ridice bărbia mai sus când trecu pe lângă el, cu geamantanul în mână. În pragul ușii se întoarse să-l mai privească o dată. Bărbatul era deja lângă ușa dormitorului, disprețul lui fiind atât de evident, încât nu voia s-o conducă nici până la ușă.

– E mare păcat, începu ea cu amărăciune, că în clipa în care ți-a telefonat Noel în Statele Unite, nu ți-a spus că…

– Nu mi-a telefonat el, eu i-am dat telefon, o întrerupse el.

Brută necivilizată! spuse ea în gând. Apoi își aduse aminte că Noel vorbise despre cât de preocupat era fratele lui de soarta tatălui lor și mânia i se mai stinse. Timpul petrecut cu doamna Gemmill o făcuse sensibilă la problemele celor în vârstă.

– I-ai dat telefon să întrebi cum se simte tatăl vostru…

Privirea mânioasă a bărbatului o făcu să se întrerupă din nou. Din expresia lui și pumnii încleștați, înțelese că Ryden Kilbane își pierduse de tot răbdarea.

– Afară! strigă el. Ține-ți gura și ieși afară!

Tânăra nu mai pierdu timp. Își dădea seama că dacă mai întârzie, riscă să fie dată afară. Avea mâna pe clanța ușii când mândria o făcu să se întoarcă.

– Plec, spuse ea cu răceală. Crede-mă, va fi plăcerea mea să nu te mai văd niciodată.

Ușa era deschisă. Tot ce mai avea de făcut era să ridice geamantanul și să păsească afară. Dar totul merse pe dos.

Pentru început, nu i se permise secunda necesară pentru a se apleca să-și ia geamantanul. Ryden Kilbane, nerăbdător să scape de ea și considerând că se poate descurca singură, se întoarse și intră în dormitor, stingând lumina de pe hol. Aflată brusc în întuneric, dezorientată, Willow se întoarse spre locul în care ar fi trebuit să fie geamantanul. Zgomotul ușii trântite o sperie, poșeta îi căzu de pe umăr și, făcând un pas greșit, se împiedică de geamantan și căzu la podea cu un zgomot puternic, lovindu-se de ușă. Sunetul scos fu atât de puternic, încât probabil că întregul bloc, nu numai Ryden Kilbane, fu sigur că o persoană mânioasă tocmai ieșise din apartament.

Dar Willow nu ieșise. Durerea copleșitoare din genunchiul ei drept o făcu să uite de restul lumii. Țipătul ei de durere fusese acoperit de zgomotul ușii. Nu țipă din nou dar, în timp ce durerea îi aducea lacrimi în ochi, știu că are probleme.

Agonia se intensifică în clipa în care încercă să se ridice și să ajungă la întrerupător. Era imposibil să stea în picioare. Trebuia să-și muște buzele ca să nu țipe. Apoi se întrebă ce va face. Dacă nu va țipa, nu va primi ajutor. Era pe punctul să-l strige pe Ryden, când își aminti cu claritate cât de dur și de

agresiv se purtase acesta cu ea. Apoi mai era și faptul că nu ezitase s-o dea afară, chiar dacă era atât de târziu.

Gândurile ei deveniră confuze când o mișcare îi trimise din nou fulgere de durere de-a lungul piciorului. Știa că Ryden Kilbane e ultimul om pe care dorește să-l cheme în ajutor. Într-un fel sau altul, trebuia să ajungă într-un loc luminat, în care să vadă ce s-a întâmplat cu genunchiul ei. De sub ușa dormitorului lui nu se zărea nici măcar o dâră de lumină, care să-i arate drumul. Cu greutate, Willow începu să se târască pe podea. După ce o dăduse atât de repede afară, acum probabil că bărbatul sforăie satisfăcut. Oh, cât de tare putea să-l urască!

Concentrându-se la ce avea de făcut, tânăra se strădui să nu se mai gândească la el. Ar trebui să ajungă în dormitorul pe care-l folosise mai devreme. Cu încăpățânare și hotărâre, parcurse încet fiecare centimetru. I se păru o eternitate până când reuși să ajungă în dormitor, apoi la veioza de lângă pat. Pentru moment, era atât de epuizată, încât nu putu decât să cadă pe pat. Era transpirată, se simțea rău și tremura toată. Era o minune că nu leșinase pe drum.

După câteva minute, revenindu-și puțin, își adună toate puterile să încerce să-și vadă genunchiul rănit Că acesta se umflase deja era evident din clipa în care nu reuși să ridice pantalonul, așa că fu nevoită să-l dea jos. Răsuflă un pic mai ușurată în clipa în care, examinându-și genunchiul, descoperi că, în ciuda umflăturii, nu părea să fie rupt.

Se simți cuprinsă de o stare de leșin și se întinse repede în pat. Știa c-ar fi trebuit să-l strige pe Ryden, dar se gândi că

bărbatul ar fi foarte nemulțumit să fie trezit în miezul nopții. Și mai nemulțumit ar fi să descopere că-i e imposibil să conducă până la ea acasă în această stare.

Cele câteva ore care mai rămăseseră din noapte au fost îngrozitoare. Știa că o compresă cu apă rece putea face minuni, dar nu se simțea în stare să se dea jos din pat.

Se învârti în toate părțile, căutând o poziție în care să se poată odihni. Spre ziuă, fie din cauza epuizării, fie era un soi de leșin, ațipi câteva minute. Se trezi înfrigurată și trase un colț al cuverturii peste ea. Știa că n-avea cum să-i fie frig în mijlocul lunii iunie. Probabil că era în stare de șoc. Alunecă din nou într-un somn neliniștit.

Douăzeci de minute mai târziu, se trezi, fără să știe dacă din cauza durerii sau dacă nu auzise vreun zgomot în camera vecină.

Pașii lui Ryden Kilbane se auziră pe hol. Se gândi cum ar fi mai bine să-i atragă atenția asupra ei, dar sunetul ca un mârâit care veni din direcția lui o făcu să-și dea seama că observase și singur. Nu era de mirare, din moment ce lăsase ușa dormitorului deschisă. Iar geamantanul ei era încă în hol.

Bărbatul apăru imediat în cadrul ușii, cu o expresie ucigătoare pe figură. Willow țipă speriată la vederea lui, dar strigătul ei n-avu nici un efect. Din două mișcări, o ridică în brațe, hotărât după câte părea, să n-o mai lase jos decât în fața ușii.

– Genunchiul meu! țipă Willow. M-am lovit la genunchi!

Privirea lui disprețuitoare o avertiză că n-avea de gând să asculte ce avea de spus, chiar dacă părea palidă și obosită.

Apoi, deodată, paloarea ei și faptul că nu purta cămașă de noapte, ci tricoul pe care-l îmbrăcase la plecare, părură să pătrundă prin valul de agresivitate, făcându-l să se oprească.

– Mi-am scrântit genunchiul, spuse ea repede.

Spre rușinea ei, când bărbatul își luă privirea de la figura ei disperată, descoperi că nu purta altceva în afară de tricou și lenjerie intimă.

Uimirea din privirea lui era vizibilă, când își plimbă privirea de-a lungul picioarelor ei, descoperind genunchiul umflat. Câteva clipe, nu făcu altceva decât să privească genunchiul. Willow simți cum crește iritarea în ea.

– Cum ai reușit…

Pentru prima oară, Willow fu cea care-l întrerupse.

– E numai vina ta, se răsti ea, iar comportamentul ei era atât de neobișnuit încât se întrebă dacă nu cumva accidentul n-o afectase mai mult decât credea. Dacă ai fi fost mai puțin mulțumit de tine c-ai reușit să scapi de mine, ai fi așteptat să ies înainte să stingi lumina, iar eu n-aș fi căzut peste geamantan.

O privire criminală fu singura dovadă de simpatie pe care o primi. Presupunând că trebuia să fie recunoscătoare și pentru gesturile nesemnificative, când o lăsă înapoi în pat fu mai grijuliu decât când o ridicase.

Dar în sentimentele lui nu era nimic asemănător cu simpatia, când o întrebă pe un ton acuzator:

– Cum naiba, cu un genunchi atât de umflat, ai ajuns din sufragerie până în dormitor? De ce nu m-ai trezit? întrebă el mohorât, dar la fel de suspicios.

– Ca să răspund la prima întrebare, cu greutate. Ca răspuns pentru a doua, aveam destul de îndurat fără să te mai trezesc și pe tine să arunci flăcări pe nas și să strigi c-am fost atât de nesăbuită să am un accident înainte să părăsesc acest apartament.

Brusc, tânăra deveni conștientă de modul în care era îmbrăcată. Ochii lui scrutători se plimbau de-a lungul picioarelor ei, analizând rana de la genunchi, iar ea făcu un gest, încercând să se acopere. Scepticismul din privirea lui era mușcător, arătând ce părere are despre încercarea ei.

– Nu pot să stau în picioare, cu atât mai puțin să merg, strigă ea pe un ton agresiv, ca răspuns la ironia din privirea lui.

– Asta ar trebui să te împiedice să mai coci vreun plan diabolic, fu răspunsul lui caustic.

Mânia care o cuprinsese era fără margini, dar valul de durere din genunchi o împiedică să se mai gândească la asta, aducându-i lacrimi în ochi. Pentru o clipă Willow se gândi cu groază că, după ce strânsese din dinți și îndurase chinurile iadului ca să ajungă în dormitor, ar face un lucru de negândit să-și piardă controlul în fața acestei brute lipsite de simpatie.

Foarte conștientă de prezența lui, tânăra se strădui să reziste nevoii de a plânge. Chiar dacă reuși să câștige bătălia, vocea ei era răgușită când întrebă:

– Există vreo aspirină în această casă?

– Doare al naibii, nu? comentă el, aruncând o privire spre ochii ei încercănați și plini de lacrimi.

– Asta ar trebui să te mulțumească, răspunse ea răstit. Există sau nu?

El plecă de lângă pat, dar nu pentru a aduce aspirina, ci pentru a se opri în mijlocul camerei și lua de pe jos pantalonii pe care ea îi lăsase să cadă acolo, după ce reușise cu greu să-i dea jos. Îi ridică și-i puse pe un fotoliu, apoi se întoarse spre ea:

– În acest bloc există un cabinet medical, ar trebui să fii văzută de un medic înainte de a lua vreun medicament.

Lui Willow deja nu-i mai păsa de cine ar trebui văzută, dacă ar fi primit măcar un ajutor, un medicament care să facă durerea să treacă. Trecură câteva minute bune până când Ryden Kilbane părăsi camera, apoi îl auzi vorbind la telefon cu cineva. Data viitoare când își revăzu gazda cea neprimitoare, era deja îmbrăcat și bărbierit și intra în cameră purtând, spre surpriza ei, o tavă cu o cană de ceai.

– Zahăr? întrebă el crispat.

Willow dădu din cap și se strădui să se așeze într-o poziție care să-i permită să accepte ceașca de ceai fără s-o verse peste ea. El o lăsă să se chinuie singură, iar ea își spuse că nu voia s-o atingă, aducându-și aminte cu cât dispreț pusese mâna pe brațul ei.

Tânăra simți nevoia să-i spună din nou cine este cu adevărat, dar ezită. Spre suprinderea ei, tratamentul lui o făcuse să se comporte contradictoriu, cum nu-i era în caracter.

În timp ce-i întindea ceașca de ceai, bărbatul o întrebă cum o cheamă, pentru că medicul va dori probabil să știe pe cine tratează. Răspunsul ei fu amar:

– Credeam că știi totul! Nu-mi spune că mai e ceva ce-ai trecut cu vederea!

El îi aruncă o privire grăitoare. Dar, spre surprinderea ei, deși probabil nu din considerație pentru suferința prin care trecea, răspunse cu politețe:

– Singurul nume pe care l-am auzit a fost Gypsy. Refuz să folosesc această poreclă caraghioasă.

Faptul că era dispus să-i spună și în alt fel decât cum probabil îi spunea deja în minte, era o altă surpriză pentru Willow.

– Numele meu e Willow, răspunse ea. Dar poți să-mi spui domnișoara Cavendish.

Ostilitatea dintre ei era la cele mai înalte cote. Sunetul soneriei îi anunță că sosise medicul. Orice protest verbal pe care și-l pusese în gând Willow, în cazul în care gazda ei ar fi insistat să fie de față la examinarea medicală, fu inutil, pentru că imediat ce-l introduse pe medicul Oliphant în cameră, Ryden ieși.

Examinarea era dureroasă, chiar dacă atingerea medicului era foarte blândă. Apoi, cu aceeași grijă, îi bandajă piciorul, spunându-i că totul va fi bine. Privirea lui de profesionist surprinse oboseala din privirea lui Willow.

– Ați dormit de când s-a întâmplat accidentul?

– Un pic, răspunse ea.

– Dar nu prea mult, zâmbi medicul, apoi îi întinse o pastilă. Înghițiți asta! Câte două pastile la fiecare patru ore o să vă împiedice să simțiți tendințe sinucigașe, adăugă el, punând pastilele pe noptiera de lângă pat.

Willow îi mulțumi din toată inima, gândindu-se cu speranță că în curând pastila îi va ușura durerea.

Doctorul închisese ușa la plecare, dar după vocile pe care le auzea, acesta îi povestea lui Ryden Kilbane care este starea rănii ei. Nu era surprinsă de faptul că, în câteva minute, aflând că genunchiul ei va fi în această stare cel puțin încă două zile, bărbatul apăru în dormitor, purtând geamantanul și poșeta. Era totuși nemulțumită. Chiar dacă era nevoit să-i facă serviciul de a o duce acasă, în Stanton Verney, n-avea nici un motiv să-i pună bagajele atât de departe, unde îi era imposibil să ajungă la ele.

– Dacă îmi dai geamantanul mai aproape, spuse ea scurt, o să-mi pot lua o fustă pentru călătoria spre casă.

Încruntarea lui îi arătă că nu era prea încântat să primească ordine de la ea. Dar nici n-o cuprinse fericirea când, aplecându-se spre geamantan, bărbatul începu să caute înăuntru. De fapt, nu căutase, ci alesese primul obiect de îmbrăcăminte peste care dăduse.

– Am spus „fustă", exclamă ea, în clipa în care prinse haina aruncată de el. Nu obișnuiesc să călătoresc în cămașa de noapte, adăugă plină de ironie.

Sarcasmul ei îl lăsă nepăsător. Chiar dacă simțea că urmează o replică neplăcută, Willow fu total nepregătită pentru cuvintele lui:

– Nu pleci nicăieri. După cum spune medicul, genunchiul are nevoie de patruzeci și opt de ore repaus la pat.

Ea își ținu respirația, îngrozită. Dacă înțelesese bine, va urma să petreacă următoarele patruzeci și opt de ore în acest apartament – cu el!

Ca și cum ar fi vrut să-i arate că n-o crede că e îngrozită și că rana poate fi, din punctul ei de vedere o întâmplare propice planurilor, Ryden spuse repede:

– Dacă încerci să profiți de această ocazie, te arunc afară, cu sau fără cămașă de noapte. Acum, ia prostia asta pe tine, am un birou la care trebuie să ajung!

– N-o să fac așa ceva! exclamă ea supărată. Doctorul Oliphant mi-a dat un medicament. Imediat ce-și face efectul, voi părăsi acest apartament cu sau fără ajutorul tău…

– Imediat ce medicamentul o să înceapă să-și facă efectul, o să fii incapabilă să pleci undeva, se încruntă el. Nu ți-a dat ceva pentru durere acum, pentru că era de părere că ai nevoie de somn, ți-a dat…

– Un somnifer! înțelese ea.

– Crede că te va face să dormi cel puțin opt ore…

Înfrântă, se lăsă păgubașă. Înțelesese deodată că, dacă acest bărbat nu intenționează s-o care adormită acasă, lucru pe care nu-l dorea, pentru că vorbea despre plecatul la birou, era imobilizată. Era total la mila lui și, din ceea ce aflase deja, mila era ceva foarte rar la Ryden Kilbane!

Capitolul 3

O durere sâcâitoare de cap însoțea săgețile de durere din genunchi când Willow se trezi, joi, după-amiază. Se simțea moleșită, avea gura uscată și chiar dacă știa că trebuie să fie odihnită după orele de somn, nu se simțea deloc așa.

Încetul cu încetul efectul medicamentului pe care îl luase fără să știe ce este, începea să dispară. Dorind să scape de durere, se întinse după medicamentele lăsate de medic pe noptieră. Când privirea ei întâlni cana de apă și paharul lăsate de Ryden pe noptieră, scurta perioadă în care nu se gândise luă sfârșit.

„Monstru necivilizat", își spuse în gând, aducându-și aminte că-i adusese telefonul lângă pat spunându-i că-l poate folosi pentru a anula orice întâlnire avea. Nu putea înțelege cum se putuse gândi măcar pentru o clipă că făcuse acest lucru din politețe și pentru că exista o urmă de bunătate în el.

Credea că e vina somniferului, pentru că începuse să viseze că există o urmă de bunătate în el, ascunsă după blocul de

beton pe care-l are în loc de inimă. Văzuse grimasa ei de durere când se întinsese după cămașa de noapte ce aluneca de pe pat. Venise să i-o aducă, iar ea își imaginase că acea bunătate îl făcuse să întrebe:

– Ai nevoie de ajutor?

Willow nu cunoștea nici un bărbat căruia i-ar fi cerut acest gen de ajutor, așa că-i răspunsese cu calm:

– O să mă schimb după ce pleci. Dar mulțumesc oricum.

Ryden se aplecase spre ea, cu mâinile întinse, gata să-i ofere ajutor. La auzul răspusului ei liniștit, demn, se oprise și o privise, ochii lui cenușii exprimând mai mult uimire decât mânie. Fusese păcălită de ceea ce credea că este bunătate în ochii lui, așa că începuse să-i spună:

– În ceea ce ne privește pe Noel și pe mine… spusese repede, văzând figura lui întunecându-se din nou, relația mea cu fratele tău…

– Am auzit adevărul despre acea relație de la Noel, o întrerupse el din nou.

– Dar nu înțelegi, nu e…

– Ba înțeleg foarte bine, ai avut destul timp noaptea trecută să-ți concentrezi mintea lacomă asupra unui alt subiect decât cel al durerii din genunchi, continuă el, ignorând expresia ei din ce în ce mai uluită. Dacă îți imaginezi că voi crede măcar un singur cuvând din orice poveste pe care ai de gând să mi-o vinzi, atunci cred că ești mult mai proastă decât credeam.

Lăsând-o să se gândească la aceste cuvinte, se întorsese și părăsise camera, plecând probabil la prețiosul lui birou. Ea rămăsese fierbând de furie și dorindu-și să poată folosi

telefonul ca să sune pe cineva, pe oricine, care să vină s-o ia de aici. Dar nu era nimeni și nu se simțise niciodată atât de singură, de părăsită.

Paharul de apă o scăpă de starea de uscăciune a gurii, dar după zece minute se simți cuprinsă de plictiseală. În cele din urmă, se gândi c-ar putea încerca rezistența piciorului rănit.

După ceea ce părea o eternitate de la această decizie, se afla în baie, sprijinindu-se de marginea căzii. Dacă fiecare incursiune urma să fie la fel de obositoare și de dureroasă, ar fi cazul să lase mai mult spațiu între ele. Cu încăpățânare, efort și strâns din dinți, reuși să se spele pe față și să se îndrepte apoi spre dormitor. Când ajunse în pat, era deja epuizată. Orice idee i-ar fi venit că genunchiul ei și-ar reveni atât de repede încât să-i permită să plece înainte de întoarcerea lui Ryden, era mai mult decât fantastică.

Suspină frustrată, apoi își blestemă încet soarta. Își aduse aminte în ce hal arăta părul ei și-și dădu seama că nu se va liniști până când nu-și va recupera poșeta și nu-și va aranja părul. Nu că i-ar fi păsat vreo clipă cum va arăta în clipa când se va întoarce monstrul acela de la birou, dar putea s-o facă să se simtă mai bine. Când părul ajunse la o stare satisfăcătoare, nu văzu nici un motiv pentru care n-ar putea să-și dea și cu niște pudră și puțin ruj.

Spre surprinderea ei, Ryden Kilbane se întoarse de la serviciu mult mai devreme decât credea. Orice idee și-ar fi făcut că era din cauza ei, fu neadecvată. Trecură mai mult de treizeci de minute până când veni s-o vadă.

Willow ajunse la concluzia că mai bine nu s-ar mai fi străduit, pentru că părea că timpul care trecuse nu reușise

decât să-i alimenteze mai mult ura pentru ea. Observă acest lucru din clipa în care intră pe ușă.

Bărbatul observă cu răceală că făcuse câteva încercări să arate mai bine și probabil că presupuse că o făcuse pentru el.

– Văd c-ai reușit să te dai jos din pat, observă el mohorât.

Iritarea care punea stăpânire pe ea de câte ori îi vorbea își făcu imediat apariția.

– M-aș fi dus mai departe decât la baie, dacă aș fi putut, răspunse ea repezit. Să nu crezi că-mi place mai mult decât ție faptul că sunt prizonieră în această cameră.

– Desigur că nu-ți place, o ironiză el. Cred că detești fiecare moment îngrozitor petrecut sub același acoperiș cu un director asociat.

Willow se enervă. N-avea nici o legătură cu Gypsy, sau cum o chema pe fosta prietenă a lui Noel. Dacă Ryden Kilbane n-a observat până acum că nu seamănă în nici un fel cu acea femeie, nu e treaba ei să-i arate că se înșală.

– Nu cred că ești ultimul bărbat de pe pământ, explodă ea mânioasă. Din ce am…

– Cine spunea asta? o întrerupse el din nou. Credeam că știm amândoi că te-ai preface că-l placi și pe diavol în persoană, dacă ar avea un cont substanțial în bancă.

Willow era hotărâtă să nu-i mai spună nici un cuvânt acestui bărbat îngrozitor, iar el, văzând că o redusese la tăcere, plecase din cameră.

– Mulțumesc, genunchiul meu e mai bine, murmură ea revoltată după el. Foarte drăguț din partea ta că ai întrebat, dar aproape nu mă mai doare deloc.

De ce se mai obosise să intre în cameră? Era clar că nu era îngrijorat de starea ei. Nici n-ar fi clipit dacă i-ar fi spus că piciorul i-a căzut în timpul somnului.

Nu găsi de cuviință să-i mulțumească în clipa în care, probabil făcându-și un ceai pentru el, își aminti de existența ei suficient de mult încât să-i aducă și ei o ceașcă. Cu toate acestea, gestul lui o impresionă un pic. Și când, după o oră, Ryden intră aducându-i o masă completă, cu trei feluri de mâncare, Willow era deja hotărâtă să renunțe la revoltă.

După încă o oră, bărbatul intră din nou, îmbrăcat într-un costum negru, arătând extrem de bine și o întrebă dacă are nevoie de ceva înainte de plecarea lui.

– Nu vreau nimic, mulțumesc, răspunse ea cu politețe. Mâncarea a fost delicioasă, adăugă ea, simțind impulsul de a-l întârzia tocmai când părea grăbit.

– Eu nu… încercă el s-o întrerupă.

– Oh, știu că bucătarul de la Broadhurst e cel care păstrează frigiderul plin, spuse ea repede, văzându-l că se întunecă la gândul că trebuie să fi aflat acest lucru de la Noel. Ryden, uite care e problema, nu vrei să-mi dai câteva minute să-ți explic relația mea cu Noel. Sinceră să fiu, m-am săturat…

Abia reuși să rostească aceste cuvinte. Se părea că numele fratelui lui acționa asupra lui ca o eșarfă roșie în fața unui taur.

– Ba nu, tu să mă asculți, mârâi el înfuriat. În graba de a te vedea plecată, se pare c-am fost prea grăbit. Și chiar dacă n-am nici o vină, am fost dispus să accept să rămâi aici. Dar, dacă așa stau lucrurile, va trebui să faci cum spun eu.

– Dar nu încerc decât să-ți spun..

– Ceea ce înseamnă că, dacă nu vrei să te vezi în mijlocul străzii, o să păstrezi pentru tine orice poveste ai vrea să-mi spui despre tine și fratele meu. Ai profitat de dragostea lui, făcându-l să creadă că e iubit, numai ca să-i arunci când a fost cazul, că esti hotărâtă să găsești pe cineva care a ajuns deja în vârf.

Dacă Willow ar fi fost vinovată, ar fi rămas copleșită de acuzațiile lui. Dar, pentru că nu era vinovată, era hotărâtă să se facă auzită:

– Dar Noel și cu mine…

Se întrerupse când pe figura lui apăru o expresie de furie. Chiar dacă nu era vinovată, tânăra se înfioră când el, părând gata s-o facă bucăți, făcu un pas spre ea. Vocea lui era liniștită, dar amenințătoare:

– Dacă știi ce e mai bine pentru tine, n-o să mai rostești niciodată numele lui Noel în fața mea. După ceea ce i-ai făcut, nu suport să aud numele lui rostit de buzele unei nemernice. Așa că taci și stai departe din calea mea.

Un sfert de oră după ce ușa apartementului se trântise, Willow reuși să-și revină din groaza că, dacă mai rostește un singur cuvânt, Ryden Kilbane e capabil să comită o crimă. Furia lui o îngrozise într-adevăr. Dar după ce-și revenise, se revolta din nou. Cum să-i explice adevărul, că ea și cu Noel abia se cunoșteau? Era copleșită de ura pentru Ryden Kilbane, care o făcea să se simtă atât de nesigură pe ea. Îi spusese să tacă. Foarte bine, nu va mai auzi nici un cuvânt de la ea. Mai ales în ceea ce-l privește pe Noel. Bine, lucrurile bune se întâmplă celor care au răbdare, își spuse ea, în timp ce-și imagina figura lui în clipa în care, aflând adevărul, va veni să-și ceară scuze. O să-l facă să regrete!

Dar imaginea pieri încetul cu încetul. Mai întâi, îi era imposibil să și-l imagineze cerând cuiva iertare. Apoi, din moment ce n-avea voie să-i spună nici un cuvânt, cum va afla vreodată adevărul? Era sigură că nu va vorbi despre ea nimănui care i-ar putea spune adevărul. Dragostea pentru fratele lui nu-i permitea să rostească numele persoanei care-i făcuse rău acestuia.

Singura speranță ar fi să-i spună ceva lui Noel, în clipa în care-i dă înapoi cheia de la apartament. Apoi se gândi că mai degrabă o va lăsa undeva unde fratele lui s-o poată găsi. Mai era și altă problemă. Oare Noel, cu gândul la Gypsy, își va mai aduce aminte de tânăra care-l salvase de pe zona verde a satului Stanton Verney?

Gândurile despre frații Kilbane o părăsiră când durerea din genunchi o făcu să se urce pe pereți. Luă două pastile, dar era prea devreme ca să-și facă efectul și-i era imposibil să mai îndure. Trecură câteva minute până când ajunse la baie. Voia să facă durerea să treacă, utilizând o compresă cu apă rece. Tocmai desfăcea bandajele când auzi prin ușa deschisă a băii că Ryden se întorsese acasă. Era aproape miezul nopții.

Știind cât era de supărat când plecase de acasă, Willow se gândi că n-o va căuta să vadă cum se simte, ci se va duce imediat la culcare. Continuă să-și pregătească remediul. N-avea nici o dorință să-l vadă.

Aplecată cu spatele spre ușă, descoperi curând că speranța ei era neîntemeiată. Auzi pașii lui în apropiere și-și dădu seama că stătea în spatele ei. Încercă să-l ignore.

Numai că acest bărbat era greu de ignorat. Mai ales când mânia obișnuită îi dispăruse din voce.

– Te doare foarte tare? întrebă el.

– Cu riscul de a te face nebun de bucurie, da, veni răspunsul ei acid, fără să ridice capul.

Pentru că nu-i plăcea să stea cu el în aceeași cameră, scoase compresa și legă la loc bandajul.

– Când ai luat ultimele pastile?

– Acum o jumătate de oră, mormăi ea, dorindu-și să-l vadă la mii de kilometri distanță.

Bărbatul nu răspunse nimic, ci rămase tăcut, privind-o cu atenție. Degetele ei deveniră neîndemânatice.

– N-ai altceva mai bun de făcut? se răsti ea iritată.

Singurul răspuns fu tăcerea– era clar că plecase la culcare și vorbea singură. Când termină bandajul și se întoarse cu greu spre ușă, sprijinindu-se pe piciorul rănit, descoperi că era încă acolo. Spre surpriza ei, piciorul rănit cedă și în efortul de a-și păstra echilibrul, singurul punct de sprijin de care să agață fu Ryden. Totuși ea fu cea care se retrase, nu o respinse el. Cu gândul că, dacă va sta aici și o va urmări cu privirea tot drumul cât încearcă să se târască spre cameră, va arăta foarte caraghios, îi spuse repede, pe un ton agresiv:

– Vrei să te dai din drumul meu?

El făcu un pas într-o parte, iar ea mai făcu un pas ezitant.

– Asta e o prostie, îl auzi murmurând.

Următorul lucru care se întâmplă o luă prin surprindere. Acum se chinuia să facă un pas, iar în secunda următoare era în brațele lui. Fie că-l deranja sau nu, Ryden o purta fără efort în brațe spre pat.

Ținută aproape de el, tânăra se străduia să-și tragă capul înapoi, să nu se atingă de pieptul lui. Când ajunse lângă pat și

se aplecă s-o lase jos, obrazul lui se lipi de pielea ei netedă. Contactul acesta intim îi făcu pe amândoi să tresară. Era clar că el își imagina că mișcarea ei fusese intenționată. Willow suferise destule atacuri din partea lui ca să mai îndure cuvinte ironice, așa că era pregătită să respingă orice atac.

– Poți să încetezi, Kilbane, spuse ea pe un ton acuzator.

Reacția lui fu rapidă, dându-i repede drumul pe saltea.

Involuntar, de pe buzele ei scăpă un țipăt de durere la contactul destul de dur cu salteaua al genunchiului rănit. Văzu mânia din ochii lui la auzul acuzației că vrea să profite de această situație.

– Oh, Doamne, oftă el iritat și ieși repede din cameră.

Era clar că și el găsea situația la fel de intolerabilă ca ea.

Willow nu se așteptase să-l mai vadă în această seară dar, după ce reușise cu chiu cu vai să se așeze în pat și să se acopere, Ryden apăru cu o băutură caldă și niște biscuiți.

Primul ei impuls fu să-i spună unde pot să ducă și ceașca și tava și biscuiții, dar mai ales el. Dar era clar că bărbatul se străduise să treacă peste toate sentimentele neplăcute și se gândise că va dormi mai bine dacă bea ceva cald, așa că nu spuse nimic.

– Îmi pare rău că nu e decât ceai, spuse el aplecându-se să-i dea cești. Din nefericire, n-am nici o cutie de ciocolată fierbinte.

La aceste cuvinte, zidul de duritate pe care se străduia Willow să-l construiască, se prăbuși. Imediat, își aminti cât avusese de suferit de fiecare dată când lăsase garda jos. Își înghiți mulțumirile călduroase care-i veniseră pe buze, și adoptă un ton sarcastic, imitându-l pe al lui, spunând:

– Deoarece nu e stricnină, cred că mă pot mulțumi și cu ceai.

Willow nu putea să fie mai surprinsă când, așteptând o replică asemănătoare, descoperi că replica ei reușise să distrugă ținuta solemnă a lui Ryden Kilbane.

Ceea ce era mai rău, să-l vadă zâmbind, când nu-l văzuse niciodată altfel decât încruntat, o făcu și pe ea să găsească această replică amuzantă. Nu-și putu reține un chicotit.

Avea încă pe buze un zâmbet pe care cineva îl descrisese o dată ca fermecător, când deveni conștientă că Ryden nu mai zâmbea. Încremeni și ea, când văzu privirea fixată pe buzele ei. Înainte să-și revină, el aruncă o privire spre ochii ei verzi, se ridică repede și plecă.

Willow nu dormi foarte bine în acea noapte. În perioadele de trezie, gândurile ei se întoarseră spre descoperirea surprinzătoare că Ryden Kilbane are simțul umorului. Își aminti și cum privirea lui întârziase pe buzele ei și cum păruse incapabil să privească în altă direcție. Nu credea cu adevărat că avea simțul umorului, poate că nu era decât rodul imaginației ei.

A doua zi dimineața, Ryden Kilbane fu necomunicativ. Tânăra ghici că regreta foarte mult că o lăsase să-l facă să zâmbească. Cu o încruntare posomorâtă, îi aduse micul dejun, apoi plecă la serviciu.

Se simțea copleșită la gândul zilei nesfârșite care se întindea în fața ei, dar apoi descoperi un lucru îmbucurător și anume că genunchiul era mult mai bine. Nu c-ar fi fost în stare să bată vreun record de viteză în drumul spre baie, dar genunchiul o durea mult mai puțin.

Era încântată. Se gândi chiar să cheme un taxi care s-o ducă la gară. Era sigură că putea găsi de acolo un taxi spre Stanton

Verney. Dar tot entuziasmul ei se duse când, întorcându-se în cameră, încercă să stea dreaptă și se prăbuși. Mai supărată ca niciodată că trebuia să se recunoască învinsă, se târî spre pat și luă două pastile.

Dar ideea de a ajunge acasă, în dormitorul propriu, n-o părăsi. Apoi, un bărbat plin de surprize, Ryden Kilbane apăru acasă la prânz, la fel de distant și de morocănos.

Willow se simți mai bine când, împreună cu tava cu mâncare, bărbatul îi aduse și câteva reviste. Probabil că are o urmă de omenie în el, își spuse ea, altfel nu s-ar fi gândit să-i aducă reviste, ca să aibă ceva de făcut care să-i ia gândul de la plictiseala și imobilizarea la pat.

– N-ai vrea… își regăsi ea vocea, oprindu-l în clipa în care ajunsese la ușă. Vreau să mă duc acasă, continuă ea, chiar dacă privirea lui sceptică nu era deloc încurajatoare. Îți cer să mă duci cu mașina, adăugă repede pe un ton înțepat, chiar dacă nu așa se cere un favor.

– Am altceva mai bun de făcut decât să te plimb de colo până colo, fu răspunsul lui nepoliticos.

Willow aruncă o privire neputincioasă spre cadrul gol al ușii, simțind nevoia să înceapă să arunce cu diverse obiecte după el. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi putut să încheie o conversație cu el pur și simplu plecând. Dar nici nu putea să stea în picioare, dar să mai și meargă.

Dacă Ryden nu fusese dornic să-i vorbească la prânz, când se întoarse de la serviciu seara, Willow era cea care nu voia să vorbească. Dar tăcerea ei morocănoasă nu-l afectă în nici un fel pe călăul ei, care îi întoarse imediat spatele și ieși, pregătit pentru a petrece seara în oraș.

Sperând ca distracția lui de seară să fie stricată, tânăra se pomeni întrebându-se unde se duce și, mai ales, cu cine. Probabil că-i plăceau femeile elegante, sofisticate. La urma urmei, dacă se străduiește, și ea poate fi o femeie foarte elegantă și sofisticată.

Dumnezeule! își spuse repede, alarmată. Nu vreau să fiu femeia pe care o admiră el. Imediat începu să se gândească la ce-i spusese Noel, că fratele lui stă la Londra în fiecare săptămână de luni până vineri. În acest caz, rămăsese la Londra pentru ea?

Se simți deprimată când sentimentele de vinovăție puseră stăpânire pe ea. Din cauza ei, părinții lui Ryden, care erau probabil nerăbdători să-și vadă fiul, așteptaseră în zadar. Știa că tatăl lui era bolnav și, chiar dacă nu știa cât de mult stătuse în Statele Unite, era sigură că, la fel ca orice bolnav, era nerăbdător să vadă persoane dragi.

Încercă să se dezvinovățească, spunându-și că dacă Ryden ar fi fost de acord s-o ducă acasă, ar fi putut să-și petreacă weekendul la părinții lui, la abia șapte kilometri de Stanton Verney.

Când auzi zgomotul cheii răsucite în broască, era într-o stare de spirit foarte proastă. Încercase să-și recapete obișnuitul optimism amintindu-și că are o casă frumoasă într-un sat pitoresc. Dar gândul la tatăl lui Ryden care era bolnav îi amintise de doamna Gemmill, care până de curând reprezentase o parte importantă din viața ei. O iubise și-i era dor de ea.

– Ai nevoie de ceva? răsună vocea tăioasă cu care se obișnuise deja.

Ochii i se umplură de lacrimi dar, fiindu-i teamă să vorbească sau să se uite la el, ca să nu vadă cât e de tristă, rămase cu privirea fixată asupra cuverturii și clătină din cap.

– Totul e în ordine? continuă el să întrebe, deși cuvintele îi veneau cu greutate.

Ea dădu din cap, plecând capul mai tare și dorindu-și să-l vadă plecat, deși pașii lui înaintau în încăpere. Era îngrozită la gândul că va izbucni în plâns.

Încă nu găsise puterea de a-și reveni, când el ajunse lângă pat. Nu făcu nici un efort s-o ajute să-și recapete controlul ci dimpotrivă, îi submină hotărârea, spunându-i cu o simpatie pe care renunțase de mult s-o mai găsească la el:

– Ai trecut prin dureri îngrozitoare, știu, dar încearcă să mai fii curajoasă încă puțin.

Luată prin surprindere, Willow ridică privirea spre o figură care nu mai era încruntată. Privi în ochii cenușii care arătau o blândețe atât de străină de tot ce văzuse până acum la el.

– Oh, Ryden, suspină ea, fără să-și poată reține o lacrimă care se scurse încet pe obraz.

Disperată, temându-se că va începe să plângă, făcu o mișcare bruscă, încercând să-și ascundă fața. Dar mișcarea ei era prea bruscă și genunchiul încă nu-și revenise, așa că durerea din el îi scoase un geamăt. Ryden îi cuprinse umerii cu brațul.

– Nu plânge, spuse el cu blândețe, ajutând-o să se așeze într-o poziție mai puțin dureroasă.

– N-o să plâng, promise ea, apoi, pentru a-i dovedi, se întoarse dorind să zâmbească.

Dar nu zâmbi. Fața lui era mult mai aproape decât crezuse. Deodată, în timp ce constata că Ryden nici nu zâmbea, nici nu se încrunta, iar brațul care o cuprindea își accentuase strânsoarea, bărbatul se apropie mai mult și o sărută.

Prinsă într-un moment de slăbiciune, Willow nici nu se gândi să protesteze. De fapt, când sărutul se adânci și Ryden o cuprinse mai strâns, cu ambele brațe, nu mai avea nici un gând.

Mai fusese sărutată până atunci, dar nu fusese niciodată așa. Pe măsură ce îmbrățișarea devenea mai pasională, descoperi în ea noi senzații, pe care nu le experimentase niciodată.

Fără să-și desprindă buzele de ale ei, bărbatul o împinse blând pe pernă. Willow uitase de mult de rana ei, când, cu degetele strecurate în părul ei blond, Ryden se așeză pe pat. Ridică privirea, întrerupând sărutul, dar imediat o ploaie de sărutări se abătu asupra feței ei, iar Willow, care nu cunoscuse niciodată pasiunea, descoperi cât e de ușor să cedezi tentației. Se simțea mai vie decât se simțise vreodată. Îl sărută și ea, invitând și cerând mai mult.

Nu era nevoie să ceară mai mult. Ryden era doritor să-i satisfacă orice dorință, iar buzele ei senzuale păreau să-l subjuge, să-l vrăjească.

Prin cearșaful subțire care o acoperea, simți corpul lui lipindu-se de al ei. Când una dintre mâinile lui alunecă spre umărul ei, strecurându-se pe sub breteaua îngustă a cămășii de noapte, aceeași sclipire de pasiune se aprinse în ochii amândurora.

Tânăra nu se miră când, copleșită de pasiunea sărutărilor aprinse pe care el le depunea pe umărul ei și pe rotunjimea ademenitoare a sânului, înțelese că acest bărbat o dorea. Părea ceva foarte firesc, pentru că și ea îl dorea.

Dar această pasiune, această dorință de a se cunoaște mai bine, se încheie brusc. Ryden simțea nevoia să țină mai strâns

corpul ei ademenitor și se mută mai aproape. Presiunea picioarelor lui o făcu dureros de conștientă de rana de la genunchi, iar de pe buzele ei scăpă un țipăt. Ca și cum ar fi fost lovit, Ryden se ridică brusc.

– Genunchiul mei, spuse ea cu voce răgușită, nefiind în stare să decidă ce o supăra mai tare: durerea de la picior, sau faptul că țipătul ei îl îndepărtase pe Ryden de ea.

Încă stăpânită de sentimentele amețitoare pe care bărbatul le stârnise în ea, îl privi, căutând ochii lui cenușii. Spre oroarea ei, în privirea lui nu mai era nici urmă de pasiunea care-l stăpânise până acum câteva secunde, ci doar asprimea cu care era obișnuită.

Uimirea ei era fără margini când, cu vocea ironică pe care o cunoștea, bărbatul îi spuse, insultător:

– Nu te felicita prea devreme, domnișoară Cavendish!

– Să mă felicit? întrebă ea, cu ochii mari, prea confuză de ceea ce se întâmplase ca să-și dea seama despre ce vorbea. Nu înțelegea că, amintindu-și de rana ei, Ryden își amintise și de convingerea că este fosta prietenă a fratelui lui.

– Câtă inocență! Cred că nu ți-a trecut prin minte că pot fi păcălit de niște lacrimi atât de mult, încât să uit de povestea cu fratele meu, spuse el cu dispreț, dându-i de înțeles că era de părere că se prefăcuse. Ei bine, ascultă cu atenție: poate ai reușit să mă faci să te doresc, pentru câteva minute… Dar e un drum foarte lung până la altar.

Capitolul 4

Când Willow se trezi sâmbătă dimineață, gândurile ei nu erau mai puțin războinice decât seara trecută. Nu era recunoscătoare lui Ryden Kilbane că plecarea lui precipitată ar fi împiedicat-o să izbucnească în plâns. Era prea mânioasă ca să mai plângă. Cine se credea? El fusese cel care începuse s-o sărute, dacă voia să respecte adevărul!

Îl ura cu toate forțele ei pentru că, într-o perioadă atât de scurtă, o făcuse să treacă prin emoții atât de diverse. O înfuria în primul rând că atingerea lui o adusese într-o asemenea stare încât uitase tot și toate. Când fusese atât de pierdută în propria pasiune, el avusese tupeul s-o acuze că ea fusese cea care îl ademenise!

Furia față de el, dar și față de propria slăbiciune, o făcu pe Willow să reacționeze. Auzea pașii lui în casă, dar nu-i păsa unde este și ce face, când se ridică și testă din nou puterea de rezistență a genunchiului.

Mersul până la baie fu mai puțin dureros decât ultima oară. Și, cu toate că simțea că este o îmbunătățire, era conștientă că n-o să plece nicăieri în prea mare grabă.

Dorindu-și foarte mult să facă o baie în cadă, fu nevoită să renunțe și să se mulțumească să se spele la chiuvetă, pentru că-i era imposibil să urce în cadă.

Nu-și văzu gazda nici când se întoarse spre camera ei și era sigură că Ryden se străduia să nu-i stea în cale. Pentru ea era chiar foarte bine.

Ajunsă în cameră, se îndreptă automat spre pat, dar se opri la mijlocul drumului, revoltându-se. Doctorul Oliphant spusese două zile de repaus la pat. Ei, bine, trecuseră cele două zile.

Rămase pe scaun, punându-și halatul și gândindu-se că, după ce se va mai odihni, se va îmbrăca. Deodată, ușa camerei se deschise și Ryden, îmbrăcat complet, intră. Privirea lui se îndreptă întâi spre pat, unde se aștepta s-o vadă, dar o găsi repede. Amintindu-și foarte clar de îmbrățișarea lor din seara trecută, Willow rămase tăcută. Chiar dacă bărbatul își amintea și el același lucru, în privirea ochilor lui cenușii nu se putea citi nimic.

Tânăra se străduia să-și revină, dar el n-o mai privi, ci se îndreptă cu tava cu micul dejun spre măsuța din cameră. Figura lui impasibilă îi aminti acuzația pe care i-o aruncase și anume că încercase să-l seducă.

Mânia ei se reaprinse, amintindu-și cum îl îmbrățișase. Iar când revăzu cu ochii minții clipa în care el ieșise din cameră, fără să-i dea ocazia să spună un singur cuvânt, hotărî că a suportat destul.

– Cred că mi-a ajuns prezența ta, spuse ea pe un ton acid.

– La fel și mie a ta, veni răspunsul pe același ton. Vrei să-ți las tava aici?

– Nu mă interesează micul dejun, se răsti ea. Vreau să mă duc acasă. Și adăugă repede înainte ca bărbatul să poată răspunde, nu văd de ce, dat fiind că și tu te-ai săturat de mine, nu văd de ce nu m-ai duce cu mașina…

– Nici eu nu văd nici unul, răspunse el.

– Vrei să spui că mă vei duce?

– Cu plăcere, fu răspunsul lui, nelăsându-i nici o îndoială că era nerăbdător să scape de ea. Mănâncă-ți micul dejun, ordonă el, apoi pune niște haine pe tine.

Bărbatul era aproape de ușă când se opri, apoi se întoarse spre ea, având o expresie extrem de grăitoare. Părea că era sătul de toată această situație, dar întrebă:

– Poți să te îmbraci singură, sper?

– Și dacă aș avea ambele mâini rupte, răspunse ea.

Parcă sunt o rănită în război, își spuse Willow mai târziu, când, deși se străduia să tragă de fustă, nu putea acoperi bandajul. Se gândise întâi să renunțe de tot la el, dar apoi se gândise că mai puteau fi denivelări pe stradă pe care Ryden, chiar plecând de la ideea că și-ar dori să le ocolească, tot n-ar putea s-o facă. Era inutil să se gândească să poarte pantofii pe care-i luase pentru fustă, cu toc înalt, așa că luă pantofii joși, potriviți pentru pantaloni.

– Gata? întrebă Ryden scurt când deschise ușa, considerând că-i lăsase destul timp să se schimbe.

Willow n-avea de gând să se scuze pentru felul în care arată, dar în clipa în care îi văzu privirea alunecând peste corpul ei, spuse repede, probabil din mândrie:

– N-am putut să-mi trec pantalonii peste genunchi.

– E încă umflat? întrebă el, traversând camera să-i ia geamantanul.

– A scăzut destul de mult umflătura, răspunse ea.

El nu mai făcu nici un comentariu și dispăru cu geamantanul. Tânăra se întrebă cum va reuși să se îndrepte spre lift și apoi spre mașină. Descoperi curând că bărbatul hotărâse că nu era în stare să facă singură această călătorie. În clipa în care se ridică de pe scaun, străduindu-se să se prefacă agilă și că nu simte nici cea mai singură durere, un braț puternic și cunoscut o cuprinse peste umeri, în timp ce celălalt i se strecură cu grijă pe sub genunchi. Fu ridicată repede, ca și cum n-ar fi fost mai grea decât o pană. Cu toată teama ei că plimbarea se va dovedi dureroasă, Ryden fu foarte grijuliu și dură foarte puțin până când o depuse cu grijă lângă o mașină luxoasă, puternică și în mod clar foarte scumpă.

Bărbatul o sfătui să se sprijine de mașină, în timp ce deschidea portiera pasagerului. Mașina era deja descuiată, iar ea se gândi cu admirație, în ciuda ei, că bărbatul se gândise la toate.

Apoi uită tot, în timp ce, cu dinții încleștați, încerca să găsească cea mai bună cale de a se îndoi și a se strecura în mașină. Când se așeză în sfârșit, închise ochii, epuizată. Nu-i păsa că Ryden putea să vadă cât de tare o durea. Curând, deschise ochii brusc, simțind că bărbatul strecura niște pernuțe sub piciorul ei rănit. Era uimită de grija lui, mai ales că toată ziua nu schimbaseră măcar un singur cuvânt civilizat.

Privi pe geam ca să nu trebuiască să-i mulțumească, dar deodată o mașină parcată în apropiere îi atrase atenția.

– Mașina mea! exclamă ea, arătând spre sigura mașină din parcare care nu părea să aparțină unui milionar.

– Dă-mi cheile, ordonă el. O să plătesc pe cineva care să ți-o aducă…

Părea că nu-și dorește s-o mai vadă vreodată în preajma casei lui. Mânia o cuprinse din nou pe Willow. Chiar dacă nu era acea femeie, Gypsy, intuiția ar fi trebuit să-i spună că nu e genul de persoană care să accepte să-i fie plătite datoriile. Numai gândul că trebuie să termine mai repede cu el o făcu să-și înghită replica și să scotocească prin poșetă după chei și să i le întindă fără să spună nici un cuvânt.

Trecură câteva secunde, dar Ryden nu făcu nici o mișcare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, întorcând capul să vadă că nu era foarte încântat.

– Pentru că se pare c-am uitat unde mi-am pus globul de cristal– poate vrei să-mi spui în ce direcție trebuie să merg.

Replica lui sarcastică îi aduse aminte că nu-i spusese adresa. Gânduri de răzbunare trecură din nou prin mintea ei, dar se strădui să treacă peste dorința aceasta, numai să se vadă acasă. Se părea că, orice ar fi aflat despre Gypsy, nu era în nici un caz adresa.

– Locuiesc în Stanton Verney, răspunse ea rece.

Privi spre fereastră, evitându-i privirea, dar îi fu clar că bărbatul nu va fi foarte încântat să descopere cât de aproape stătea de casa părinților lui.

– Stanton Verney este aproape de… începu ea să spună.

– Știu unde este, o întrerupse el, părând foarte enervat. E mult prea aproape de Comberford ca să mă simt bine.

– Fiecare avem propria cruce de purtat, comentă ea, nedându-și seama decât după plecarea mașinii că bărbatul nu se gândea la el, ci la fratele lui.

Era clar că Ryden se temea că, datorită distanței atât de mici, Noel va fi tentat s-o vadă din nou pe femeia care-l tratase atât de rău, dar care era femeia pe care o iubea.

ÎșI dădu seama că replica ei îi întărise ideea că este o persoană fără inimă, dar, pentru că urma să nu-l mai vadă, spera ea niciodată, hotărî că n-are rost să-i mai explice. Genunchiul ei simțea deja efectul călătoriei și, amintindu-și cum reacționase Ryden ultima oară când rostise numele lui Noel, n-avea nici o dorință să atragă mânia lui și să riște probabil să fie aruncată din mașină undeva pe marginea drumului.

Pe măsură ce se apropiau de Stanton Verney, lui Willow îi păsa din ce în ce mai puțin că nu primea de la însoțitorul ei decât o tăcere neclintită. Curând va fi în propria casă. Abia aștepta să fie departe de Ryden Kilbane și să închidă ușa după el.

Era în mijlocul acestor reflecții plăcute despre clipa în care va ajunge acasă și va scăpa de amândoi frații Kilbane, când Ryden îi întrerupse gândurile.

– Colega ta de apartament va fi acasă? întrebă el, luând-o prin surprindere.

Replica ei veni repede, fără să se gândească.

– N-am o colegă de apartament.

Frâna bruscă o făcu să-și piardă echilibrul și să se sprijine pe piciorul rănit. Durerea o făcu să nu se mai gândească la plăcerea pe care o va încerca în clipa în care îi va spune că n-are de fapt apartament.

– M-a durut! îl acuză ea, fără să dorească să-l scutească de mânia ei. Ce-am mai făcut? întrebă ea, privindu-l supărată și mai ostilă ca niciodată.

– Credeam… sunt sigur că Noel mi-a spus că stai cu cineva.

Gândurile ei zburară din nou la doamna Gemmill, cu care împărțise până de curând casa. Se întristă și spuse cu o voce liniștită:

– Am locuit împreună cu o prietenă până de curând, dar acum locuiesc singură.

– Minți! o acuză el imediat.

– Nu, nu mint! strigă Willow enervată, pentru că nu suporta să fie numită mincinoasă de nimeni.

Două secunde se priviră mânioși, ca străbătuți de un curent electric. Expresia lui îi spunea că preferă s-o considere mincinoasă, decât să afle că s-a înșelat. Ryden privi în altă parte, lovind cu degetele impacientat în volan.

Că abia acum catadicsise să verifice una dintre informațiile primite de la Noel o făcu din nou să-și piardă cumpătul. Cu toate acestea, își ascunse iritarea și chiar zâmbi spre bărbatul care o privea iritat.

– Știu că peisajul de aici e minunat, dar, dacă nu te derajează, aș prefera mai degrabă să mă duc acasă.

– Și cum crezi că vei reuși să te descurci acolo fără nici o colegă de apartament care să te ajute? se întoarse bărbatul spre ea. Abia dacă poți să te târăști, dar să mai și mergi.

– O să mă descurc, declară ea cu hotărâre.

– Da, sigur că da, se răsti el în culmea supărării. În afară de alte probleme, nu poți sta mai mult de un minut în fața aragazului, presupunând că ai ceva provizii acasă.

– Am spus că mă descurc și mă voi descurca, întări ea cele spuse și abia atunci își dădu seama că avea dreptate. Acasă nu mai avea nimic de mâncare.

Ochii ei verzi se măriră de panică. După câte se vede, urma de preocupare pe care o văzuse în ochii lui Ryden devenea din ce în ce mai puternică, părând că-l va împiedica totuși s-o arunce în mijlocul străzii. Numai că nu putea, nu avea să permită să fie dusă înapoi în acel apartament din Londra, plin de ură.

Ryden își luă privirea de la ea și, părând să se fi hotărât ce să facă în privința ei, porni mașina, îndreptându-se în direcția în care plecaseră. Willow se certă singură, că a fost în stare măcar pentru o clipă să-și închipuie că e capabil de sentimente umane.

Merseseră destul de mult când Ryden opri din nou mașina, cu mai multă grijă pentru rana ei, de această dată. Imaginația lui Willow o luă razna când îl văzu traversând strada și intrând într-o cabină telefonică. Cui îi dădea telefon? Și de ce? Oare abia își amintise că trebuie să dea un telefon? Sau cumva, așa cum ajunsese să se teamă, acel telefon avea o legătură cu ea?

Încercând să-și spună că n-are nici o legătură cu ea, Willow îl privi îndreptându-se spre mașină. Voia să-l întrebe despre telefonul dat, dar privirea lui n-o încurajă să spună nici un cuvânt. Probabil c-ar fi fost foarte încântat să-l roage să-i spună despre ce era vorba și tocmai să fi vorbit cu prietena lui, confirmând întâlnirea din această seară.

Bărbatul porni mașina, iar ea privi pe geam. Era destul de sarcastic și fără ca ea să-l provoace.

Tăcerea se lăsă din nou, până când se apropiară de Stanton Verney, iar Ryden porni deodată pe un drum greșit. Willow își dădu seama c-ar fi trebuit să-i dea indicații pe unde să meargă.

– Ar fi trebuit să mergi la stânga de aici, rupse ea tăcerea. Dar nu e nici o problemă, poți să întorci peste…

– Nu mergem la Stanton Verney, o întrerupse el nemulțumit.

– Nu mergem…! începu ea să exclame, dar se întrerupse când văzu semnul rutier care arăta distanța până la Comberford. Mergem cumva la Broadhurst Hall? întrebă ea cu voce stinsă, în timp ce încerca să-și revină.

– Ce fată isteață! o ironiză el.

Willow ignoră cuvintele lui.

– Vrei să spui că ai ceva de luat de la părinții tăi înainte să mă duci acasă? întrebă ea repede, știind că orașul urma să apară în curând.

– Pentru numele lui Dumnezeu, scutește-mă, răspunse Ryden, dezgustat. Știi al naibii de bine că îți vei petrece week-endul la Broadhurst.

– În nici un caz! strigă ea agitată. Nu merg acolo. Nu poți…

– Ciudat, o întrerupse el, eram sigur că vei fi încântată de idee.

– Nu sunt, se răsti Willow, furioasă pe el și pe sarcasmul lui. Oprește imediat această mașină, ordonă ea.

Ryden încetini și opri imediat mașina. Curând, descoperi că nu oprise pentru că așa ceruse ea, ci pentru că avea și el ceva de spus înainte de a ajunge la Broadhurst. Tânăra era

frustrată și iritată că din cauza piciorului rănit nu putea face ce dorea, adică să sară din mașină.

– Refuz să merg împreună cu tine acasă la părinții tăi.

Hotărâtă să nu cedeze nici un centimetru, Willow îl privi fără să clipească.

– Domnișoară Cavendish, pentru că nu te duci nicăieri decât acolo unde te duc eu, n-ai decât două variante.

– N-am nevoie de nici o variantă, știu ce…

– Ori vii cu mine la Broadhurst, o întrerupse el, ca și cum n-ar fi auzit-o, ori te duc înapoi la Londra. E alegerea ta.

– Dar nu trebuie să fac nici unul dintre aceste lucruri. Am o casă destul de bună.

N-are cum să se înțeleagă cu el, își spuse tânăra, pentru că el continua să se poarte de parcă n-ar fi auzit-o vorbind.

– La Broadhurst, menajera noastră, doamna Stow, o să aibă grijă de tine. La fel vor face și părinții mei. Și pentru că pot să mă descurc foarte bine fără ca dorința fizică să-și facă apariția, așa cum s-a întâmplat aseară, continuă el fără menajamente, cred că Broadhurst e cea mai bună alegere pentru acest week-end.

Willow simți că era învinsă, dar nu se putu opri să nu replice cu ironie:

– Ești sigur că nu sugerezi că, dacă ne-am întoarce la apartament, ai putea uita ce nemernică sunt și m-ai dori din nou?

– Recunosc, ești frumoasă, chiar dacă știi acest lucru și-l folosești în avantajul tău, dar nu mă refeream la apetitul meu, ci la al tău, răspunse el cu obișnuita franchețe. Ai fost la fel de doritoare când, păcălit de lacrimile tale mincinoase, am lăsat

atracția fizică să mă domine – pentru un scurt timp. Dacă aș fi mers până la capăt, continuă el, a doua zi m-aș fi trezit urându-te și pe tine, urându-mă și pe mine.

Nu era foarte frumos din partea lui să-și recunoască deschis sentimentele. Irațional, Willow, chiar dacă simțea același lucru pentru el, era afectată de disprețul pe care i-l arăta. Se simțea învinsă și rănită. După cum spusese Ryden, nu putea merge nicăieri dacă el n-o ducea. Brusc, în clipa în care genunchiul începu s-o doară mai tare, se simți la fel de sătulă ca și el de toată povestea aceasta. Chiar și așa, era prea mândră ca să renunțe atât de repede și era capabilă să-i răspundă cu aceeași monedă:

– Să ne urâm amândoi, pare să fie nu mai mult decât meriți. Oricum, n-o să-ți mai dau a doua ocazie să te apropii de mine. Dar, continuă ea să-l atace, nu crezi că riști, casa ta fiind și a fratelui tău?

Încruntarea lui îi dădu se înțeles că risca pomenind din nou numele fratelui lui, dar nu se putu abține:

– La urma urmei, ce mă poate împiedica să-i spun că mi-am schimbat părerea și vreau să mă mărit până la urmă cu el? Nu c-aș fi prea încântată la gândul de a te avea cumnat, încheie ea, fără să-i pese că Ryden arăta de parcă ar dori s-o strângă de gât.

Se simți un pic speriată când ochii lui sclipiră atât de periculos, încât aproape îi simți degetele în jurul gâtului. Cu greutate, el păru să-și recapete controlul, cu toate că vocea lui era răgușită când se răsti la ea:

– Știm amândoi ce fel de relație ai vrea să ai cu mine. Să nu crezi că, dacă Noel n-ar fi fost în siguranță în Franța, te-aș fi adus măcar la câțiva kilometri distanță de el.

– Dacă așa stau lucrurile, zâmbi ea cu ironice, înseamnă că Broahurst este locul în care mă voi odihni în această noapte.

– De parcă m-aș fi îndoit vreun moment, murmură el.

Înainte ca Willow să se gândească la o replică războinică pe care să i-o servească, el se grăbi s-o avertizeze:

– Am aflat destule despre tine ca să știu că ești conștientă ce te avantajează mai mult. Așa că vreau să-ți spun, domnișoară Cavendish, că dacă faci ceva sau spui ceva care să-mi supere vreunul dintre părinți, îți jur că te voi face să regreți tot restul vieții tale.

Seriozitatea cu care rostise aceste cuvinte o lăsă pe Willow fără replică. Ar fi vrut să-l întrebe cine crede că este, dacă o crede în stare să supere un cuplu în vârstă, dar se gândi că e mai bine să tacă. Înfrântă pe moment, rămase tăcută. Dar asta n-o împiedică să-și dorească din toată inima să fie de față în clipa în care Ryden Kilbane va descoperi cât de mult s-a înșelat.

Capitolul 5

Broadhurst Hall era o locuință impresionantă. Pe lângă casa propriu-zisă, mai erau terenuri întinse de grădini, cu copaci și flori. Casa avea două etaje, era de culoare albă, cu ferestre largi.

Chiar și așa, oricât de frumos ar fi arătat casa, în clipa în care Ryden opri mașina, Willow își dori să fie mai degrabă în căsuța ei mică. Dar, pentru că n-avea de ales, când bărbatul coborî din mașină, deschise și ea portiera.

Să coboare din mașină se dovedi la fel de dureros ca la urcare. Dar Ryden era lângă ea și, oricât de mândră ar fi fost și de dornică să-i dea mâinile la o parte când se aplecă spre ea s-o ajute, durerea ascuțită o făcu să tresară și să se sprijine de el.

– Arătați dărâmată, remarcă el în clipa în care o prinse în brațe.

– Mulțumesc, replică ea rece, având impresia că zărește o urmă de zâmbet pe buzele lui când întoarse capul.

– Ți s-a pregătit o cameră, îi spuse el în clipa în care o purtă prin ușile înalte de stejar spre un hol larg, făcând-o să

înțeleagă că telefonul pe care îl dăduse nu era pentru o femeie, ci era acasă, pentru aceste aranjamente. După ce-mi voi saluta părinții, o să te duc acolo. Cred că ai deja nevoie de niște medicamente.

– Ești prea drăguț, murmură ea, dar replica nu sună atât de acid cât intenționase ea.

Probabil că această casă liniștită are un efect asupra mea, își spuse tânăra clătinând in cap. Nu avu timp de mai multe considerații asupra subiectului, pentru că o pereche în vârstă, formată dintr-o femeie mică, subțire, cu părul alb, având cam șaizeci de ani și un bărbat înalt, cu vreo zece ani mai în vârstă, apăruseră de nicăieri.

– Ryden! exclamă femeia încântată, făcând câțiva pași spre ei.

Bărbatul o urmă, cu pași mai mici. Zâmbeau amândoi plini de dragoste, în timp ce fiul lor o lăsă pe Willow încet pe un scaun de stejar.

Era foarte multă dragoste în familia Kilbane, observă tânăra, în timp ce era prezentată familiei. Dragostea dintre Veronica și Clifton Kilbane era ușor de remarcat, mai ales când, după ce-i spusese lui Ryden că șederea în Statele Unite li se păruse un an, nu o lună, mama lui se retrase încet, permițându-i soțului, a cărui vorbire înceată se datora atacului de cord pe care-l suferise, să-i spună câteva cuvinte fiului lui. Dragostea între părinți era ceva ce Willow nu văzuse niciodată. Erau sentimente foarte puternice între tată și fiu, ca și între fiu și tată. Era vizibil, când Ryden își îmbrățișă tatăl la fel de afectuos cum o făcuse cu mama lui.

– Să nu ne uităm oaspetele, zâmbi Veronica Kilbane, când saluturile inițiale luară sfârșit. Iartă-ne, Willow, își ceru ea scuze, dar nu ne-am mai văzut fiul de un secol. Bietul tău

picior, adăugă ea cu înțelegere, văzând bandajul care se zărea la piciorul tinerei, îmi pare foarte bine că Ryden te-a convins să vii aici, continuă femeia cu sinceritate.

Willow zâmbi, cucerită deja de această femeie care nu știa cum reușise să producă un asemenea monstru de fiu. Adăugă deja la lista de epitete pe care i le adresa lui Ryden în minte pe cel de „prefăcut", când bărbatul se întoarse spre ea și-i zâmbi.

– Willow e foarte obosită, spuse el. O s-o duc sus să se odihnească, apoi mă voi întoarce să stăm de vorbă.

Zâmbetul se stinse înainte de a ajunge la scări.

– Ar trebui să încerc să merg singură, îi spuse Willow când începură urcarea, fără să zâmbească nici ea.

El ignoră cuvintele ei și nu o puse jos până când nu erau în interiorul unei camere cu tavan înalt, înveselită de buchetul imens de flori așezat pe pervaz.

– Doamna Stow va veni imediat să te ajute să te pregătești, îi spuse Ryden, după ce o pusese în centrul saltelei.

Willow se săturase de stat în pat. Se îmbrăcase cu destulă greutate în acea dimineață și n-avea nici o intenție să se dezbrace și să se îmbrace înapoi în cămașa de noapte înainte de miezul nopții.

– Vrei să spui că, după ce mi-ai făcut onoarea să mă aduci în casa ta, trebuie să stau în această cameră tot timpul? întrebă ea iritată.

– Nu ți-a luat prea mult să uiți să zâmbești, nu-i așa? răspunse el pe același ton. Genunchiul are nevoie de odihnă, spuse el mai calm, dându-și seama că părinții lui puteau auzi. Te-am văzut deja strâmbându-te de două sau de trei ori de durere, așa că vei rămâe aici câteva ore. O să-i cer doamnei

Stow să-ți aducă masa de prânz aici. Dacă ești în stare mai pe seară să cobori, vei lua cina cu noi.

Tânăra refuză să răspundă iar el, nedorind să-și piardă timpul, o lăsă singură. Nu ieșise nici de zece secunde când Willow, indignată că fusese lăsată din nou singură, să se descurce cum poate, se îndreptă spre baie.

Era pe drumul de întoarcere, încercând să aleagă locul unde să se așeze, când o femeie între două vârste, cu figură maternă, apăru în prag.

– O să vă aduc un baston, spuse ea, oferindu-i brațul, după ce pusese jos geamantanul ei. Eu sunt doamna Stow. Doriți să vă vârâți sub cuvertură, sau să stați doar pe pat?

– Cred că vreau să stau pe pat, răspunse tânăra, nevoită să recunoască nevoia de a-și odihni piciorul la orizontală.

– Păi în acest caz, zâmbi femeia, amintindu-i brusc de doamna Gemmill, să dăm întâi pantofii jos. L-am întâlnit pe Ryden venind încoace cu geamantanul… O să vă fac o cafea, apoi o să despachetez.

În câteva minute, menajera se întoarse cu o tavă pe care se afla ceașca promisă de cafea, apoi începu să desfacă geamantanul, vorbind fără încetare. Într-o jumătate de oră, Willow aflase că menajera fusese împreună cu familia de foarte mult timp, că avusese grijă de băieți când erau mici și, desigur, că nu există oameni mai buni pe lume decât doamna și domnul Kilbane. Doamna Stow confirmă impresia pe care i-o lăsaseră cei trei membri ai familiei, de apropiere și dragoste, povestindu-i cât de încântați fuseseră părinții lui Ryden când le telefonase că terminase ce avea de făcut în Statele Unite mai devreme decât spera și că se va întoarce acasă.

– Chiar când a dat telefon să anunțe că nu va ajunge vineri, dar că azi va veni negreșit, erau la fel de încântați că nu va mai trece o săptămână până să-l vadă.

Când menajera părăsi camera, deprimarea care o copleșise pe Willow seara trecută își făcu din nou apariția. Era vina ei că Ryden fusese nevoit să anunțe că nu va ajunge vineri. O supăra faptul că, oricât de mult își doriseră să-și vadă fiul, fuseseră dezamăgiți.

Bărbatul știuse și el că vor fi foarte dezamăgiți și nu fusese în stare să-i dezamăgească încă o dată. De aceea, când descoperise că pasagera lui nu avea o colegă de apartament care să aibă grijă de ea, simțise că n-are ce să facă, decât să aducă o femeie pe care n-o putea suferi acasă la el.

Willow se gândi o vreme la sentimentul de responsabilitate de care dădea dovadă Ryden. Era vizibil pentru că, știind că accidentul se produsese din vina lui, nu putuse ceda dorinței de a face ce-și dorea: s-o ducă direct la ea acasă și s-o lase acolo.

Se simțea încă deprimată când doamna Stow apăru cu masa de prânz. Dar se simți imediat mai bine când femeia îi întinse bastonul spunându-i:

– De acum nimic n-o să vă mai oprească, domnișoară Cavendish!

– Vă rog să-mi spuneți Willow, zâmbi ea.

După ce-și termină masa, simți nevoia să încerce să vadă cum se descurcă. Făcu trei tururi ale camerei, până când se obișnui cu bastonul, apoi se întoarse în pat, foarte încântată că, dacă va continua să exerseze, curând va fi în stare să se descurce singură.

Se simțea deja mult mai bine când privirile îi fură atrase de clanța ușii, care se mișca încet.

– Credeam că dormi, râse Veronica Kilbane, descoperind că oaspetele ei era cât se poate de trează. Ai tot ce-ți trebuie? întrebă ea, intrând în cameră.

– Da, vă mulțumesc, răspunse Willow. Mai ales de când doamna Stow mi-a adus acest baston. Tocmai l-am încercat.

Spre deosebire de fiul ei, doamna Kilbane se dovedi fermecătoare. O întrebă pe tânără ce părere are dacă îi ține companie o vreme, iar când răspunse că are chiar nevoie, trase un scaun aproape de pat. Din acea clipă începu să vorbească foarte vesel și liber, singurul subiect pe care nu-l abordase fiind în ce relații se află Willow cu fiul ei.

Povestise tocmai despre soțul ei, căruia îi fusese interzis să mai conducă o vreme, când aruncă o privire spre ceas și constată că timpul zburase foarte repede.

– V-am întârziat, îmi pare rău, se scuză Willow. Domnului Kilbane cred că i-a fost dor de dumneavoastră.

– Mă îndoiesc, zâmbi gazda ei. Lui Clifton îi place să afle ce se mai întâmplă în lumea afacerilor lui Ryden. Nu i-ar plăcea deloc să-l întrerup.

Willow zâmbi și ea. În ciuda bolii domnului Kilbane și a însănătoșirii destul de anevoioase, această casă îi lăsa impresia unei vieți fericite. Dar acest sentiment părea să-l aibă doar când Ryden era departe.

– Dar o să-i întrerupeți până la urmă, nu?

– Ryden nu-și va obosi tatăl, știu foarte bine. Dar, mărturisi femeia, chiar dacă am grijă ca soțul meu să nu mă vadă ca o soție îngrijorată și cicălitoare, teama de a-l vedea îmbolnăvindu-se atât de brusc, m-a lăsat cu o grijă destul de mare.

Willow știa foarte bine cum te simți când cineva la care ții cu adevărat este bolnav. Și, deși dragostea pe care o avusese

pentru doamna Gemmill nu era ca cea dintre soții Kilbane, căsătoriți de atâția ani, își dădea seama cum trebuie să se simtă. Dar boala domnului Kilbane era de o altă natură și, cu grijă, putea să-și revină și să trăiască până la adânci bătrâneți în această casă liniștită și plină de dragoste.

Când Veronica Kilbane o lăsă singură, tânăra se gândi cât era de vizibil că, deși își iubea extrem de mult cei doi băieți, Clifton, soțul ei, venea pe primul loc.

Ce minunat trebuie să fie să găsești o astfel de dragoste împărtășită, oftă ea, gândindu-se visătoare la cât de diferite fuseseră lucrurile cu părinții ei. Willow știa foarte bine ce fel de căsătorie își dorește, dintre cele două tipuri la care se gândea. Dar, pentru că nu exista nici un bărbat în viața ei, hotărî că trebuie să fie foarte atentă când se va îndrăgosti.

Doamna Stow sosi cu o ceașcă de ceai, dar nu stătu mai mult, ci doar o anunță că, în această perioadă a convalescenței domnului Kilbane, cina se lua devreme, pentru a se retrage pentru odihnă.

Willow luase o bluză nouă, dar purta încă singura fustă pe care o adusese cu ea în clipa când, aproape de ora șapte, Ryden veni s-o ia la cină.

– Îmi pare rău că n-am nimic mai frumos de îmbrăcat, se scuză ea, văzându-l în costumul elegant și regretând că nu avea nimic mai potrivit pentru cină.

– Ce porți arată foarte bine pentru mine, răspunse el indiferent.

Răspunsul lui îi dădu impresia că era sub demnitatea lui să se uite la ea, dar să mai și observe cu ce e îmbrăcată. Era foarte enervată de această remarcă, așa că se trase înapoi, când el se apropie s-o ia în brațe.

– Pot să merg, îl anunță ea cu răceală ș se întinse spre baston.

Înainte să poată pune mâna pe el, Ryden se întinsese și-l dăduse mai departe. Iritată, îi aruncă o privire nemulțumită. Apoi avu un șoc, auzindu-l murmurând, nota de amuzament din vocea lui fiind perceptibilă:

– O măsură de prevenire. Pari destul de supărată să începi să mă lovești cu el.

– Ideea, observă ea înțepat, este de-a dreptul cuceritoare.

Orice urmă de agresiune dispăruse din ea, mai mult chiar, făcu un efort să nu izbucnească în râs.

– Supa se va răci dacă nu mergem, spuse el. Poți să-ți practici noile abilități de mers cu bastonul când va fi mai mult timp la dispoziție.

Cu aceste cuvinte, o ridică imediat în brațe, din nou cu aceeași ușurință de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Spre surprinderea ei, în timp ce-o ducea în brațe spre salon, Willow experimentă cele mai ciudate senzații la apropierea lui, la atingerea lui!

Îi simțea corpul, căldura, la fiecare pas pe care-l făcea. Și chiar dacă abia se mișcase tot drumul spre salon, când ajunse acolo avea impresia că alergase câțiva kilometri. Inima îi bătea cu putere și-i era foarte cald Se simțea într-un fel ametită și abia după ce Ryden o lăsă pe scaun și se îndepărtă, realiză că nu simțise nici o clipă durere în piciorul rănit.

N-avea timp să se gândească la acest fenomen ciudat sau la emoția care o copleșea, pentru că doamna și domnul Kilbane o întâmpinară. Tânăra se adună suficient ca să poate răspunde, observând încă o dată ce efect ciudat avea asupra ei această casă.

Când plecă privirea spre farfuria din fața ei, descoperi că urma să mănânce pate și nu supă, cum spusese Ryden. Îi era

clar că el folosise un pretext ca s-o convingă repede. Aruncă o privire rapidă spre el, observându-i zâmbetul ușor și simți aceeași dorință absurdă să izbucnească în râs.

Nu râse, dar își întoarse privirea spre părinții lui. Era obișnuită să converseze cu oameni mai în vârstă, așa că în curând se înfiripă o conversație animată. Pentru că domnul Kilbane forma destul de greu propozițiile, aștepta cu calm și un zâmbet plăcut fiecare replică a acestuia. Între timp, era conștientă de câte ori Ryden, fără să zâmbească de această dată, privise spre ea.

Știa că era atent la orice cuvânt spus de ea și, dacă ar fi spus ceva ce nu trebuie, ar fi intervenit imediat schimbând subiectul și așteptând apoi să se răfuiască amândoi în camera ei.

Această grijă a lui fu mai evidentă ca oricând în clipa în care doamna Kilbane aduse în conversație numele fiului mai mic, Noel, spunând că e sigură că se va descurca de minune în Franța.

Amintirea lui Willow despre Noel era destul de șterșă, dar își amintea că se putea vorbi foarte ușor cu el, ceea ce probabil era o calitate de bază pentru cineva care lucrează în marketing. Personalitatea lui era foarte plăcută, iar ea îl primise fără nici o grijă în casa ei, cu toate că era doar un străin.

– Sunt sigură că se va descurca, fu ea de acord, gândindu-se în continuare la întâlnirea lor.

Brusc, deveni conștientă de privirea întunecată pe care i-o aruncă Ryden.

– Îl cunoști pe Noel? întrebă Veronica Kilbane.

Oh, Doamne! își spuse Willow. Era sigură că nimeni nu va fi deranjat de faptul că-l cunoștea pe Noel, dar privirea oțelită din ochii cenușii ai lui Ryden îi dovedi că nu era foarte încântat că provocase această discuție.

Trase de timp, înainte să răspundă, dar doamna Kilbane care observase privirile schimbate cu fiul ei, făcu o deducție simplă și răspunse în locul ei:

– Ce copilărie din partea mea! zâmbi ea. E de la sine înțeles că fii mei fiind atât de apropiați, l-ai cunoscut pe Noel. Locuiești în Londra? întrebă ea.

Sperând că a scăpat de pericol, Willow povesti că locuiește în Stanton Verney. În acea clipa, Clifton Kilbane spuse încet că această localitate e la o aruncătură de băț. În timp ce căuta prin memorie, povesti că era zilele trecute în ziar o știre despre scandalul din sat, în clipa în care s-a descoperit că un nebun intrase cu mașina pe zona verde.

Willow era foarte mulțumită că putuse împiedica descoperirea că fiul lui mai mic este acel „nebun".

– Comitetul pentru prezervarea spațiului verde e foarte dedicat misiunii lui, comentă ea.

Din fericire subiectul fu abandonat când Veronica, aducând-și aminte că Ryden spusese că locuiește singură, o întrebă despre familia ei.

– Părinții mei sunt divorțați și recăsătoriți, răspunse tânăra, apoi simți nevoia să explice de ce nu putuse ajunge la vreunul dintre părinți. Mama și soțul ei locuiesc acum în Hong Kong, iar pe tata îl văd foarte rar.

– Oh, draga mea! exclamă mama lui Ryden cu simpatie, practic ești singură pe lume!

Willow nu văzuse lucrurile așa niciodată și nici nu căutase simpatie. Înainte să găsească un răspuns vesel, femeia continuă cu căldură:

– Ryden ne-a spus că vei sta doar pe perioada week-endului, dar insist să stai mai mult.

– Să vedem cum se va simți, interveni Ryden, înainte să poată refuza.

Tânăra era conștientă că, în timp ce canaliza discuția spre alte subiecte, bărbatul se gândea că intenționat adusese vorba despre familia ei, pentru a ajunge la această invitație și era foarte mânios pe ea.

Se enervă și ea. N-a fost vina ei că discuția a luat acest curs! Nu-și dăduse seama că va urma o invitație, că ar fi reușit să evite. Nu era vina ei că mama lui era o femeie caldă și generoasă!

Willow vorbi foarte puțin restul mesei. Fierbea încă la gândul că Ryden era pregătit să creadă că orice comentariu nevinovat al ei avea o intenție ascunsă.

Ura pentru el era la cote maxime când tatăl lui se ridică în picioare și spuse că va petrece un timp în salon înainte de culcare.

Ryden, ca și cum n-ar fi dorit să-i acorde mamei lui o altă ocazie să-și repete invitația, spuse repede:

– Sunt sigur că o veți scuza pe Willow dacă nu ni se alătură. Călătoria cu mașina a fost obositoare.

Zâmbi spre ea, chiar dacă privirea lui era dură și continuă:

– Chiar dacă nu vrea să recunoască, sunt sigur că deja are nevoie de sedative.

Aproape copleșită de o nevoie fizică de a-l lovi, Willow fu nevoită să stea pe scaun și să răspundă întrebărilor grijulii ale Veronicăi.

După ce domnul și doamna Kilbane ieșiră din cameră, tânăra era deja hotărâtă într-o anumită privință. Ryden Kilbane o făcuse să se simtă ca o leproasă, a cărei prezență ar contamina camera. Ei, foarte bine, dacă așa simte, chiar dacă

va fi nevoită să ajungă în camera ei în patru labe, n-o să-i permită s-o atingă nici măcar cu un deget .

– Nu mă atinge! strigă ea în clipa în care îl văzu îndreptându-se spre ea. Să nu îndrăznești să mă atingi! se răsti la el, clocotind de indignare. Pot să mă descurc singură.

– Nu fi atât de…

– Dacă mă atingi cu un deget, țip! ridică ea vocea.

Îl urî și mai tare în clipa în care, după încă un pas, se opri.

Cu greutate, se ridică de pe scaun, furia ei neavând margini, pentru că știa că nu preocuparea pentru ea, ci teama că țipetele ei vor fi auzite de părinții lui îl făcuseră să se oprească.

Cât de mult își dori în clipele în care se târa spre scări să fi adus cu ea bastonul. Dorind cu încăpățânare să reușească, nu-i păsa cât de tare o durea.

Holul pe care-l străbătea cu greutate era larg, cu foarte puțină mobilă de care să se sprijine, așa că în clipa în care ajunse la scări era deja foarte obosită și dorea cu disperare să-și ia medicamentele.

– Oh, Doamne! gemu ea când se sprijini de balustradă.

Scările păreau la fel de înalte ca Everestul. Chiar dacă durerea o făcea să nu mai fie atât de furioasă, Willow era destul de încăpățânată să-și dorească să urce scările fără nici un ajutor.

Aceasta până când nu mai fu alegerea ei. Deodată, fără să-l fi auzit, Ryden ajunsese în spatele ei.

– Ai mai mult tupeu decât creier, comentă el cu ironie, observând imediat paloarea feței ei și fruntea transpirată.

– Nu vreau nimic de la tine, se încruntă ea în clipa în care-i simți brațele cuprinzând-o.

– Nici eu de la tine, răspunse el, ridicând-o în brațe și urcând scările cu ea.

La atingerea lui, toată furia lui Willow se evaporă, iar confuzia pe care o cunoscuse deja o cuprinse din nou. Chiar dacă nu mai făcea efort fizic, inima ei bătea cu putere. Nu se putea gândi la nimic, cu atât mai puțin să-i ceară s-o pună jos. Era scufundată într-un amestec de sentimente ciudate, din care nu putea să-și revină. Ryden ajunse cu pași siguri lângă dormitorul ei. Singurul sunet care veni de la Willow fu reacția la lovitura piciorului ei în clipa în care, deschizând ușa, bărbatul o purtă înăuntru. Dar și așa, micul ei scâncet de durere fu aproape imperceptibil. Ryden o puse cu grijă pe pat, iar ea își dădu seama că micul scâncet îl avertizase să fie atent, altfel o poate răni.

Ryden avea încă un braț în jurul ei în clipa care tânăra deschise ochii și-l privi în față. Se simți fără suflare și mai confuză ca niciodată, pentru că era conștientă că nu dorește ca el să se retragă… De fapt că dorește din toată inima să simtă ambele lui brațe în jurul ei.

Fără să-și dea seama, cum avea o mână pe brațul lui, descoperind că privirea lui nu mai era dură, ci avea o lucire deosebită și caldă, îl strânse tare. Câteva secunde se priviră în ochi, iar mișcarea de apropiere fu naturală. Buzele lor se atinseră încet, apoi se uniră într-un sărut fierbinte.

Inima ei bătea cu putere, ca și cum ar fi vrut să-i sară din piept. Dorind să-l simtă mai aproape, se agăță de el, ca un naufragiat.

Dar brusc, abrupt și dureros, sărutul se întrerupse, iar privirea lui deveni din nou disprețuitoare. Nu-i păsa dacă o rănește. Furios, îi desprinse brațele din jurul lui și-i spuse cu flăcări în priviri:

– Să te ia naiba! Cu tot cu farmecul tău diavolesc!

***

Dacă noaptea trecută Willow nu putuse să doarmă din cauza durerii provocate de rană, insomnia din această noapte fu provocată de un alt fel de durere. Inima ei era sfâșiată de o durere imensă, pe care nimic n-o putea vindeca. Era acolo din clipa în care Ryden părăsise camera, blestemând-o.

Că o jignise atât de tare, când și el se bucurase de săruturile acelea la fel de mult ca ea, ar fi înfuriat-o în mod normal, dar acum n-o făcuse. Nu simțea nevoia să analizeze de ce nu fusese în stare să strige după el ceva impertinent. Mai întâi, pentru că atingerea lui îi făcea inima să bată mai tare. Uluită, nu mai fusese în stare nici măcar să se înfurie.

Nu voia să creadă adevărul dar, spre nemulțumirea ei, Willow descoperi că oricât de mult ar fi încercat să nege, erau câteva adevăruri pe care nu putea să nu le vadă.

Oricât de mult ar fi încercat să-și spună că de vină era noaptea trecută, în care nu se putuse odihni, sau orice altceva, adevărul despre ceea ce se întâmplase era evident. Nici un efort de imaginație nu putea ascunde adevărul.

Abia în acea zi hotărâse că, în clipa în care se va îndrăgosti, va alege persoana potrivită cu multă grijă. Dar, de fapt, dragostea fusese cea care o alesese pe ea. Se îndrăgostise de Ryden Kilbane și nu exiasta nici o scăpare din această situație, așa cum nu exista nici o îndoială că era cel mai nepotrivit bărbat posibil.

Capitolul 6

Duminică, Willow înțelese chiar mai bine în ce familie minunată se afla. Mai întâi doamna Stow, veselă ca de fiecare dată, veni cu o cană de ceai și întrebă dacă a dormit bine și dacă genunchiul se simte mai bine.

Willow minți, spunând că a dormit destul de bine și să genunchiul își revine încetul cu încetul.

Apoi, după plecarea doamnei Stow, înainte ca gândurile despre Ryden s-o copleșească din nou, Veronica Kilbane, încă în halat, apăru punând cam aceleași întrebări.

Forțată să mintă din nou, tânăra reuși să zâmbească:

– Umflătura s-a mai retras și pot să-mi mișc piciorul cu mai multă ușurință.

– Oh, foarte bine, se bucură gazda ei, acum nu trebuie să exagerezi, dar dacă simți nevoia să ieși după micul dejun, Ryden te poate aduce la parter, să stai cu noi în salon.

Willow zâmbi din nou ca răspuns, dar după plecarea femeii coborî din pat să testeze rezistența piciorului. Că nu va reuși

prea curând să bată vreun record de maraton, era clar, dar într-adevăr genunchiul era mai bine. Era măcar un lucru pozitiv în această dimineață mohorâtă pentru ea.

Era înapoi în pat când doamna Stow sosi cu micul dejun.

– O să mă întorc să vă ajut cu îmbrăcatul, se oferi ea, aflând din câte se vedea că urma să coboare în salon.

– Sunt sigură că mă pot descurca, îi mulțumi tânăra și, cu un singur gând în minte, termină micul dejun mai repede decât de obicei, apoi sări din pat.

În timp ce se spăla și se îmbrăca, n-avea nici cea mai mică idee cum se va simți când îl va vedea din nou pe Ryden, sau cum se va purta. Starea de confuzie care o cuprindea de fiecare dată când era în brațele lui o făcuse să se hotărască. Nu-i va mai permite niciodată s-o ducă în brațe. Imediat ce își imagină că micul dejun fusese luat și la parter, fu gata să coboare, neajutată de nimeni.

Descoperi că era imposibil să nu se gândească la Ryden și la dragostea pentru el, care o copleșise. De ce se întâmplase acest lucru, de ce se îndrăgostise de el și de unde venea această dragoste, erau întrebări la care îi era imposibil să răspundă.

În timp ce se îndrepta spre scări, nu-și putea spune decât că această dragoste este explicația pentru reacțiile față de el pe care nu și le putuse explica.

Probabil, realiză ea, se îndrăgostise de el din prima clipa în care îl văzuse. Se purtase de câteva ori contrar firii ei, iar explicația nu putea fi decât aceasta. Subconștientul ei probabil știa dinainte ce se întâmplă– altfel de ce s-ar fi activat mecanismul de autoprotecție? Furia față de el de seara trecută,

când nu-l lăsase s-o ducă în brațe, fusese prea mare. Chiar dacă o făcuse să se simtă ca o paria, reacția fusese exagerată. Subconștientul ei trebuie să fi știut atunci că nu-și dorea decât să fie ținută în brațele lui. Mecanismul de autoprotecție intrase în funcțiune pentru o apăra și a n-o lăsa să descopere adevărul.

Nu era nici o bucurie în descoperirea ei, că era îndrăgostită de Ryden. Cum ar fi putut să se bucure de această descoperire, când el nu simțea pentru ea decât ură?

Ca să scape de aceste gânduri, Willow grăbi pasul cât putea de repede. Era sigură că toată lumea era la parter, dar sunetul unor pași în urma ei o făcu să-și dea seama că se înșelase. Știu imediat cine era. Dar, în timp ce inima începu să-i bată mai tare și sângele îi fugi în obraji, continuă să meargă în direcția în care plecase.

– Ambițioasă? întrebă el ironic, ajungând foarte repede lângă ea.

– Știi foarte bine! veni replica ei mânioasă.

Dar, în timp ce valul de furie o părăsi, nu se putu împiedica să se uite la el.

Oh, Doamne, își spuse repede, chiar îl iubesc. Imediat, orice urmă de ironie dispăru și se încruntă, aducându-și aminte de ambițiile lui Gypsy. Willow oftă ușor, conștientă că sentimentele ei nu puteau fi puse pe seama imaginației.

Ryden era încă lângă ea când șchiopătă spre capătul scărilor. Brusc, știind că o urăște foarte mult, Willow nu mai putu suporta ura lui. Trebuia să-i spună adevărul. Trebuia să riște să-l enerveze rostind din nou numele fratelui lui. Voia dragostea lui Ryden, nu ura lui.

– Ryden… începu ea, apoi se întrerupse.

Trebuia să formuleze cu grijă ceea ce avea de spus. Aruncă o privire spre el, dar descoperi că nu era momentul cel mai potrivit, pentru că doamna Kilbane, care trecea pe lângă scări și aruncase o privire spre ei, se alarmase văzând că Ryden n-o purta în brațe.

– Willow se simte independentă în această dimineață, spuse bărbatul către mama lui. Tocmai mă ruga s-o las să încerce să vadă dacă poate coborî scările singură.

Clipa potrivită pentru explicație zburase, dar ideea îi rămăsese în minte, în timp ce se străduia să coboare. Ryden era lângă ea, gata s-o prindă dacă se împiedică. Știa totuși că data viitoare când vor fi împreună, va găsi curajul să-i spună adevărul, chiar dacă risca.

Să-i spună adevărul n-o să-l facă pe Ryden să se îndrăgostească de ea, dar cel puțin se va simți mai bine, dacă acesta va ști că n-are nici un motiv s-o urască.

În cele din urmă, ajunse la capătul scărilor, dar era atât de copleșită de ce avea de gând să facă, încât replica lui ironică îi trecu pe la ureche:

– Acum știm cu toții cât ești de isteață!

– Bravo! o felicită doamna Kilbane. Dar e de-ajuns atâta independență, pentru moment. Sprijină-te de mine, o sfătui ea, o să te conduc până la canapea.

– Mă gândeam s-o iau la o plimbare cu mașina, spuse Ryden, înainte ca Willow să urmeze sfatul mamei lui.

Tânăra tresări, încântată. Să fie singură cu el în mașină însemna să aibă ocazia să-i vorbească.

Dar Veronica Kilbane clătină din cap. Apoi i se adresă fiului ei, cu o expresie hotărâtă:

– În acest caz, trebuie să te gândești din nou. Willow e prea drăguță să-ți spună ea, dar experiența de ieri, când a fost nevoită să meargă cu mașina pe terenuri accidentate cu o rană atât de dureroasă, a fost prea neplăcută ca să poată fi repetată curând. Chiar dacă mașina ta se întâmplă să aibă suspensii foarte bune. Oricum, zâmbi ea întorcându-se spre oaspetele ei zâmbind, vreau ca Willow să stea de vorbă cu mine în această dimineață.

Tânăra bănuia că acesta era de fapt motivul pentru care Ryden propusese această plimbare: teama că va petrece dimineața în salon cu părinții lui. Dar dezamăgirea ei trecu repede, când descoperi că nu urma să fie singurul lui pasager. Ryden spuse, ridicând din umeri:

– În acest caz, zâmbise el, vom fi doar eu și tata.

O jumătate de oră mai târziu, doamna Stow apăru în salon cu cafeaua, comentând că vremea părea să se îmbunătățească.

Ryden plecase de ceva vreme cu tatăl lui, iar Willow discutase cu doamna Kilbane despre o mulțime de subiecte, de la broderie până la literatură. La un moment dat, gazda ei pusese ceașca goală pe masă și oftase, observând cât de liniștită e casa când Ryden e plecat, spre deosebire de un soi de agitație care părea s-o cuprindă când e acasă. Tânăra nu-și putu reține dorința de a afla mai multe despre el.

– Vă este dor de Ryden, acum că locuiește în timpul săptămânii la Londra? întrebă ea.

– Are apartamentul din Londra de ceva timp, așa că ne-am obișnuit. Dar, de când tatăl lui s-a îmbolnăvit, Ryden a dorit să se asigure că fie el, fie Noel sunt acasă în timpul week-edului, zâmbi ea, apoi continuă, mândră ca orice mamă să vorbească despre fiii ei. Era foarte natural ca, în clipa în care Noel și-a

terminat studiile și i-a fost oferită slujba de director de marketing, să-i dea lui camera în plus din apartament.

– Ryden… apartamentul din Londra îi aparține lui Ryden? întrebă Willow, ținându-și respirația.

Crezuse că apartamentul era pe jumătate al lui Noel! N-ar fi profitat niciodată de oferta lui Noel dacă ar fi știut că nu este proprietar nici măcar a jumătate din apartament!

– Ce este al lui Ryden, este și al lui Noel, zâmbi fericită doamna Kilbane. Este la fel din clipa în care s-a născut Noel. Ryden avea unsprezece ani când am rămas însărcinată a doua oară. Am petrecut multe momente de neliniște, întrebându-mă cum se va simți, după ce a fost atât de multă vreme singur, să aibă o soră sau un frate.

– V-ați făcut probleme degeaba, spuse Willow, care recunoștea cât era de protector Ryden cu fratele lui mai mic.

– Chiar degeaba, fu de acord mama lui. Noel s-a născut la Crăciun și sunt sigură că Ryden a crezut că e cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-a primit vreodată. Obișnuia să cheltuiască toți banii de buzunar cu cadouri de cadouri, își aminti ea.

Femeia povesti apoi cum, când Noel începuse să meargă, se ținea mereu după fratele lui, așa că în curând nu mai puteau fi văzuți unul fără altul.

– S-au certat vreodată?

– Oh, au mai avut certuri minore, ca între frați, dar Ryden fiind mult mai mare, găsea mereu o cale de înțelegere. Nu s-a întâmplat niciodată să treacă o zi întreagă în care să fie supărați.

– Ryden e foarte protector cu fratele lui, nu-i așa? întrebă Willow.

– Cred că e ceva firesc, dădu din cap gazda ei. Ryden e cel la care se ducea Noel ori de câte ori avea probleme, nu la mine sau la tatăl lui. Așa că, din moment ce i-a arătat întotdeauna calea cea bună și l-a ajutat să-și rezolve problemele, acum e aproape instinctiv să aibă grijă de el. El…

Femeia se întrerupse în clipa în care ceasul din cameră bătu ora prânzului și exclamă:

– Oh, Doamne, atât e ceasul? Pare un secol de când nu m-am mai bucurat de compania unei femei, adăugă ea zâmbind ușor vinovat. Dar, pentru că doamna Stow va fi supărată dacă nu mă uit peste umărul ei din când în când, ar fi mai bine să văd în ce stadiu sunt pregătirile pentru masa de prânz.

Cât timp doamna Kilbane fusese cu ea, Willow nu se lăsase copleșită de disperarea dragostei pentru Ryden. Imediat ce rămase singură, gândurile acestea ieșiră la suprafață.

Cât de mult și-ar fi dorit acum ca gazda ei să se întoarcă, mai ales că începuse să aibă și o durere de cap sâcâitoare. Obligată să fie imobilă, tânăra dorea cu disperare să discute cu cineva și să nu se mai gândească la adevărul dureros că n-are nici un viitor cu Ryden.

Fără să aibă cu cine să vorbească și cu gândurile despre Ryden care o lăsau pustiită, refuză să se lase copleșită și redusă la imobilitate. Abia lăsase picioarele pe podea, gata să se ridice, când auzi sunetul pașilor doamnei Kilbane care se întorcea.

Willow privi spre intrare când se lăsă pe spate pe canapea, dar când ușa se deschise și un tânăr blond intră, ochii ei se măriră de surpriză.

Nu era singura suprinsă când, oprindu-se lângă intrare la vederea ei, Noel Kilbane rămase nemișcat.

– Ce…? începu el, apoi zâmbi și închise ușa în urma lui. Să nu-mi spui că ți-am lăsat cheia greșită? întrebă el amuzat.

– Mi-aș fi dorit, răspunse Willow cu severitate, să nu-mi fi lăsat nici o cheie.

La auzul tonului ei, zâmbetul bărbatului dispăru. Când văzu piciorul bandajat, întrebă repede:

– Ce s-a întâmplat?

Câteva minute mai târziu, singura întrerupere fiind exclamația de uimire a lui Noel la aflarea veștii că fratele lui s-a întors și singurul lucru rămas nespus fiind dragostea pentru Ryden, Willow povesti totul.

– Oh, Doamne, gemu el, înțelegând cum stau lucrurile și ce întorsătură neplăcută luase totul pentru ea, din clipa în care fusese confundată cu Gypsy. Dar de ce nu i-ai spus că nu ești Gypsy? întrebă el nedumerit.

– Să nu crezi că n-am încercat, răspunse ea. Dar ți-am spus, era furios.

– Nu se poate, oftă Noel. Da, l-am văzut pe Ry când e foarte supărat – la fel de bine te-ai izbi cu capul de un perete de cărămidă, decât să te înțelegi cu el.

Era evident că Noel era dezolat că, atunci când n-a dorit decât s-o răsplătească pentru serviciul făcut, n-a reușit decât să-i provoace probleme.

– Dar te-a tratat bine când te-ai lovit?

– A acceptat responsabilitatea pentru accident, ridică Willow din umeri. Și chiar dacă știu că nu mă voia aici, când mi-a scăpat că n-am nici o colegă de apartament, a refuzat să mă ducă acasă și m-a adus aici.

– Ceea ce înseamnă că, dacă îmi cunosc fratele bine, deși ai avut mâncare și apă, nu te-ai bucurat de nici un alt fel de sprijin.

Willow încercă să-și șteargă din minte clipele în care simțise sprijinul brațelor lui Ryden și să se concentreze pe alte probleme. Își aduse aminte că, la un moment dat, îi adusese niște reviste. Apoi, temându-se că, dacă amintește câteva dăți, oricât de puține ar fi fost, în care Ryden nu fusese o adevărată brută, poate dezvălui mai mult decât intenționează, spuse simplu:

– A crezut că sunt Gypsy.

– Bine, nu va mai crede acest lucru prea mult timp, o asigură Noel. O să mă duc să-i spun și…

Deodată, bărbatul se opri ca fulgerat. Privirea lui era îngrozită. Willow, care intenționa să-l anunțe că fratele lui nu e acasă, ci la o plimbare cu mașina cu tatăl lor, întrebă repede:

– Ce s-a întâmplat?

– Oh, Doamne, gemu Noel, așezându-se pe scaunul pe care stătuse mama lui. Abia acum mi-am dat seama– dacă Ryden, pentru că-și imaginează că ești Gypsy, a fost atât de agresiv cu tine, ce șanse sunt ca adevărata Gypsy să fie primită mai bine când o va întâlni?

– Să se întâlnească? exclamă ea. Dar… credeam că v-ați despărțit!

– Așa credeam și eu, dădu el din cap. Eram sigur de asta, altfel nu m-aș fi gândit la cadourile scumpe pe care le primise de la mine și toate celelalte probleme, când Ryden mi-a dat telefon la Paris. Of, cred c-am sunat chiar patetic, se strâmbă el. După ce i-am povestit lui Ry totul despre modul în care mi-a respins propunerea și după ce i-am promis că o să-i ascult sfatul, s-o uit și să pun totul la capitolul experiență de viață, am descoperit că nu e chiar așa de ușor s-o uit. Așa că ieri i-am dat telefon.

După câte se vedea, Noel era încă dornic să se întoarcă la Gypsy. Willow își dădu seama cât era de îndrăgostit de fosta lui iubită. Privind altfel poveștile de dragoste, după ce i se întâmplase și înțelegând că e practic imposibil să scapi de o dragoste pe care n-o dorești, tânăra întrebă din nou, cu blândețe:

– I-ai dat telefon?

El dădu din cap, apoi recunoscu:

– Tremuram ca un băiat de școală, în timp ce așteptam să-mi răspundă la telefon. Mă așteptam la o primire foarte rece, dar Gypsy n-ar fi putut să fie mai dulce.

– Așadar, lucrurile sunt bine din nou între voi.

– Nu, nu încă, tocmai asta e problema. Nu vor fi niciodată bine, dacă Ryden continuă să creadă aceste lucruri despre ea, spuse el, părând îngrijorat. Gypsy a fost de acord să ne vedem în această seară, dar nu pot să risc și Ryden să afle că nu ești tu cea pe care o iubesc, ci ea. Nu înainte de a afla adevărul despre relația noastră.

– Dar nu poate face nimic să împiedice…

– Oh, ba da, poate, o întrerupse Noel repede. Nu înțelegi, că nu-mi voi mai recupera niciodată relația cu Gypsy, dacă Ryden descoperă cine ești? Dacă o tratează la fel cum te-a tratat pe tine, sunt norocos dacă mai vrea să-mi vorbească vreodată, ce să mai spun despre să se vadă cu mine.

– Dar n-ar face asta, nu-i așa? întrebă Willow cu voce scăzută, ca și cum s-ar fi îndoit.

– Sunt atât de încurcat, încât nu mai știu nici eu, mărturisi Noel. Dar nu pot risca să-l las pe Ryden s-o vadă. Nu m-ar ierta niciodată.

Din punctul ei de vedere, Noel era într-adevăr atât e încurcat cât spunea că este. Dar, dacă nu vedea lucrurile clar, era din cauză că era disperat că se va întâmpla ceva care să-l împiedice să profite de această a doua șansă.

– Dar, încercă ea să fie logică, chiar dacă știa din proprie experiență că în problemele de dragoste logica n-are nici un loc, cum are să afle Ryden că te întâlnești din nou cu Gypsy? Nu trebuie să…

– O să știe, spuse Noel, foarte sigur pe el. O să-și dea seama în serile în care voi veni acasă târziu că mă văd cu o femeie. E foarte intuitiv, mai ales când e vorba despre mine.

– Dar, insistă Willow, simțind că-și pierde orice șansă de a-i spune adevărul lui Ryden, fratele tău nu știe nici măcar unde locuiește Gypsy.

– Știe cu ce se ocupă. Nu i-ar lua foarte mult să dea telefon la agențiile care se ocupă de acest lucru și s-o descopere pe cea pentru care lucrează ea. Am nevoie de timp, o rugă el. De timp în care să strecor o vorbă, două pe ici pe colo, ca să corectez impresia pe care Ryden și-a făcut-o despre Gypsy, că n-o interesează decât banii. Îl cunosc foarte bine, Willow. Pur și simplu nu-mi pot asuma riscul să afle că-mi doresc să mă duc și să rezolv problemele cu ea. Oh, Doamne, exclamă el, ar fi în stare s-o jignească de moarte oferindu-se s-o cumpere!

Fruntea lui se acoperise de picături de transpirație. Văzând în ce stare era, agonia de care era cuprins, Willow nu putu rezista.

– Vrei să-ți acord acel timp? întrebă ea.

– Ai vrea? o privi el rugător. Ai vrea să lași lucrurile așa cum sunt acum, cu Ryden care crede că ești Gypsy?

Nu putea rosti acele cuvinte, dar dădu din cap. Noel se mulțumi cu această promisiune mută. Impulsiv, se înclină spre ea, luându-i mâinile.

– Nu va dura mult, promise el recunoscător. Măcar dacă aș putea folosi această acoperire a ta până când aflu cum stau lucrurile cu adevărat cu Gypsy, până când Ryden înțelege… Din partea ta nu este o înșelătorie, n-ai avut cum să-i spui. Pentru mine e altceva… E prima oară în viață când îl înșel, dar Gypsy e atât de importată pentru mine…

Sunetul ușii care se deschisese îl întrerupse.

Amândoi întoarseră privirile spre ușă. Willow aproape se făcu mai mică în clipa în care îi zări pe Ryden și pe tatăl lui stând în prag. Privirea lui Ryden era furioasă, acea privire arzătoare pe care aproape o uitase și care se fixase pe mâinile lor unite.

– Noel! strigă Clifton Kilbane, încântat să-și vadă fiul.

Imediat, Noel îi lăsă mâinile și alergă spre tatăl lui. Willow, care nu avea nici un rol în aceste efuziuni, își întoarse capul în altă parte, evitând privirea arzătoare a ochilor cenușii. În timp ce ochii ei căutau orice altceva în afară de bărbatul pe care-l iubea, îl auzi pe Ryden alăturându-se conversației, furia lui fiind trecută cu vederea de dragul tatălui lui.

– Credeam că negocierile cu domnul Ducret erau programate pentru această săptămână? îl auzi întrebându-l pe fratele lui mai mic.

– Erau planificate să înceapă mâine, răspunse acesta, dar a trebuit să le anulez pentru că domnul Ducret s-a îmbolnăvit. Am lăsat adresa unde pot fi găsit în clipa în care e suficient de refăcut încât să fie disponibil pentru negocieri. Pentru că nu e chiar atât de departe și pot ajunge acolo în câteva ore, m-am

gândit să mă întorc acasă. Dacă aș fi știut că Gypsy – adică Willow, a avut un accident și c-ai adus-o aici, aș fi venit mai devreme.

Dacă Ryden răspunsese ceva la această replică, Willow nu auzi, deoarece Veronica Kilbane intră în cameră și își manifestă și ea bucuria să-și vadă fiul, apoi îl îmbrățișă. Clifton Kilbane se apropie încet spre locul unde tânăra rămăsese singură.

– Ați avut o plimbare plăcută? întrebă Willow, în clipa în care bărbatul se așeză în fața ei.

– A fost bine să mai ies, răspunse el.

În curând, se lansaseră într-o discuție despre numeroasele nuanțe de verde pe care le produce natura în acest anotimp, pe câmpuri și în copaci. Dar era conștientă în orice clipă de prezența lui Ryden lângă ușă, unde stătea de vorbă cu fratele și cu mama lui. Era clar că discuția nu era atât de animată, pentru că din când în când privirile lui alunecau spre partea din cameră în care ea stătea de vorbă cu tatăl lui.

Când Veronica anunță că masa e gata, Noel fu cel care veni s-o ajute să se ridice.

– Mă descurc singură acum, îi spuse ea când se ridică în picioare, luă bastonul și făcu hotărâtă primul pas.

Masa de prânz fu liniștită, plăcută, iar Ryden, în ciuda stării lui de spirit mohorâte, reuși să nu-i spună nici un cuvânt necivilizat. Dar nu era păcălită de comportarea lui civilizată. Știa foarte bine că se comporta așa de dragul părinților lui, mai ales pentru a nu-și supăra tatăl. Acestui fapt i se datora lipsa de aciditate a comentariilor care i se adresau din când în când ei.

Că Ryden nu se putea abține să nu-și verse furia pe cineva, deveni curând evident dar, spre bucuria lui Willow, de această dată nu mai era ea, ci Noel. Când masa luă sfârșit și toată lumea se pregătea să părăsească salonul, Ryden se întoarse spre fratele lui.

– Dacă n-ai nimic planificat pentru această după-amiază, mi-ar plăcea să discutăm despre câteva probleme, la mine în birou.

– Mai lasă munca, Ryden, interveni tatăl lui.

Cât timp cei doi schimbară câteva replici, Veronica sugeră că poate lui Willow i-ar plăcea să meargă din nou în camera de zi.

– Vă supărați dacă mă duc în camera mea? întrebă Willow, care simțea nevoia să fie sigură și să se gândească la această situație și la faptul că fusese de acord să-l lase pe Ryden să creadă în continuare că e femeia de care este îndrăgostit fratele lui.

– Desigur că nu, zâmbi gazda ei. Odihnește-te bine în această după-amiază și poate pe seară vrei o să petreci o vreme cu noi, după cină.

Tânăra deveni conștientă că Ryden terminase conversația cu tatăl lui și că toată lumea asculta acum conversația ei cu Veronica. Când soții Kilbane părăsiră camera, Noel fu cel care veni să-i acorde ajutorul.

– Îi dau o mână de ajutor lui Willow până ajunge în cameră, apoi vin în birou, Ry.

– Vreau să încerc să urc scările singură, interveni tânăra, simțind fără să vadă că Ryden se încruntase.

– Dar abia poți să mergi! protestă Noel.

– Willow se simte independentă astăzi, spuse Ryden cu hotărâre. Las-o să se simtă că a ajuns undeva – măcar pentru un timp.

Tânăra își dădea foarte bine seama că în replica lui era o amenințare ascunsă. Fără să mai vrea să-i dea ocazia să spună și altceva, se îndreptă spre scări.

Urcatul scărilor se dovedi dificil și dureros. Abia când ajunse în vârful scărilor și se sprjini epuizată de balustradă, ridică privirea și descoperi că ambii frați urmăriseră urcarea ei.

– De trei ori ura pentru independență, strigă ea spre ei și-l văzu pe Noel zâmbind, în timp ce Ryden îi aruncă o privire care părea că reia ideea de mai de mult și anume că are mai mult tupeu decât creier.

Când ajunse în pat și se întinse, răsuflă ușurată. Se recuperă destul de repede după efortul fizic, dar Ryden îi veni din nou în minte.

Își aminti că-i spusese că, dacă Noel n-ar fi fost în siguranță în Franța, n-ar fi adus-o niciodată acasă. Apoi îi veni în minte figura lui furioasă când descoperise că Noel se întorsese și, mai mult, o ținea de mână în salon. Câte cuvinte urâte are probabil Ryden pregătite pentru ea!

Oh, Doamne! își spuse ea, amintindu-și promisiunea făcută lui Noel, n-ar avea cum să se apere. Pentru că-i promisese că-i va lăsa timp să înțeleagă cum merg lucrurile cu Gypsy.

Dacă stă să se gândească, oricum mai degrabă zboară porcul înainte să se îndrăgostească Ryden de ea, așa că nu pierduse nimic. Nimic, în afară de o apărare de fier data viitoare când Ryden o va ataca și o șansă să-l facă să-și ceară scuze pentru că o judecase greșit.

Ceea ce, dacă stă să se gândească, l-ar putea face pe Ryden să creadă că i-a spus adevărul doar pentru că vrea să-și ceară scuze pentru greșeala lui și ca să-i pretindă ca răsplată s-o iubească!

La acest punct al raționamentului, Willow hotărî că Noel nu era singurul debusolat. Vedea că dragostea ei pentru Ryden îi diminuase capacitatea de a gândi logic. Numai gândul că el ar putea bănui măcar o secundă că simte pentru el altceva decât ură, o făcea să stea liniștită ca un șoarece pândit de pisică.

Închise ochii și se gândi la ce se putea întâmpla în birou. Îi era ușor să-și dea seama că lui Noel îi va fi extrem de greu să-l mintă pe fratele lui. Ceea ce nu însemna decât că se va strădui pe cât posibil să nu spună nici o minciună, dar nici să-l lase să bănuiască măcar o frântură de adevăr.

Sosirea doamnei Stow cu o ceașcă de ceai o făcu pe Willow să-și dea seama că ațipise.

– Cred că aveți nevoie de asta, zâmbi menajera. V-am adus și câțiva biscuiți pentru că, după un prânz bogat ca acel de azi, doamna Kilbane a spus că nu mai vrea să vadă nimic de mâncare până la ora opt.

– În această seară luăm cina la opt?

Femeia dădu veselă din cap, zâmbind:

– Da, ne întoarcem la vremurile bune.

Tânăra își bău ceaiul, dar masa fusese prea îndestulată ca să-i mai fie foame. Gândindu-se cât mai era până la ora opt, se simți deodată prea plictisită ca să stea degeaba. Chiar dacă n-avea nici o dorință să coboare, neștiind ce își spuseseră Ryden și Noel și dacă nu cumva risca să aibă vreo replică nepotrivită și care să ducă la alte probleme. Iar viața ei, își spuse clătinând din cap, e destul de complicată și așa.

Ajungând în baie cu intenția să se spele pe față, aruncă o privire lungă spre cada îmbietoare. Gândindu-se la câte ore plictisitoare avea de petrecut singură înainte de a coborî la

parter și încurajată de succesul ultimei urcări a scărilor, hotărî să accepte o nouă provocare. Părea că trecuseră ani de când făcuse ultima baie.

Nu peste mult timp, stătea în cadă cu apa până la bărbie. Fără să fi făcut baie două zile, când obișnuia să facă zilnic, se simțea acum minunat. Până și durerea de genunchi părea să-i fi trecut.

Wilow savură fiecare clipă și înfrântă în încercarea de a nu se mai gândi la Ryden, își lăsă gândurile să alunece spre el. Se întrebă de ce nu spusese deja că vrea s-o ducă acasă în această seară. Era o distanță foarte mică până la Stanton Verney, poate că planificase s-o ducă după cină. Sau poate că, fie el, fie Noel, o s-o ducă acasă în drum spre Londra, mâine dimineață. Oare Ryden va fi cel… Se întrerupse brusc.

Urechile ei prinseseră un zgomot care-i spunea că în dormitorul ei a intrat cineva. Probabil era doamna Stow. Venise să ia înapoi tava pe care fusese cana de ceai.

Dar nu era doamna Stow. O cuprinse agitația când realiză că lăsase ușa de la baie întredeschisă, iar pașii persoanei care intrase se apropiau.

Repede, se ridică în picioare, înghețată, cu capul întors în direcția ușii. În timp ce stătea nemișcată, incapabilă să pună acei pași fermi în sarcina altcuiva decât a lui Ryden, își spuse că, fără îndoială era furios după de descoperise că Noel venise acasă, poate chiar se certaseră, iar acum venise s-o caute și nu părea dispus să plece până nu-i spune ce are de spus.

Capitolul 7

Willow dorea să spere că Ryden are scrupule și n-o să intre în baie s-o caute, dar ușa fu împinsă cu putere la perete, făcând-o să-și dea seama că se înșela. Se mișcă repede dar, în clipa în care se întinse spre un prosop cu care să se acopere, rana de la picior își făcu dureros simțită prezența.

Când durerea îi cuprinse piciorul, obligând-o să cadă înapoi în apă, văzându-l pe Ryden în pragul ușii, dădu frâu furiei.

– Ieși afară! țipă ea. Ieși afară de aici!

Era supărată, frustrată și confuză. Simțea că-l urăște pe Ryden din toată inima, cu fiecare fibră a ființei ei. Bărbatului părea să nu-i pese de țipetele ei. Pregătită să se uite oriunde, dar nu la el, se întoarse cu profilul, dar îi întâlni privirea dură în oglinda mare a băii.

Sângele îi urcă repede în obraji. Putea să-l vadă foarte bine și era sigură că și el o vedea în întregime. Dar bărbatul n-o privi în oglindă, ci spuse:

– Cred că nu vrei să spui că fratele meu e singurul care te-a văzut goală… Hm, dar nu ești deloc într-o formă rea, o ironiză el, ca să-i demonstreze că o vedea foarte bine.

– O să ieși imediat! strigă ea, aproape în pragul lacrimilor, incapabilă să mai suporte. E clar că ai de spus ceva ce nu suportă amânare, o să vin imediat în camera cealaltă.

Tânăra se simți ușurată în clipa în care văzu că începe să se miște. Dorind să se acopere cât mai repede, se sprijini de marginile căzii, în încercarea de a ieși din baie. Numai că nu era chiar atât de ușor.

Își înghiți un strigăt de durere, când alunecă din nou în apă. Dar alarma și agitația erau motivatorii ei, așa că respiră adânc, pregătindu-se pentru o altă încercare. Abia pusese mâinile pe marginea căzii, când brațele îi fură prinse într-o strânsoare de fier. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă cu ea, fusese scoasă din apă.

Uimită să se găsească lângă cadă, rămase nemișcată în fața lui, fără să scoată un sunet. Era prea copleșită ca să poată spune ceva în timp ce privirea lui se plimba pe corpul ei gol, părând să fie atrasă ca de un magnet de o picătură de apă ce se scurgea încet pe sânul ei drept.

Ochii ei uluiți surprinseră mișcarea ușoară a unei vene care pulsa la tâmpla lui. Acea mică mișcare o scoase din amorțeală. Chiar înainte să se întindă după un prosop cu care să se acopere, Ryden îl luă, i-l aruncă și ieși repede din baie.

Nu era uimită să constate că tremura din toate încheieturile. Dar când agitația începuse să se acumuleze în Willow, teama că dacă nu se mișcă mai repede Ryden se va întoarce în baie, o făcu să acționeze. N-avea timp să se mai

îmbrace, așa că luă un halat de baie care era agățat pe ușă. În timp ce se îmbrăca, se întrebă de ce pulsase acea venă la tâmpla lui.

Era sigură că o astfel de mișcare necontrolată nu fusese datorată emoției pe care ar fi simțit-o la vederea ei. Știa foarte bine că nu era prima femeie pe care o vedea dezbrăcată, așa că i se părea evident că vederea ei nu-i trezise altceva decât ură.

Un sunet din camera vecină fu tot ce-i era necesar pentru a-și aminti că trebuie să se trezească din amorțeală. Nemulțumită și încă udă, își strânse halatul în jurul corpului. Apoi își căută bastonul și șchiopătă până în camera vecină.

Ura lui o copleșise, dar privirea supărată pe care i-o aruncă în clipa în care intră în cameră, o zgudui.

Era conștientă de ura lui la fiecare pas pe care-l făcea în încăpere. Brusc, când se opri în fața oglinzii, Willow fu conștientă că va lupta din toate puterile ca el să nu-și dea seama ce simte cu adevărat.

Nu pierdu timpul degeaba când, cu voce nepăsătoare, hotărî să treacă la atac, spunând:

– Îmi imaginez că predica ta începe cam așa: „Lasă-mi fratele în pace!“

– E firesc, replică el la fel de dur, îngustarea privirilor spunându-i că nu e impresionat de bruschețea ei. L-ai rănit suficcient, fără să-l mai ataci și acum.

Willow primi neîncrederea lui fără nici un comentariu, dar își dădu seama că rolul pe care Noel i-l încredințase se va dovedi foarte greu de jucat.

– Noel și cu mine am avut o problemă, spuse ea încercând să-și recepete stăpânirea de sine. Toți îndrăgostiții au

probleme. Spunem cu toții cuvinte pe care nu le credem cu adevărat, se strădui ea să accepte o vină imaginară.

– Și deseori descoperim la mânie lucruri pe care ne-am străduit să le ascundem, interveni el.

– Sunt de acord, trebui ea să recunoască, mai ales că și din punctul ei de vedere acest lucru era adevărat în ceea ce-o privea pe Gypsy. Dar îi promisese lui Noel că se va strădui, oricât ar fi de greu, așa că murmură. Dar Noel…

– Noel e atât de nebun după tine, încât nu-și mai dă seama de nimic, răsunară cuvintele lui tăioase. La cinci minute după ce te-a revăzut, l-ai făcut să creadă nu numai că ai reacționat exagerat din cauza temperamentului tău în clipa în care i-ai spus că ai prefera pe cineva mai bine situat pentru căsătorie, dar i-ai dat și speranțe prostești că ai putea să-l iubești din nou!

Willow n-ar fi fost deloc deranjată dacă ar fi știut cum se desfășuraseră anumite conversații. Mai ales cele care avuseseră loc între Noel și Gypsy, pentru că abia așa ar fi știut ce-și spuseseră cei doi frați în birou. Dar, în lipsa cunoașterii adevărului, nu putea decât să improvizeze și să încerce să nu-l dea de gol pe Noel la primele cuvinte.

– De unde știi, se răsti ea iritată că, din clipa în care mi-am dat seama ce nesimțit ești, nu mi-am revenit și am recunoscut că într-adevăr țin la Noel?

Willow își dădu imediat seama că spusese ceva greșit.

– E o minciună! izbucni el, părând capabil de crimă. Singurul lucru de care-ți pasă este să prinzi în mreje orice bărbat, chiar dacă este nesimțit, dar care are un cont gras în bancă.

Această replică o lovise foarte tare. Chiar dacă știa în inima ei că Ryden i se adresa prietenei avare a fratelui lui, tot o durea. Adusă la capătul răbdării, chiar dacă bărbatul pășea amenințător spre ela nu vru să cedeze.

Agresiunea ei fu adusă la suprafață de jignire, iar spiritul ei refuză să se lase învins. Îl atacă și ea:

– Ai fi fost mai mult decât atât, dacă ți-aș fi permis să te apropii.

Imediat, din privirea lui dură, tânăra își dădu seama că Ryden interpretase greșit cuvintele ei. Imediat, cuvintele lui o izbiră cu mai multă duritate decât credea că e în stare:

– Vrei să spui că, dacă te satisfac din punct de vedere financiar, o să-l lași pe Noel în pace?

Willow era distrusă la gândul că putea să se înșele atât de mult în judecarea caracterului ei. Că Noel fusese îngrozit la gândul că fratele lui îi va spune lui Gypsy ceva care s-o jignească de moarte, conta prea puțin pentru ea. Dar nu era Gypsy cea care primea aceste cuvinte grele, ci ea. Lovită în amorul propriu, pentru că Ryden nu fusese în stare s-o cunoască mai mult decât atât, Willow constată că s-a săturat de frații Kilbane.

– Singurul lucru pe care vreau să-l spun, declară ea cu răceală și cu tot calmul de care era în stare, e să te iei pe tine și oferta făcută și să mă lași în pace. Iar acest lucru se aplică și fratelui tău, adăugă ea, prea supărată să se mai gândească la promisiunea făcută. De fapt, cel mai bine mi-ar părea dacă nu v-aș mai vredea vreodată, pe nici unul dintre voi. Nu voi coborî în această seară la cină, încheie ea cu hotărâre.

– De parcă te-aș crede, zâmbi el cu ironie. Poate că fratele meu crede ca vrăjit orice cuvânt pe care-l spui, dar eu îți cunosc mai bine mintea diavolească.

Willow nu-și dădea seama ce mai citise în cuvintele ei de această dată, dar trecuse de mult de momentul în care să-i pese.

– Crezi ce vrei, dar nu vin la cină în această seară.

– În nici un caz nu vei lua cina în camera ta, o întrerupse el cu răceală, în timp ce ea se gândea că n-ar fi în stare să stea la aceeași masă cu el. N-o să-l las pe Noel să-și petreacă nici o secundă cu tine în această casă, pentru că sigur va veni să afle de ce nu cobori la cină.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta! exclamă ea.

– Sigur că nu. Nici o clipă nu ți-a venit ideea în creierul tău lacom să petreci cât mai mult timp cu Noel în camera ta.

– Aceasta e o… începu ea să protesteze, dar apoi se întrerupse, reconsiderând modul de abordare. Ce spărgător de petrecere ești, Ryden, șopti ea cu voce scăzută. Cum poți să-i interzici lui Noel o distracție când ai fi făcut-o și tu în apartamentul tău, dacă nu te-ar fi oprit genunchiul meu rănit?

– Erai dornică, îi aruncă el cu duritate.

Willow nu voia să-și amintească aceste lucruri, pentru că ea fusese de vină ultima oară.

– Cred că e de vină atracția ta irezistibilă pe care o exerciți asupra femeilor, îl ironiză ea.

– E sigur că nu mi-a luat prea mult să te fac să ceri mai mult, nu ezită el să-i reamintească.

Siguranța dragostei pe care o simțea pentru el îi spunea foarte clar de ce îi era foarte ușor s-o facă să-l dorească, dar, retrasă deja în defensivă și fără să-i placă această poziție, replică:

– Nu eram eu însămi atunci.

– Acum ești mai mult tu însăți? o provocă el, ca să-i dovedească neîncrederea în cuvintele lui.

Tânăra abia mai știa cine este cu adevărat, chiar dacă dragostea pentru el părea să explice anumite reacții contradictorii pe care le avea. Nu înțelegea nici ea prea bine cine este această persoană, care-i luase locul. Chiar și obișnuitul ei mod de a gândi fusese întors pe dos.

Nu-i plăcuse această replică a lui și simți nevoia să-i spună că, revenindu-și după accident, devenea din ce în ce mai sigură pe ea și că nu va mai fi niciodată atât de slabă încât să se lase copleșită de atingerea lui.

– Știu că sunt diferită, răspunse ea ridicând bărbia cu mândrie. În apartamentul tău…

Restul rămase nespus. Cuvintele pe care voia să le spună îi muriră pe buze când îl văzu apropiindu-se de ea. Fără să-i pese, îi aruncă bastonul de care se sprijinea și o prinse strâns în brațe. Când o privi în ochi, Willow își dădu seama că Ryden își pierduse răbdarea și nu mai voia să afle ce avea de spus.

Gâtul i se uscă și nu putu să rostească nici măcar un cuvânt de protest. Când capul lui se plecă spre ea, tânăra știu că atitudinea ei mândră îl provocase să dovedească în alt mod care este adevărul.

Buzele lui îi luaseră în stăpânire gura înainte ca ea să poată face cel mai mic gest să-l oprească. Dar n-o împiedică să nu încerce să-l împingă cu toată puterea. Cu toate că n-avea echilibru, eforturile ei o ajutară să pună ceva spațiu între corpurile lor.

– Încetează! strigă ea, când el îi eliberă gura doar pentru a căuta pielea fină a gâtului, hotărâtă ca, din moment ce acest sărut nu însemna nimic pentru el, n-o s-o facă să-și piardă controlul.

– Când sunt gata, mormăi el.

Ea îl împinse cu putere, nereușind decât să-și piardă de tot echilibrul.

– Lasă-mă să te ajut, o ironiză el, în clipa în care se sprijii de corpul lui.

Fără să-i ceară permisiunea, o luă în brațe și o purtă spre pat.

– Vrei să… începu ea înfuriată, când simți corpul lui acoperind-o și fixând-o pe saltea, dar cuvintele pe care voia să le rostească: „să te dai la o parte de pe mine“ nu răsunară.

– Cu plăcere, zâmbi el, iar buzele lui le căutară din nou pe ale ei, în timp ce o mână strecurată în interiorul halatului ei, îi mângâia umărul.

– Nesimțitule! strigă ea, simțind că i se face frică în clipa în care fu cuprinsă de fiori la senzația lăsată de mâna lui pe piele.

– Sărută-mă, frumoaso! îi ordonă el, ridicând privirea spre ea.

– Niciodată! se răsti ea.

Dar, imediat ce ecoul strigătului se stinse, gura lui acaparatoare o atinse din nou.

Cât timp trecuse de când se străduia să nu cedeze, nu mai știa nici ea. Fiecare sărut, fiecare mângâiere erau din ce în ce mai greu de suportat, făcând-o să-și amintească greu de ce nu trebuie să-i cedeze.

Curând se va opri, se gândi ea, trebuie să se oprească. Curând, se va recunoaște învins. Dar, în timp ce se juca nemilos cu simțurile ei, Ryden trezi o dorință fierbinte în ea.

Oh, Doamne, îl doresc atât de mult, își spuse ea, incapabilă să nege focul aprins de el și pierzând orice dorință de a-i rezista.

Când o sărută din nou, dar de această dată cu blândețe, Ryden nu mai fu nevoit s-o oblige. Buzele ei se despărțiră singure, ca o invitație. Willow nu mai știa unde se află, uitase totul în afară de atingerile și mângâierile lui, era flămândă după săruturile lui arzătoare, avea nevoie de el. Când bărbatul ridică privirea, părăsindu-i buzele, nu se temu decât că n-o va săruta din nou.

Dar îi spusese: „Sărută-mă, frumoaso!“, așa că întinse brațele spre el, aducându-l mai aproape, sărutându-l cu dăruire.

Cu blândețe, Ryden îi întorcea sărutările. Mâna lui mângâietoare coborâse pe corpul ei până la rotunjimea ademenitoare a sânului.

– Oh, Ryden! gemu ea, simțindu-se copleșită de dorință.

El îi desfăcuse halatul și depunea sărutări fierbinți pe pielea ei catifelată, dansând pe sâni, pe abdomen, pe coapse.

Se simțea copleșită, dornică să-l simtă mai aproape, dornică să fie a lui. Buzele lui îi mângâiau sânii, aducând-o pe culmi de dorință pe care nu le mai simțise niciodată.

Respira greu, ca și cum ar fi urcat în fugă un deal, murmurând aproape inconștient:

– Oh, Ry!

Fără să-și dea seama, folosise numele lui cum o făcea Noel. Își dădu foarte repede seama de greșeală, pentru că deodată nu-l mai simți lângă ea, ci ajunsese cu viteză incredibilă în celălalt colț al camerei.

Willow rămase cu gura deschisă, incapabilă să-și dea prea bine seama ce se întâmplase și-l privi, cu ochi plini de pasiune.

Cu toate că fața lui Ryden era mai roșie decât de obicei, ochii lui erau duri și reci. Inima tinerei se strânse dureros. Nu era pasiune în acei ochi cenușii, de fapt nu era nimic, decât expresia obișnuită. Dar nu putea crede ce-i spuneau ochii și nu voia să creadă ce citea în privirea lui.

Dar fu nevoită să creadă pentru că, pe un ton la fel de disprețuitor ca privirea pe care i-o aruncase, Ryden spuse:

– Nu ești diferită de nici o femeie pe care am vrut-o și am avut-o, draga mea– tocmai ai dovedit-o. La fel cum ai dovedit că Noel nu e singurul bărbat pentru tine.

Dragostea pentru el ar fi făcut-o să-i dea cu toată inima tot ce-i cerea, dar el murdări cu cruzime ceea ce fusese un act de dragoste:

– Ai fi a mea sau a oricărui bărbat– dacă te-ar avantaja cu ceva.

Willow îl privi plecând fără să spună vreun cuvânt, incapabilă să reducă tot ceea ce simțise la nivel fizic. Apoi începu durerea.

O oră mai târziu, era la fel de suferindă, singura salvare fiind gândul că, dacă fusese în stare să spună acele cuvinte despre ea, atunci Ryden nu-i ghicise marele secret: că este îndrăgostită de el.

După încă o oră, tânăra începu să se enerveze. Se bucura de această mânie, o ajuta să treacă peste vidul dureros din inima ei, care se instalase din clip în care Ryden închisese ușa.

Mânia fu cea care o făcu să treacă peste hotărârea de a nu se duce la cină. Va fi acolo, cu orice preț. Încă spumega în

sinea ei când, cu zece minute înainte de ora opt, plecă din cameră. Nu credea că Ryden va veni s-o ia la masă, dar pentru că nu voia să-l mai simtă aproape niciodată, nu voia să riște.

Respinse cu violență orice amintire despre îmbrățișarea lor, despre cum o ținuse și cum o atinsese. Era conștientă că, în ciuda plecării lui și a cuvintelor disprețuitoare, o dorise.

Lista cu numele pe care i le spunea în minte fu întreruptă temporar în clipa în care ajunse aproape de salon. Ușa se deschise brusc, iar Noel ieși, urmat foarte aproape de fratele lui, așa cum se aștepta.

– Veneam să te luăm, spuse Noel.

– V-am luat-o înainte, răspunse ea râzând ușor.

Pentru că doamna și domul Kilbane se apropiau, reuși să-și ascundă animozitatea față de fiul lor cel mare:

– Bună, Ryden, spuse ea zâmbind. Curând o să urc scările câte două deodată, dacă o să continuu așa.

Se întoarse să privească spre părinții lui, zâmbindu-le, dar nu pierdu din vedere uimirea de pe figura lui când, cu toate că n-ar fi meritat mai puțin decât câteva lovituri de baston, ea se purta de parcă nu se întâmplase nimic.

Restul serii, Willow păstră aparența unui oaspete mulțumit într-o casă plăcută. Fu inclusă în toate conversațiile și participă cu plăcere, apoi petrecu un timp vorbind cu domnul și cu doamna Kilbane. Când era cazul, strecură câteva replici la adresa lui Ryden sau a lui Noel, dar fără să-l favorizeze mai mult pe vreunul. Când cina luă sfârșit nimeni, nici măcar Ryden care-i arunca priviri uimite și pline de suspiciune, n-ar fi ghicit cât era de fapt de supărată.

Era hotărâtă ca Ryden Kilbane să nu afle niciodată cât era de devastată. La un moment dat, Veronica Kilbane întrebă:

– Sper că nu te duci imediat în camera ta în această seară, Willow?

Știind foarte bine că Ryden se aștepta ca ea să plece repede în cameră, sperând că va petrece un timp cu Noel, răspunse zâmbind:

– Mi-ar plăcea să stau un timp, dacă nu vă deranjează.

– Draga mea, spuse gazda ei, apropiindu-se și prinzând-o cu afecțiune de braț, este o încântare pentru mine să am o companie feminină, în această casă dominată de bărbați.

Împreună, merseră spre camera de zi.

Când anume pe parcursul următoarei ore Willow scăpă de mânia ei, nu știa prea bine. Timpul zburase repede, fusese interesantă și n-o plictisise în nici un fel. Când bărbații discutau despre afaceri, Veronica găsea un subiect interesant.

La zece și jumătate Willow constată cât de ușor și de plăcut e să faci parte dintr-o astfel de familie– așa că hotărî că e timpul să se ducă la culcare. Nu se pusese problema să se simtă atât de bine! Singurul motiv pentru care coborâse era mândria și dorința de a nu-i da lui Ryden satisfacția de ști că-i făcuse rău.

Onoarea ei era satisfăcută.

– Ah, uite cât e ceasul! exclamă ea după ce aruncă o privire spre ceas, deși știa foarte bine după ce-l privise pe cel din perete. Cred că e mai bine să mă retrag, murmură ea, ridicându-se de pe canapea.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă Noel. E încă devreme și..

– Medicul i-a recomandat lui Willow să aibă o perioadă de odihnă la pat, interveni Ryden cu voce hotărâtă.

Că el spusese asta, chiar dacă medicul nu se referise decât la primele două zile de după accident, îi arătă lui Willow clar cât de dornic era s-o vadă plecată. Era tot ce-i trebuia ca să simtă din nou cât îl urăște.

– Ryden are dreptate, zâmbi ea spre el, ca să-i arate că nu-i pasă de manevrele lui. Cu cât mă odihnesc mai devreme, cu atât îmi revin mai repede și voi fi mai pregătită să-mi reiau stilul obișnuit de viață.

Tocmai le spunea noapte bună doamnei și domnului Kilbane, când Noel se oferi s-o conducă spre camera ei.

– Te rog, nu, Noel, îl rugă ea, prinzând încruntarea lui Ryden cu coada ochiului. N-am făcut mare lucru în această după-amiază, zâmbi ea, fiind sigură că fratele lui aude, sunt sigură că trebuie să exersez mai mult.

Foarte mândră de modul în care își făcuse ieșirea, urcă scările și șchiopătă pe hol spre camera ei. Mai avea câțiva pași până la ușă, când auzi pașii cuiva care se grăbea în urma ei. Tresări, atentă.

Știuse că era Ryden înainte să se oprească în fața ușii și să ridice privirea spre el. Toată mândria ei se topi în clipa în care privi spre bărbatul pe care se străduia atât de mult să-l urască. Ar fi vrut să se poată purta la fel, să fie plăcută și indiferentă ca în salon, dar inima care începuse să-i bată mai tare o determină să fie din nou dură.

– O să mă scuzi, spuse ea cu mâna pe clanță, dacă nu te invit înăuntru.

Nu vru să ia în seamă zâmbetul lui satisfăcut că reușise să o enerveze, fără ca măcar să fi spus un cuvânt. Se strădui să ignore și vocea lui voit blândă, dar ironică:

– Ce s-a întâmplat cu domnișoara Lapte-și-miere care mi-a spus noapte bună acum câteva minute?

Willow îl privi lung, înfuriată. Oricât de mult l-ar fi iubit, n-avea de gând să-l lase s-o rănească din nou.

– Dacă n-ai înțeles până acum, Kilbane, chiar dacă nu dau doi bani pe tine, totuși țin la părinții tăi. Chiar dacă mă crezi sau nu– ceea ce nu mă interesează deloc– m-aș preface că sunt diavolul în persoană în loc să-i rănesc pe mama sau pe tatăl tău.

Nu se așteptase ca Ryden să fie impresionat de replica ei, de aceea nu fu dezamăgită când el nu avu nici o reacție, chiar dacă expresia ironică de pe figura lui se șterse.

– Așadar, spectacolul de jos a fost de dragul părinților mei, spuse el, gânditor. Ceea ce dovedește că-ți pasă măcar un pic să nu le provoci o supărare.

Se părea că Ryden, după ce o observase cu mare atenție de când venise la Broadhurst, găsise în curând ceva pozitiv despre ea. Fără să vrea, se simți copleșită de căldură. Dar fusese prea dezamăgită mai devreme.

– Sunt obosită, spuse ea cu răceală. Dacă ai ceva de spus, spune. Dacă nu, lasă-mă…

– Cum mai e genunchiul? întrebă el.

– Mai bine cu fiecare oră, se răsti ea, fără să-i mulțumească pentru preocupare. Dar asta nu înseamnă că sunt deja pregătită pentru jogging.

Declarația ei nu păru să-l impresioneze prea tare, dar spre surprinderea ei, îi făcu un nou compliment, adăugând:

– Ai fost foarte curajoasă în privința genunchiului… Dar nu cred că ești încă pregătită să trăiești de una singură, adăugă el, în timp ce ea se străduia să-și liniștească bătăile inimii.

Lui Willow îi era imposibil să mai găsească o altă soluție, decât să se ducă acasă. Dar, după ce se gândi o vreme la o replică tăioasă, începu să spună:

– Ei, asta este problema mea…

Dar Ryden, fără s-o asculte, continuă:

– Ceea ce înseamnă că, în momentul în care mă întorc la Londra, va trebui să te las la Broadhurst.

Fără să-i vină să creadă, Willow avu nevoie de câteva secunde să înțeleagă că, deoarece avusese dovada că nu va face nimic să-i rănească pe părinții lui, chiar dacă nu-i făcea deloc plăcere, simțindu-se responsabil pentru accidentul ei, găsise de cuviință că nu mai are altă soluție.

– Oh, Doamne! exclamă ea, ironia câștigând în fața lacrimilor care ar fi vrut să curgă. Cred că nu ești serios. Sigur nu vrei să mă lași aici, nu-i așa?

Suferința pe care doar el putea s-o stârnească în ea, se făcu din nou simțită. Sarcasmul ei era tăios:

– Nu ți-e teamă că, dacă sunteți plecați și tu și Noel, aș putea să-mi încerc farmecele pe tatăl tău?

– Sunt clipe, mârâi Ryden printre dinți, încleștându-și pumnii, când cred c-aș putea să te fac una cu pământul!

Willow auzi ușa de la camera lui trântindu-se în clipa în care intrase și ea înăuntru.

– Să-l ia naiba! exclamă ea furioasă, cu lacrimi în ochi.

Deja o făcuse una cu pământul, fără măcar s-o atingă.

Capitolul 8

Niciodată nu trecuse o zi de luni atât de greu, își spuse Willow, întinsă pe un fotoliu în grădină. N-avea de ce să se întrebe de ce timpul trece atât de greu, pentru că-i era clar: pentru că Ryden nu era aici.

Încercase să se intereseze de cartea pe care o citea, dar nu reținea nimic din ea, iar gândurile îi zburau spre bărbatul care-i cucerise inima. Chiar dacă se certa cu el, dacă era supărată sau dezamăgită, trebuia să recunoască: fără el, viața la Broadhurst își pierduse tot farmecul.

Brusc se simți rușinată, pentru că toată lumea se purtase foarte frumos cu ea, încercând s-o facă să se simtă bine. Când deschisese ochii în acea dimineață o găsise pe doamna Stow lângă pat cu ceașca de ceai. Îi spusese zâmbind:

– Cei doi muncitori au plecat spre Londra. De acum ne putem concentra asupra dumneavoastră.

La auzul veștii că Ryden plecase, deja se simțise părăsită.

Menajera îi adusese un bandaj nou pentru genunchi, pe care îl pusese în primul rând pentru a-i face plăcere.

Coborâse apoi la parter, simțind nevoia să se scuze pentru că Ryden plecase, dar ea era încă aici. Doamna Kilbane nu voia să audă nici o scuză:

– Prostii, spusese ea zâmbind. L-am rugat pe Ryden să te caute aseară și să reînnoiască invitația de a petrece un timp cu noi. N-aș putea fi mai încântată că ai fost de acord să rămâi.

De acord să rămână? Gândurile lui Willow zburaseră din nou spre Ryden. Încă se gândea la cât de puțin îmbietor sunaseră cuvintele lui: „Trebuie să te las la Broadhurst", când Veronica i se alătură în grădină.

– Clifton e în garaj și face ceva cu niște cârpe murdare pe sub o mașină, o informă ea, așezându-se pe fotoliul din fața ei. Cred că-i mai alină frustrarea pe care o simte, neavând voie să conducă o vreme.

Tânăra simțea nevoia să vorbească despre ceva care să-i ia gândul de la probleme, mai ales că știa foarte bine cum e să fii frustrat și să n-ai voie să te miști. Simpatiză cu domnul Kilbane, apoi o întrebă pe gazda ei dacă era și ea conducătoare auto.

– Ah, nu-mi aminti! râse femeia. Clifton jură că părul lui avea culoarea celui al lui Ryden în clipa în care a început să mă învețe. De dragul tensiunii lui arteriale, am renunțat.

Între cele două femei se stabilise un sentiment cald, de prietenie, iar subiectele de connversație veneau ușor. Dar de fiecare dată când era o clipă de pauză, gândurile lui Willow hoinăreau. Părul lui Ryden era negru ca noaptea și nu va veni acasă până vineri. Numai că, până vineri, spera ca, într-un fel sau altul, să ajungă acasă la ea.

Era nerăbdătoare să plece înainte de venirea lui, așa că începu să se gândească la ce posibilități avea. Începuse deja să se gândească dacă doamna Stow are permis e conducere și dacă domnul Kilbane i-ar împrumuta mașina, când sunetul unor pași fermi o făcu să ridice privirea.

Să-l descopere pe Ryden la câțiva pași în fața ei, când era sigură că nu-l va mai vedea niciodată, fu ca un șoc electric. Inima i se umplu de bucurie numai la vederea lui.

Dacă Willow era atentă doar la Ryden, era inconștientă de privirea încântată pe care i-o aruncase Veronica în clipa în care-i înapoiase cartea. Tresărirea ei la vederea lui Ryden trimisese cartea sub fotoliu. Dacă până atunci Veronica nu înțelesese prea bine care era relația sau care erau sentimentele dintre cei doi, se lămurise acum în privința tinerei femei.

– E foarte neobișnuit pentru Ryden să vină acasă luni seara, spuse ea gânditoare, apoi zâmbi și o tachină. Oare prezența ta aici să fie de vină pentru această schimbare?

Lui Willow îi părea rău că vederea lui, după ce crezuse că nu-l va mai vedea vreodată o făcuse să uite complet că ultima oară când o văzuse își manifestase dorința s-o facă una cu pământul. La auzul comentariului mamei lui, bucuria ei nu cunoscu margini. Pentru câteva clipe se gândi că poate este adevărat și se întorsese acasă pentru ea. Inima îi bătea mai tare, iar un zâmbet primitor îi apăruse pe figură, în timp ce Ryden își salută mama. Zâmbetul acela încă îi făcea ochii strălucitori când bărbatul se întoarse spre ea. O privi lung, întârziind pe buzele ei. Inima lui Willow aproape îi sărea din piept.

Înainte să scoată un sunet, mai ales că gâtul i se uscase imediat, Ryden o întrebă pe mama lui:

– Unde e Noel?

– Noel? exclamă doamna Kilbane.

– Nu e aici?

Femeia clătină din cap.

– Ar trebui să fie aici?

– A plecat de la birou devreme. M-am gândit…

Willow nu voia să știe ce gândise. Fanteziile ei înghețaseră, iar zâmbetul i se șterse de pe buze, în clipa în care își dădu seama de prostia ei. Își spuse că e o idioată, dacă a fost în stare, măcar pentru câteva secunde, să-și imagineze că Ryden venise acasă de dragul ei. Singurul lui scop părea că era acela de a vedea dacă Noel nu s-a întors la acea femeie pe care el o considera cea mai de jos.

– Nu luăm cina până la șapte și jumătate, spuse doamna Kilbane. Poate până atunci ajunge și Noel.

Era timpul ca Ryden să afle că zâmbetul de întâmpinare se datora doar prezenței mamei lui.

– Poate că, spuse ea cu răceală, dacă Noel n-a spus că vine aici, are o întâlnire în altă parte.

Cina din acea seară nu fu prea plăcută pentru Willow. Era o luptă permanentă să se împace cu ideea că Ryden, chiar dacă nu voia să aibă o altfel de relație cu ea, refuza cu încăpățânare s-o accepte măcar în postura de cumnată.

Poate că dragostea o făcea irațională, sau poate că acesta era modul în care ea vedea lucrurile, dar credea că fusese în compania lui Ryden de destule ori ca să-și dea seama că nu e așa cum crede el c-ar fi.

Nu știa nici ea cum reuși să zâmbească și să stea de vorbă în timpul mesei, dar când masa luă sfârșit, își dădu seama că-i va fi imposibil să facă același lucru și în salon.

Dar, înainte să apuce să spună ce avea de gând, doamna Kilbane spuse că ea și soțul ei intenționează să urmărească un serial de televiziune care s-ar putea să fie plictisitor pentru ei, așa că se vor retrage în camera lor.

Oh, Doamne! oftă Willow. Cunoscând deja bunătatea gazdei ei, tânăra își dădu seama că aceasta credea că le face un bine, lăsându-i singuri.

Străduindu-se să-și ascundă jena, spuse că speră că serialul se va dovedi plăcut și zâmbi. Rămasă singură cu Ryden, sigură că și el era conștient de mișcarea mamei lui, așteptă până când ușa se închise în urma lor și se ridică și ea. Fără să-i spună un cuvânt, se îndreptă spre ușa salonului. Chiar dacă mergea ceva mai bine, i se păru că durează o veșnicie până când ajunse la ușă și puse mâna pe clanță. Trecu pe lângă el și se îndreptă spre scări, dar descoperi că venise după ea.

– Fratele meu n-a ajuns la cină, spuse el încet, dar tonul lui blând fu un indiciu pentru ea că abia așteaptă s-o enerveze.

– Am văzut, răspunse ea liniștită, refuzând să muște momeala.

– Ceea ce înseamnă… lungi el cuvintele, privirea lui arătându-i că era deranjat de calmul ei, că s-ar putea să ai dreptate.

– Să am dreptate? întrebă ea la fel de calm.

Răspunsul ei păru să-l irite, dar zâmbi plăcut, explicându-i răbdător:

– S-ar putea să aibă o întâlnire în altă parte.

Tânăra știa exact unde este Noel și cu cine are întâlnire, așa că zâmbi:

– În acest caz, îi urez mult succes.

Zâmbetul ei era larg, arătându-i dinții perfecți.

Lui Ryden nu-i plăcu zâmbetul, după cum nu-i plăcea nici faptul că refuza să se lase provocată– era vizibil din încordarea gurii lui. Simți într-un fel că era rândul ei să întâlnească un lucru neplăcut în clipa în care, încercând să treacă pe lângă el, brațul lui o opri.

Obligată să se oprească, ridică privirea spre ochii lui cenușii și reci. Dacă Ryden căuta o anumită reacție, o găsi, când îi spuse cu aroganță:

– Se pare că, din moment ce nu ți-a ieșit planul să pui mâna pe un director asociat, ai reușit să-ți distrugi și orice șansă de a-l prinde pe directorul de marketing, o ironiză el, refuzând s-o elibereze chiar dacă ea încerca să se smucească.

Willow se străduia să rămână calmă, dar nu reuși.

– În acest caz, se răsti ea, bucuroasă să simtă din nou ură pentru el, ar fi mai bine să mă duc acasă.

După aceste cuvinte, orice fațadă își compusese Ryden de persoană calmă, căzu. Era în culmea furiei în clipa în care o împinse brusc, aplecându-se și șuierând amenințător:

– Nu pleci nicăieri până nu spun eu!

Se întoarse apoi pe călcâie și plecă.

***

Trează în patul ei, cu ceilalți dormind profund și casa liniștită, Willow își dădu seama că Ryden n-avea de unde să fie atât de sigur că a pierdut orice șansă cu Noel. Pentru că

genunchiul își revenea foarte repede– văzuse și el asta– de ce, dacă nu pentru că voia să o țină sub observație, insistase să rămână la Broadhurst?

Disperată și plină de resentimente față de el, tânăra își dădu seama că, din moment ce această dragoste nu-i adusese decât durere, n-avea nici un motiv să mai rămână aici. Mai mult, simțea că trebuie se plece cât mai repede.

Răspunsul la întrebarea cum ar trebui să facă acest lucru veni o jumătate de oră mai târziu, când auzi zgomotul unui motor. E Noel, își spuse ea. În timp ce bărbatul intră în casă și începu să urce scările, avea deja un plan.

Conștientă că amândoi frații vor pleca spre Londra devreme, Willow se îmbrăcă și ascultă la ușă zgomotul de pași a doua zi dimineață.

Îl auzi pe Ryden trecând, dar nu pe el îl aștepta. Zece minute mai târziu, auzi un alt doilea set de pași. Până când ajunse la ușă, Noel aproape coborâse scările.

– Noel! strigă ea cât putu de încet, în timp ce porni spre el.

Rugăciunile ei fură ascultate și bărbatul se întoarse, întâlnind-o în capătul scărilor. Bărbatul presupuse greșit care era motivul chemării lui și începu să se scuze:

– Am încercat să te prind sigură duminică seara, dar Ry nu m-a lăsat. Dar nu erau prea multe de spus despre ce am vorbit în birou. Ryden nu vrea să știe nimic despre părțile bune ale lui Gypsy, spuse el cu tristețe și nu vrea să mă creadă că s-a pripit. Nu voiam atunci o discuție amănunțită, pentru c-aș fi fost nevoit să-l mint și nu-mi place, așa că m-am cam împotmolit.

– Nu de aceea voiam să te văd, spuse Willow repede.

Cererea pe care voia să i-o facă era pe vârful limbii, când fu deodată izbită de aerul lui dezolat. Lăsă pe mai târziu cererea ei și-l întrebă cu blândețe:

– Cum stau lucrurile între tine și Gypsy?

– Nu mă întreba, oftă el. Nu pot sta mai rău, chiar dacă părea destul de bucuroasă să mă vadă. Am ieșit la cină și... se întrerupse el pentru a-și căuta cuvintele, apoi zâmbi ușor. Dacă mă pornesc, o să stăm aici toată ziua.

Abia când o privi, își dădu și el seama că era ceva în neregulă. Uită pentru un moment de probleme lui și întrebă:

– Voiai să-mi spui să încetăm să pretindem că ești Gypsy?

– Da, și asta, dădu ea din cap. Dar acum am nevoie mai degrabă de cineva care să mă ducă la Stanton Verney. Ryden a refuzat.

Că tocmai îl rugase s-o ducă acasă păru să treacă pe lângă urechile lui.

– Oh, Doamne, exclamă el, trebuie să continuăm să ne prefacem, dacă se poartă tot așa de rău. E de partea mea, nu-i așa? întrebă el îngrijorat. O să strice totul între mine și Gypsy, știu foarte bine c-o va face.

– Sunt sigură că exagerezi, șopti ea, fără să fie sigură de ce spunea.

Noel clătină din cap, cu o expresie de om înfrânt. Dar când ridică privirea și văzu tristețea din ochii ei, o întrebă:

– Vrei să mergi acasă pentru că toată această poveste te face nefericită?

– Vrei să mă duci? spuse ea repede, nedorind ca el să-și dea seama care ar putea fi motivul nefericirii ei.

În acea clipă, descoperi că Noel putea fi foarte atent. Păru să treacă repede în revistă activitățile pe care le avea programate:

– Am câteva întâlniri programate de ieri pentru acestă dimineață, dar mă pot întoarce să te iau pe la ora două. E bine?

Willow respiră ușurată și zâmbi:

– O să fiu gata, spuse ea.

– Știi ce, zâmbi și Noel, ești un înger. Nu numai pentru că mi-ai păstrat secretul. Of, de ce nu m-am îndrăgostit de tine? întrebă el, aplecându-se și sărutând-o pe obraz.

O voce aspră, înghețată, răsună de la capătul scărilor:

– Presupun că ai de gând să ajungi azi la birou, sau mă înșel? spuse Ryden, întrerupând cu duritate momentul de tandrețe.

Willow privi spre capătul scărilor la timp să-i vadă privirea înghețată, apoi se întoarse pe călcâie și ieși din casă. Știu în acea clipă că hotărârea ei de a pleca era cea mai bună. Pentru că, lăsând deoparte sentimentele ei sau orice o privea, după modul în care Ryden i se adresase fratelui lui, era clar că prezența ei la Broadhurst nu făcea decât să adâncească ruptura dintre cei doi frați.

Petrecu o perioadă neliniștită, până când hotărî să le spună soților Kilbane că se întoarce acasă. Părea îngrozitor că, după ce fuseseră niște gazde atât de primitoare, să spună că vrea să plece.

Reacția doamnei Kilbane dovedi încă o dată că era o femeie cu o inimă mare și care vedea mult mai departe decât lăsa să

se vadă. Willow spusese doar că genunchiul ei e mult mai bine, că trebuie să se întoarcă acasă și că Noel o va duce, când ea exclamă:

– Noel, nu Ryden? Ah! oftă apoi încetișor.

Apoi îi povesti că soțul ei are ascuns undeva un trabuc, despre care crede că nimeni nu știe și că, din când în când, se duce să verifice dacă nu l-a lăsat cumva nestins.

– Când m-am dus încetișor în bibliotecă, l-am surprins pe Ryden cu un pahar de scotch și o privire care mi-a arătat că are o problemă care îl frământă.

– Eu… el… se bâlbâi Willow, fără să știe ce să spună.

– E în ordine, Willow, o ajută doamna Kilbane să scape din încurcătură. Nu trebuie să-mi explici. Am ghicit că ai avut o discuție cu Ryden, după ce noi am plecat la televizor.

Tânăra era foarte dezamăgită la gândul că nu poate să spună adevărul unei persoane atât de grijulii.

– Dacă simți că trebuie să pleci, continuă gazda ei, nu te vom convinge să stai împotriva voinței tale. Cu toate acestea, abia aștept să te revăd după ce tu și Ryden vă veți fi rezolvat ceea ce nu e în regulă între voi, adăugă ea. Acum, să trecem la probleme practice.

„Problemele practice“ se dovediră rezolvate spre ora două, când gazda ei îi aduse două pungi cu provizii proaspete, pe care insistă să le ia cu ea.

În timp ce-l aștepta pe Noel, Willow se gândi dacă mama lui Ryed bănuia ce simte pentru fiul ei. Apoi, când insistă să ia bastonul cu ea și-o conduse până la mașină, nu mai avu nici o îndoială că, deși se putea baza pe ea că n-o să spună nimănui, femeia ghicise adevărul. Privirea ei era plină de afecțiune când

o îmbrățișă și o sărută, urându-i drum bun. Apoi se îndreptă și o privi înțelegător, șoptindu-i apoi ca și cum ar fi fost un secret:

– Întoarce-te cât poți de repede, draga mea.

Willow știu că nu se va mai întoarce niciodată la Broadhurst Hall și își reținu cu greu lacrimile, bucuroasă că Noel vorbi tot drumul despre Gypsy.

Când își dădu seama că era atât de copleșit încât nu mai știa pe unde merge, începu să-i dea instrucțiuni pentru a ajunge la casa ei.

Noel zâmbi:

– Chiar dacă nu aveam capul atât de limpede data trecută când am fost pe aici, cred totuși că mai pot ajunge la tine.

Avea dreptate și ajunse cu bine la casa ei, unde se dovedi foarte atent, ajutând-o să coboare și apoi întorcându-se după pungile cu provizii.

– Să fac o ceașcă de ceai? întrebă el.

– Nu pentru mine, refuză Willow, dar dacă vrei să faci pentru tine…

El clătină din cap.

– Trebuie să mă întorc la serviciu.

– Ți-am întrerupt ziua, se scuză ea.

– Măcar atât puteam să fac, zâmbi Noel. De fapt, Gypsy lucrează în oraș de azi până sâmbătă, recunoscu puțin rușinat.

– Vă vedeți în această seară? ghici ea.

– Da, dădu el din cap, apoi păru îngrijorat. Câteodată, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să urmez exemplul lui Ryden și să fiu calm. Se pare că le face pe femeile lui să vină alergând.

Willow n-avea nici o intenție să audă ceva despre femeile lui Ryden. Trecuse prin destule emoții, nu mai avea nevoie și de gelozie.

– Sunteți diferiți, spuse ea. Ce merge pentru el, s-ar putea să nu meargă pentru tine.

– Probabil că ai dreptate, fu el de acord. Oricum, e în mine această dorință s-o văd pe Gypsy în fiecare zi. Dar n-o să am această bucurie săptămâna viitoare, oftă el. Plec în Franța duminică noaptea.

– Domnul Ducret și-a revenit? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

– E mult mai bine și e hotărât să-i înfrunte pe toți cei care vor să-l țină în pat.

Willow cunoștea sentimentul. Schimbarea subiectului fu scurtă, pentru că, aruncând o privire spre ceas, Noel se îndreptă spre ușă. Zâmbi spre ea și spuse:

– Ținem legătura!

Tânăra se îndoia de acest lucru. Oricum, în mintea lui nu mai era decât Gypsy. În afara ei și a serviciului, nu mai credea că mai rămâne loc pentru altceva.

Înainte de această așa-zisă „vacanță“, avusese o perioadă agitată, în care timpul trecea foarte repede. Acum, încă suferindă, avea impresia că orele se târăsc foarte greu.

La nouă seara, simțindu-se mai afectată de dragostea ei pentru Ryden decât de rana de la picior, se duse la culcare. Dorea să aibă o noapte liniștită și să mai recupereze din somnul pierdut noaptea trecută, dar o oră mai târziu, nu închisese măcar o dată ochii.

Când telefonul începu să sune, îl lăsă să sune. Nu aștepta telefon de la nimeni și i se părea inutil să se dea jos din pat doar pentru o greșeală. Dar telefonul continuă să sune și refuză să fie ignorat, așa că se ridică greu din pat și coborî scările.

Telefonul suna în continuare, arătând că oricine era la celălalt capăt al firului, nu era genul care renunță ușor.

Ca de obicei, în clipa în care ajunse cu greutate lângă telefon, acesta încetă să mai sune. Când ridică receptorul, auzi nemulțumită tonul. Șchiopătă spre bucătărie și-și făcu un ceai, deși nu simțea nevoia, doar ca să scape de plictiseală.

Ziua de miercuri se dovedi însorită și frumoasă, dar Willow era neimpresionată. Făcu o baie și se chinui cu greu să coboare din cadă, refuzând să-și amintească ultima baie făcută și cum o ridicase Ryden.

Să-l ia naiba! își spuse în gând, în clipa în care coborî scările, deja îmbrăcată. Nu mai mergea nici să se enerveze pe el, pentru că, așa cum gândul la el n-o părăsea niciodată, nici dragostea pentru el nu voia să cedeze.

De această dată era aproape de telefon când sună. Ridică receptorul și răspunse cu calm, până când recunoscu vocea lui Ryden. În prima clipă crezu că, pentru că se gândise la el, era de vină doar imaginația ei, dar nu era deloc imaginație vocea dură care răsună la celălalt capăt al firului.

– Presupun că-ți imaginezi că m-ai păcălit? se răsti el.

Fără să înțeleagă ceva datorită șocului, rămase tăcută.

– Chiar în clipa în care eu spuneam că nu pleci nicăieri până când nu-ți dau voie s-o faci, tu planificai totul, o acuză el.

Imediat, Willow își reveni din șoc și înțelese. Îi venea să plângă că singurul motiv pentru care îi dăduse telefon fusese să-i reproșeze că i-a nesocotit ordinele. Încă o dată, reușise s-o enerveze.

– Știai că sunt așa de la început, răspunse ea. De ce te mai miri? Și de unde mi-ai luat numărul, adăugă, știind că nu era în cartea de telefon.

– Dacă te interesează, am numărul tău mai de mult, o ironiză el.

Tânăra ar fi vrut să trântească receptorul în furcă, dar el nu terminase de vorbit iar ea, ca o proastă, tot mai voia să-i audă vocea.

– Unde ai fost aseară? întrebă el cu duritate. Ai fost cu fratele meu, răspunse în locul ei, iar vocea lui era plină de acuzații și de ură.

Ura lui fu cea care o făcu să reacționeze. Era din nou șocată de faptul că el fusese cel care insistase atât de mult seara trecută. Nu mai putea suporta ura lui.

– Cine spune că am ieșit? întrebă ea răstit, dornică să se răzbune. Sunt clipe în viața unei femei când să se dea jos din pat ca să răspundă la telefon, este ultimul lucru la care se gândește.

Ghici mai mult decât auzi înjurătura lui, înainte ca receptorul să fie trântit în furcă. Lăsă și ea încet receptorul jos. Acesta, își spuse ea, este un mod de a spune adio pentru totdeauna.

Un suspin îi scăpă de pe buze. Fără să se poată abține, izbucni în plâns.

Capitolul 9

Până vineri, Willow ajunse să accepte că, orice s-ar întâmpla în anii următori, nici una dintre vacanțele ei nu s-ar putea dovedi la fel de dezastruoasă ca aceasta.

Recunoștea că trecuse prin niște clipe atât de grele, încât se îndoia că își va reveni vreodată. Că Ryden o ura, sau ura acea persoană care credea că e ea– fără să se fi obosit să afle care e adevărul, de unde se vedea cât de puțin îi păsa cu a devărat– era mai mult decât putea suporta.

Dar, pentru că ajunsese deja la capătul disperării, singurul drum nu putea să fie decât spre mai bine. Nu era nimic bun în toată povestea cu Ryden, așa că n-avea nici un motiv să se mai gândească. Tot ce avea de făcut era să treacă fără probleme peste week-end.

Genunchiul ei era încă sensibil, ceea ce va fi o oarecare piedică, atunci când se va duce la muncă sau va conduce spre…

Mașina ei! își aminti brusc. Avusese gândurile atât de ocupate de Ryden, încât nu se mai gândise la mașina ei, care era încă în Londra!

În următoarea jumătate de oră Willow încercă să se convingă că nu are nevoie de mașină și că era sigură că nu-și va face probleme dacă n-o să-și mai vadă mașina niciodată.

La sfârșitul acestei încercări de a trece peste problemă, fu nevoită să recunoască anumite lucruri. Primul era că, deoarece mai avea un pic și concediul ei lua sfârșit, avea neapărată nevoie de mașină. Stanton Verney avea un autobuz, dar era pe cale să fie desființat, așa că mașina era esențială. Orice ar fi încercat să facă, rezultatul era același: trebuia să ia legătura cu Ryden.

La prânz, tot nu făcuse nici o încercare să-l contacteze. Își spuseseră adio și nu mai dorea alte răni și alte suferințe, mai ales că nici nu începuse să se vindece. Își aminti cum îi spusese că va plăti pe cineva să-i aducă mașina și, chiar dacă știa că e o prostie, se duse la fereastră să vadă dacă nu cumva mașina ei se materializase din senin.

Cred că o iau razna, își spuse în cele din urmă, apoi îi veni ideea salvatoare, la care nu se gândise, poate pentru că prezența lui Ryden în gândurile ei îi diminuase inteligența.

Curând, află numărul de telefon al firmei Kilbane Electronics.

– Pot să-i vorbesc domnului Noel Kilbane? întrebă ea în clipa în care i se răspunse.

Așteptă la telefon, temându-se ca nu cumva din greșeală să fie chemat la telefon celălalt frate.

Palmele începuseră deja să-i transpire și se gândea să pună receptorul jos, când descoperi că legătura fusese făcută

corect. Dar norocul ei luă sfârșit aici, pentru că secretara lui Noel o anunță că acesta nu este la birou în această după-amiază.

– Dar puteți să-i lăsați un mesaj, dacă doriți, propuse femeia. Dacă ședința se termină mai devreme, se mai poate întoarce la birou în această seară.

– O să-l sun acasă, spuse Willow repede, știind foarte bine unde putea fi Noel.

În următoarele ore stătu în cumpănă. Ryden se va întoarce astăzi acasă și, deoarece mașina ei era încă la Londra, era prea puțin credibil că-și va aminti de promisiunea pe care i-o făcuse, că se va ocupa de mașina ei. La ora opt, luni dimineața, trebuia să fie la serviciu!

Puțin după șapte și jumătate, Willow sună din nou la informații. Sperând că Noel își va face timp să treacă pe la apartament înainte de întâlnirea cu Gypsy, formă un nou număr de telefon.

Spre ușurarea ei, telefonul nu sună foarte mult înainte ca receptorul să fie ridicat, dar se pierdu toată în clipa în care, în locul vocii lui Noel, răsună o voce pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

– Kilbane, repetă Ryden, vocea lui asprindu-se de această dată, ca și cum nu i-ar suporta pe cei care dau telefon și uită de ce au făcut-o.

– Sunt Willow, se bâlbâi ea, întrebându-se ce pornire o împiedicase să pună receptorul jos în clipa în care îi recunoscuse vocea. Voiam să-i vorbesc lui Noel, fu nevoită să spună, deoarece de la celălat capăt al firului nu se auzea nici un sunet.

– Ești nerăbdătoare să-i auzi vocea? mormăi el cu sarcasm. A plecat mai devreme de la o întâlnire ca să vină să te vadă.

– Cred… cred că e încă prins în trafic, răspunse ea. De fapt, tot uit să-l întreb pe Noel de mașina mea…

– Vrei să spui că mai aveți și timp de stat de vorbă când vă vedeți?

– La revedere, Ryden, spuse Willow, fără să-și dea seama care dintre ei pusese primul receptorul în furcă, deși bănui că fusese el, care se pricepea atât de bine la asta.

Fără să se fi gândit ce altă soluție rămânea, se duse la culcare tot întrebându-se cum va reuși să ajungă luni dimineața la serviciu.

Încă nu reușise să ajungă la o soluție a doua zi dimineața, când auzi zgomotul unei mașini care se oprise în fața casei. Când răspunse la bătaia în ușă, avu cea mai mare surpriză a vieții ei.

Nu numai că mașina ei era parcată în fața casei, dar în spatele ei era mașina lui Ryden și acesta, în picioare lângă ea, o privea lung.

Noel fusese cel care bătuse la ușă și se aplecă spre ea sărutând-o pe obraz și spunându-i afectuos:

– Bună, iubito!

Din comportamentul lui, înțelese că era încă foarte important pentru el să se prefacă a fi iubita lui, Gypsy.

– Intrați, amândoi, îi invită ea, străduidu-se să-și ascundă tulburarea.

În timp ce făcea acest lucru, își dădu seama că Noel venise la volanul mașinii ei, iar Ryden venise doar ca să-l ia înapoi pe fratele lui.

Fără nici un comentariu, Ryden trecu pe lângă ea și intră în sufragerie. Willow, incapabilă să mai gândească, îi invită să stea jos.

– Ați dori o cafea, după drumul atât de lung? propuse ea, dornică să se ascundă o vreme în bucătărie unde, dacă are noroc, să-și poată reveni.

– O s-o fac eu, se oferi Noel, spre disperarea ei. Trebuie să ai grijă de piciorul tău, zâmbi el, părând foarte familiar cu casa ei, spre supărarea vizibilă a lui Ryden, care se încruntă. Du-te și stai jos, zâmbi el. Nu va dura foarte mult.

Pentru că n-avea ce să facă, Willow se așeză, știind că Ryden nu era prea fericit să fie nevoit să rămână în compania ei.

– Cum mai e piciorul? întrebă el, după o perioadă de tăcere care păru un secol. Sper că nu te dezamăgește, făcându-și simțită prezența în momente delicate?

De ce este dragostea atât e plină de contradicții? se întrebă tânăra. Păruse o agonie timpul care trecuse de ultima oară când îl văzuse, iar acum el, cu o singură remarcă aducându-i aminte de momentele de intimitate din apartamentul lui, o făcea să simtă pornirea să-i dea cu ceva în cap.

– Mă descurc, răspunse ea cu răceală și nu mai spuse nimic, pentru că tocmai atunci Noel apăru în prag.

– Ce s-a întâmplat cu frigiderul? întrebă el.

– N-am frigider, răspunse ea fără să se gândească prea mult.

Prinse mișcarea lui de surpriză la vederea faptului că Noel, un vizitator atât de frecvent, care, din cauza piciorului probabil că-i preparase des băuturi calde, nu observase că n-avea frigider.

– Dacă vrei să găsești laptele, e pe al doilea raft deasupra chiuvetei, acolo unde e întotdeauna, zâmbi ea, apoi se întoarse spre Ryden. Nu te-ai dus la Broadhurst aseară?

– Nu, s-au făcut deja două săptămâni la rând, răspunse el, aparent dornic să-i aducă aminte de timpul pe care-l petrecuse în apartamentul lui.

– Trebuie să ai grijă să nu devină un obicei, murmură ea, apoi se întoarse să-i zâmbească lui Noel, care tocmai intra cu tava cu cafea.

Se străduí să nu privească spre Ryden în clipa în care Noel o întrebă dacă vrea zahăr. Spre deosebire de fratele lui, Ryde știa că nu obișnuiește să pună zahăr nici în ceai, nici în cafea.

– Am grijă încă de siluetă, încercă ea să găsească o scăpare. La ce oră ai zborul mâine? se întoarse ea spre Noel, încercând să schimbe subiectul și aducându-și aminte că urma să plece la Paris.

Se relaxă în clipa în care Noel, cu regretul că n-o s-o vadă o întreagă săptămână, îi dădu toate detaliile zborului de mâine și încheie cu un promițător:

– Dar știu numărul tău de telefon.

Willow zâmbi, încercând să nu se gândească la celălalt frate, care avea și el numărul ei de telefon. Apoi Noel, ca și cum ar fi dorit să recupereze cele două scăpări pe care le avusese, se ridică în picioare și spuse foarte firesc:

– Nu cred că ai nevoie de mașină zilele astea. Vrei s-o duc eu în garaj?

– Știi unde e, zâmbi ea.

Până atunci, părea că se descurcase cât de cât, dar de la plecarea lui Noel îi era imposibil să mai găsească un subiect de conversație.

– Îți mulțumesc că ai aranjat ca Noel să-mi aducă mașina, fu singura ei replică, nedescurajată de privirea lui ostilă. E foarte important să o am luni, continuă ea după o altă pauză, dorindu-și ca Noel să se întoarcă mai repede. N-aș putea să ajung luni la serviciu fără mașină și…

– Doamne Dumnezeule! exclamă el, făcând-o să tresară. Nu ești în stare să te duci la serviciu, nici măcar nu poți să mergi fără baston, continuă el, pe același ton agresiv care o irita. Cum naiba crezi că vei fi în stare să conduci, ca să nu mai vorbesc de statul în picioare la nu știu ce târg.

– N-o să stau în picioare la nici un târg, răspunse ea enervată, supărată că responsabilitatea lui pentru rolul pe care-l jucase în accidentul ei îi permitea să-i spună ce să facă.

– Nu? întrebă el neîncrezător. Spune-mi mai multe. Ai găsit cumva vreo slujbă mai ușoară, ceva care te ia de pe picioare, cumva?

Of, Doamne! Câteodată îi venea să-i dea palme.

– O să fac muncă de birou, răspunse ea cu răceală.

– Da, cum să nu, o ironiză el. De unde știi tu ce înseamnă munca de birou?

– Știu foarte bine.

– N-o să reziști nici măcar o zi, fu părerea lui. Cine, care nu e în toate mințile, te pune să faci asta?

– Dacă vrei să știi, firma se numește Laffard Fine Porcelain, răspunse ea ridicând bărbia cu mândrie.

Nu avu timp să mai spună nimic, pentru că Noel tocmai se întorsese. Ryden se ridică imediat, gata de plecare, iar Willow se gândi imediat dacă nu spusese ceva care să-l dea de gol pe Noel. Era clar că Ryden credea că e vorba despre o slujbă

temporară, pe care urma s-o înceapă de luni, iar Gypsy putea foarte bine să-și ia o slujbă temporară până își revine destul de mult ca să-și reia vechiul serviciu. După o clipă de gândire, ajunse la concluzia că n-a făcut nici o greșeală.

– Ne vedem mai târziu, spuse Noel pentru urechile fratelui lui, sărutând-o pe obraz.

– Abia aștept, zâmbi ea.

Să închid ușa după voi amândoi, continuă în gând.

Era din nou îndrăgostită de Ryden, înainte ca zgomotul mașinii lui să se piardă.

***

Duminică, Willow intră în garaj să-și pornească mașina. Două minute mai târziu, șchiopătă înapoi în casă. Era enervant să constate că Ryden avusese dreptate, dar știuse din clipa în care pusese piciorul pe pedală și durerea îi străbătuse piciorul, că nu se va duce nicăieri cu mașina mâine… de fapt, că va mai dura o vreme până când va putea urca din nou în mașină.

Spre seară, îi dădu telefon șefului ei acasă. Bucuria din vocea lui îi arătă că nu fusese prea mulțumit de persoana adusă ca înlocuitor.

– Data viitoare când pleci în concediu, Willow, te rog să-mi dai adresa unde te duci.

– Sunt sigură că Angela a făcut tot ce-a putut, răspunse ea, abia îndrăznind să-i spună de ce îl sunase.

– Dacă era ce putea mai bine, glumi el, vesel că secretara lui preferată se va întoarce la serviciu a doua zi, atunci chiar

nu știu cum e când e rău. Eram pe punctul să dau anunț la radio să te caute. Ai avut un concediu plăcut? se gândi el să întrebe.

– De fapt, începu Willow…

Câteva minute mai târziu, puse receptorul în furcă, bucuroasă că se va întoarce la serviciu.

Groaza domnului Beckwith că va fi nevoit s-o mai suporte pe îngrozitoarea Angela încă o oră măcar, era amuzantă. Era gata să facă orice, numai să evite această soartă.

– O să vin personal să te iau de acasă, propusese el.

Respectând cuvântul dat, Samuel Beckwith fu la ușa ei la opt și jumătate a doua zi și se învârti atât prin jurul ei, încât o făcu să râdă. Era bine să fie la serviciu dar, imediat ce își intră în ritm, descoperi că nu putea să țină departe gândurile despre Ryden.

Marți fu bucuroasă să descopere că euforia șefuluila vederea ei începuse să se mai calmeze– sau cel puțin așa credea.

Avea tot această idee când, spre mijlocul zilei, se întinse după baston și-i spuse că trebuie să ia niște acte de la departamentul de vânzări și că oricum are nevoie de mișcare.

– Mă duc eu, spusese el repede, adăugând că trebuie să stea de vorbă cu cineva de la acel departament. Oricum, am și eu nevoie de mișcare, poate chiar mai mult decât tine.

Nu stătu nici măcar s-o întrebe ce acte erau cele necesare și dispăru.

Ceva mai târziu, când Willow se gândea c-ar fi durat mult mai puțin dacă s-ar fi dus singură, chiar cu ajutorul bastonului, domnul Beckwith intră în birou.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, se scuză el, părând foarte mulțumit de el și punând pe birou actele. John nu era acolo… apoi a sunat telefonul lui și mi-am încercat și eu mâna în relațiile cu clienții, explică el vag, făcând un semn din mână.

Pentru că știa că, dacă ar fi fost o veste deosebită, n-ar fi putut s-o țină pentru el, Willow își imagină că se amuzase cu obiceiul lui, de a se preface că este un director de departament, când era proprietarul întregii firme.

Nu numai marți simți că este privită apreciativ, pentru că era deja vineri când prinse o altă privire lungă în direcția ei. Se gândi chiar că, dacă va continua cu aceste dovezi de apreciere, o să-i ceară o mărire de salariu.

Între timp, analizase toate gesturile și toate cuvintele pe care le schimbase vreodată cu Ryden, dar nu reușise decât să devină mai confuză. Își amintise clipele în care nu fusese agresiv cu ea și mai ales la clipele în care o sărutase și o mângâiase. Nu mai știa care este adevărul.

Sâmbătă dimineața, se trezi cu gândul că azi nu se va mai gândi la Ryden. Făcu apoi o baie și se simți mai bine. Fu chiar încântată când, desfăcându-și bandajul, descoperi că genunchiul era mai mult mai bine și-i permitea să poarte din nou pantaloni. Putea să meargă mult mai bine și nu mai avea nevoie să folosească bastonul. Chiar și așa, fu foarte grijulie când coborî scările.

La micul dejun, își spuse că de mâine va încerca din nou să conducă. Cu oarece noroc, va putea să-i dea un telefon. Pentru că nu era la fel de agilă ca de obicei, curățenia obișnuită îi luă mai mult. Dar era încă devreme, așa că hotărî să încerce să facă și cumpărături.

Cu coșul de cumpărături în brațe, coborî scările și tocmai voia să deschidă ușa când ciocănitul cuiva o sperie atât de tare, încât era pe punctul să cadă pe spate. Și nu era singura surpriză, pentru că în clipa în care deschise ușa, în pragul ei stătea singurul bărbat din lume la care nu se aștepta.

– Ai fost foarte rapidă, spuse Ryden, privind-o cu atenție, agresivitatea lui obișnuită remarcându-se prin absență.

– Eu… tocmai ieșeam, spuse Willow, păstrându-și calmul suficient de mult ca să-și dea seama că replica lui se datora promptitudinii cu care răspunsese la ușă.

– Cum mai e genunchiul? întrebă el, fără să se miște un pas.

– Mai bine, îi spuse ea, întrebându-se care era motivul pentru care venise. Mult, mult mai bine, continuă ea. Tocmai voiam să ies la cumpărături, continuă ea, temându-se de hotărârea care se citea în ochii lui.

– Stanton Verney e un sat destul de drăguț, remarcă el, fără să ia în considerare afirmația ei că e prea ocupată pentru o pălăvrăgeală.

Pălăvrăgeală? Când mai spusese Ryden ceva care nu avea nici o importanță? Brusc, dându-și seama că nu era o vizită oarecare, inima ei începu să bată mai repede. Noel i-a spus, se gândi ea. Ryden știe! A venit să-și ceară scuze!

– E un sat fermecător, murmură ea.

Știa fără să-i spună că momentul scuzelor nu va fi unul foarte ușor pentru el, dar dacă la un moment dat ar fi savurat clipa, acum că acea clipă sosise, pentru că-l iubea, nu se putea opri să nu-și dorească să-l ajute.

– Dar n-ai trecut pe aici doar ca să vorbești despre frumusețea satului, sau să mă întrebi cum stau cu sănătatea, nu-i așa, Ryden? întrebă tânăra cu blândețe.

Pentru câteva momente, inima ei bătu cu putere, în timp ce el o privea, ca și cum n-ar fi fost uluit doar de figura ei, ci și de blândețea cu care vorbise.

Apoi, de parcă se trezise dintr-un vis, își trecu o mână peste față, apoi o puse în buzunar, voit relaxat.

– Mama era foarte îngrijorată cum te-ai descurcat de când ai plecat de la Broadhurst. Am încercat s-o calmez și s-o asigur că poți să te descurci singură.

Willow se certă singură, aducându-și aminte că Noel nu se întorcea din Franța până săptămâna viitoare, așa că, pentru că nimic nu se putuse rezolva cu Gypsy, Noel n-avea cum să-i fi spus adevărul.

Ryden continuă:

– Mama ar fi foarte mulțumită dacă ai vrea să mergi cu mine acasă, pentru cafeaua de dimineață.

Uimită, Willow se uită la el cu ochi mari.

– Vrei să spui că mă inviți la tine acasă? întrebă ea.

Această invitație o uimise, mai ales că înainte nu fusese vorba despre responsabilitatea pe care o simțea pentru ea, datorită accidentului.

– Da, răspunse el calm, privind-o în ochi.

Dar Willow își reveni repede, dându-și seama că nu era vorba despre o invitație făcută de el, ci de doamna Kilbane, pe care o adusese doar pentru că ținea foarte mult la mama lui. Iritată, tânăra se gândi că exista și o legătură cu ea.

– Asta e teribil! exclamă ea, fără să-i pese că privirea lui devenise dură.

Trebui să-i aprecieze calmul cu care răspunse:

– Îmi e teamă că nu înțeleg.

– Nu, îmi dau seama că nu prea înțelegi, veni răspunsul ei, de această dată mai încet, pentru că devenise conștientă că toată strada se uita la ei. Știi foarte bine că ai mutat cerul și pământul să mă ții departe de Noel. Dar acum, pentru că este în Franța, te-ai gândit că e în siguranță și de ce n-ai liniști-o pe mama ta. Pentru tine n-ar însemna decât să zâmbești și să te străduiești să înduri, doar de data asta.

– Știi, Willow, spuse el cu voce blândă, câteodată ești cam repezită.

– Abia acum ai descoperit? se răsti ea.

Lucru ciudat, la această replică el zâmbi.

– Descopăr din ce în ce mai multe despre tine.

Abia reuși să-și rețină replica tăioasă, că are multe de descoperit despre ea. Cu toate acestea, Ryden nu așteptă prea mult să continue s-o atace:

– Nu mi se pare c-aș fi prea norocos în încercarea de a vă ține departe unul de celălalt, nu-i așa? Chiar dacă Noel e dincolo de ocean, nu mă îndoiesc de faptul că firele de telefon trebuie să fi fost fierbinți toată săptămâna asta.

– Nu e firesc să dea telefon în fiecare zi? întrebă ea supărată, nemulțumită că trebuia să mintă, dar deja mersese prea departe ca să mai poată da înapoi. Știu cât de nemulțumitor era răspunsul ei pentru Ryden, care privi spre ea, apoi spre proprii pantofi. Brusc, privirea lui se fixă pe ochii ei. Era clar din expresia lui că nu-i va plăcea deloc un răspuns pozitiv la întrebarea pe care i-o puse:

– Bănuiesc bine? Ți-a dat și ție telefon aseară din Franța?

Replica aceasta o irită. Fără să-i mai pese ce minciuni spune, zâmbi ironic:

– Nu trebuie să-mi dea telefon, pentru că am numărul din Paris. Îl sun eu.

Din expresia lui înțelese că urmează un răspuns la fel de dur.

– Trebuie să-mi fac acum cumpărăturile, spuse ea repede, ca să nu-i dea timp să reacționeze. Vrei să-i transmiți doamnnei Kilbane regretele mele, că nu pot să-i onorez invitația și să-i spui că genunchiul meu e aproape vindecat?

Îi veni o idee și se întoarse în holul de la intrare, de unde ieși cu bastonul, pe care i-l întinse.

– Mama ta își va da seama că mi-am revenit, dacă îi duci asta.

Willow avea nervii întinși la maximum, dar bărbatul nu făcea nici o mișcare să se îndrepte spre mașina lui. Încă uimită să-l vadă atât de aproape, nu reuși să-și păstreze ținuta mândră prea multă vreme. Nedorind să-i arate cât era de copleșită de prezența lui, hotărî să plece. Având coșul de cumpărături în mână, aproape se lovi de el, în graba de a ieși din casă. Cu o mână care tremura încă, trase după ea ușa de la intrare.

Bucuria se amestecă într-un fel cu tristețea când Ryden luă bastonul și-l aruncă pe scaunul din spate al mașinii. Își dădu seama că acceptase că nu va merge cu el la Broahurst.

Singurul motiv pentru care se întorcea acum spre ea, era să-și ia rămas-bun de la ea. Rămase din nou uluită când el îi luă coșul cu blândețe din mână și-i spuse foarte calm:

– Te duc până la magazine.

Voia să protesteze că poate să se ducă și singură, dar abia deschisese gura când ușa vecinei ei se deschise, iar singurele cuvinte care ieșiră din gura ei, în timp ce el îi prinsese cu fermitate brațul, fură:

– Bună dimineața, doamnă Mason.

Nu putea înțelege de ce Ryden se deranja s-o conducă la magazin. Pentru că lăsase cheile în contact, era ușor de înțeles că voia să facă o vizită scurtă– sperând ca invitația mamei lui să fie refuzată repede.

Uimirea ei crescu și mai mult când văzu că depășiră magazinele și se încadrară pe drumul care ducea spre Comberford. Depăși în acea clipă sentimentul de confuzie și se revoltă împotriva lui.

Știa că e inutil să-i spună să se oprească, dar nu voia nici să accepte să fie răpită fără măcar un protest.

– Doar o ceașcă de cafea, se răsti ea, apoi mă aduci înapoi.

– Ce fată cuminte, murmură el, fără să se enerveze.

– Ce vrea să însemne asta? Dacă îți imaginezi că, pentru că nu pot face nimic în această privință, am acceptat să…

– Poate că nu-ți convine, o întrerupse el, dar știu destule despre tine ca să fiu sigur că, din clipa în care vei ajunge la Broadhurst, nu vei face nimic să-i superi pe părinții mei și îți vei ascunde enervarea.

Cu altă ocazie, tânăra ar fi fost încântată să audă sugestia de compliment din cuvintele lui. Dar acum, datorită nevoii de autoapărare, replică iritată:

– Crezi că știi ceva despre mine?

– După cum spuneam, zâmbi Ryden, descopăr din ce în ce mai multe despre tine. Cum a fost la slujbă, săptămâna trecută? întrebă el după o pauză.

Forțată să se gândească la altceva, tânăra își aduse aminte că spusese că nu va rezista nici o zi.

– Contrar părerii tale care nu-mi face prea multă cinste, îi spuse ea cu dulceață, domnul Beckwith, care se întâmplă să fie proprietarul de la Laffard Fine Porcelain, a fost atât de mulțumit de munca mea, încât m-a rugat să mai rămân o săptămână.

Părea că vorbește pentru surzi, pentru că el ridică din umeri.

– Poate că e mulțumit cu orice fel de muncitori… Îți plac slujbele temporare? întrebă el, când intrară pe drumul spre Broadhurst Hall.

– Prefer slujba mea obișnuită, răspunse ea, atentă să nu se dea de gol.

Ryden opri mașina și, după ce-i aruncă o privire lungă, coborî și ocoli mașina s-o ajute să coboare.

Willow încercă să scape de strânsoarea lui puternică, în timp ce-o conducea spre casă. Părea că o escortează, de parcă ar fi crezut că va fugi înainte s-o vadă pe mama lui, iar tinerei îi fu imposibil să scape. Bărbatul era hotărât că n-o va lăsa în nici un fel să scape.

Conștientă că nu putea ști niciodată ce putea face atingerea lui pentru ea, Willow acceptă că nu poate scăpa de lângă el, așa că, în timp ce era condusă spre salon, încercă să se concentreze asupra figurii pe care voia să i-o prezinte mamei lui.

Ryden încă o ținea strâns când ajunse în fața ușii salonului, oprindu-se doar cât să apese pe clanță și să împingă ușa. Willow fu și ea împinsă înăuntru. Brusc, tânăra se simți cuprinsă de amețeală. Pentru că era cineva în salon, dar această persoană nu era doamna Kilbane!

– N-am înțeles de ce voiai să te aștept aici, începu Noel, întorcându-se spre ușă, apoi încremeni, cu ochii la ei.

– Credeam că ești în Franța! exclamă Willow, simțindu-se deodată înțepenită în clipa în care Ryden închise ușa după ei, abia acum dându-i drumul la braț.

Uluită, se uită de la unul la altul, neînțelegând ce se petrecea.

Noel sări și el în picioare, apoi, cu privirea fixată asupra lui Ryden, îi spuse:

– Vizita la Paris a fost amânată din nou, pentru că domnul Ducret a suferit o revenire a bolii. Am fost în Anglia toată această săptămână, o informă el, în timp ce ea îl privea nedumerită.

– N-ai fost plecat… începu ea să spună, rămasă aproape fără suflare.

Era conștientă de prezența lui Ryden în spatele ei. Își aduse aminte că în urmă cu câteva minute îi spusese lui Ryden că vorbise cu Noel la telefon, în Franța.

Era rândul ei să se întoarcă spre Ryden. Ar putea oare să uite cea mai nerușinată dintre minciuni… Dar fu de ajuns să-i vadă expresia ca să știe că nu uitase nimic și că nu era deloc încântat că fusese mințit.

– Poate vreunul dintre voi, spuse el cu un calm aparent, dar care nu-i păcălea pe nici unul, să-mi spună ce naiba se întâmplă?

Capitolul 10

Nu se auzea decât ticăitul ceasului din salon.

Era clar că descoperise ceva! Ce știa sau ce ghicise, Willow n-avea de unde să știe, dar era sigură că nu va fi liniștit până când nu va descoperi adevărul.

– Ei, bine? întrebă din nou Ryden, pentru că nici unul dintre ei nu scosese un cuvânt.

– Nu e vina lui Noel, spuse ea, tensionată și îngrijorată că Noel tăcea cu încăpățânare.

Cu curaj, înfruntă sclipirea periculoasă din ochii lui Ryden. Ar fi vrut să-i spună că o mare parte din vină era a lui. Dacă i-ar fi dat voie să spună măcar un cuvânt, când erau în apartamentul lui, toată neînțelegerea asta n-ar mai fi existat. Era totuși uluită că Noel, dacă nu spunea nimic, putea să dorească să ducă mai departe înșelătoria.

Ryden își pierduse răbdarea. Se întoarse spre ea, fără să-și dea seama că o parte din vină putea să fie a lui.

– Recunoști așadar că jumătate din vină este a ta?

– Willow n-are nici o vină, interveni Noel, dar fratelui lui părea să nu-i pese că o apără. Ea… începu el.

– Câte prietene ai în același timp? îl întrerupse fratele lui furios, fără să aștepte răspuns. Te-a cerut și pe tine de soție, așa cum a făcut cu cealaltă prietenă, Gypsy?

Faptul că Ryden tocmai declarase că știe că ea și Gypsy sunt două persoane diferite trecu pe la urechile lui Willow. Ea nu mai gândea, doar simțea. Să audă că lui Ryden nu-i păsa deloc de ea, să știe că voia să afle adevărul indiferent dacă va răni pe cineva, o afectase foarte tare.

Dacă ea era oarbă și surdă, acest lucru nu i se întâmpla lui Noel.

– Știi că Willow nu e Gypsy? se bâlbâi el, fără să-i vină să creadă.

– Desigur că știu, răspunse Ryden, de parcă Noel ar fi spus o idioțenie. Știu de câteva zile.

– Ai așteptat până astăzi fără să spui nimic? exclamă Noel, uimit. Nu seamănă deloc cu tine! Credeam c-ai să vii direct la mine, chiar în clipa când o să afli.

– Să mai aud alte minciuni? îl certă fratele lui. Voiam să fiți amândoi de față, iar azi am avut prima ocazie.

Șocată, Willow simțea cum începe să-și revină.

– Ne-ai întins o cursă, exclamă ea.

– Eu v-am întins vouă o cursă? strigă el, supărat. Dar ce credeți că mi-ați făcut voi mie?

– M-ai făcut să cred că Noel e la Paris, se răsti Willow, enervată și ea. Doamna Kilbane nu m-a invitat la cafea, nu-i așa? Erai hotărât să mă aduci aici, într-un fel sau altul. Dacă era

nevoie, să mă duci pe sus la mașină– erai gata să faci orice, nu-i așa? strigă ea, amintindu-și că lăsase cheile în contact.

– Dacă era nevoie, da, recunoscu el, fără să încerce să nege. N-aveam de gând să vă mai dau ocazia să mai complotați sau să mai puneți la punct vreo manevră.

Cuvintele lui o răniră din nou. Chiar dacă aflase că nu era femeia aceea, tot nu avea o părere mai bună despre ea. Era clar că n-o credea mai bună ca Gypsy, iar aceasta era moartea ultimei ei speranțe că putea s-o iubească vreodată.

El îi privi din nou cu atenție, apoi spuse pe un ton amenințător:

– Iar acum, vreau adevărul. Vrea să știu de ce m-ați păcălit și de ce ați simțit nevoia să mințiți? Vreau să știu exact ce se întâmplă între voi doi, adăugă el, privind-o cu atenție pe Willow.

Tânăra crezuse că știe totul despre durerea pe care ți-o provoacă o dragoste nepotrivită, dar descoperi să se înșelase. Chiar dacă știa cine este cu adevărat, părea s-o urască în continuare și s-o suspecteze că are o relație cu fratele lui. Durerea pe care o simțea era aproape imposibil de suportat.

Dacă ar fi fost mai sigură pe picioare, Willow ar fi fugit din cameră și l-ar fi lăsat pe Noel singur să explice. Dar era încă de față când Ryden, deși înfuriat că nu-i spuneau adevărul, dovedi că încă o credea o ființă nedemnă.

– Vreau să știu care este rolul lui Gypsy în această poveste și dacă ea este cea cu care fratele meu vrea să se căsătorească. Sau dacă își închipuie c-o să stau calm și c-o să-l las să se căsătorească acum, adăugă el amenințător.

Că Ryden Kilbane nu ezita să-și facă publică ura pentru ea, era devastator pentru Willow. Lacrimile începeau să-i umple ochii și nu putea să îndure această ultimă lovitură.

Uitând că abia ieri abandonase bastonul, se grăbi spre ușă. Durerea din genunchi era nimic în comparație cu durerea care-i sfâșia inima. Lacrimile îi curgea pe față în clipa în care se grăbea spre ușă.Vag era conștientă de niște strigăte în urma ei și-și dori, în clipa în care trânti ușa după ea, să trântească și ușa sentimentelor care o copleșeau.

Nu era decât o mașină în fața casei, dar nu-i păsa a cui era. Nu știa decât că trebuie să pună o distanță cât mai mare între ea și Broadhurst.

Fără să știe de unde avea această informație, știu instinctiv că Ryden lăsase din nou cheile în contact. Plină de durere, urcă la volan și puse mașina în mișcare înainte să închidă ușa.

Durerea o cuprinse din nou când îl văzu pe Ryden ieșind în fugă din casă și strigând ceva în clipa în care trecu pe lângă el. Nu-i păsa decât că-i luase mașina și că poate o s-o lovească.

După o milă, durerea din genunchi deveni mai acută decât cea din inimă, forțând-o să tragă pe dreapta. Scuturată de suspine, își lăsă capul pe volan.

N-avu timp să-și adune gândurile, sau să se gândească la ce făcuse, când auzi zgomotul unei mașini conduse în mare viteză. Ar fi putut ignora sunetul motorului, dar scrâșnetul unor frâne bruște îi spuseră că mașina se oprise în apropiere. Portiera mașinii în care stătea fu deschisă cu duritate.

Nu putea să ignore figura lui Ryden care, alb la față și furios, încercând să depășească o emoție care-i modifica vocea, spuse:

– Să nu mai îndrăznești să-mi faci așa ceva niciodată. Ești rănită? Trebuie să fii, pentru că plângi, adăugă el, privind-o cu atenție.

– Lasă-mă în pace, răspunse ea, nedorind ca nimeni să știe că suferă. De ce nu pleci? se răsti la el cu brutalitate, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. O să-ți dau mașina înapoi când… poți s-o iei acum, se răzgândi ea. O să mă duc acasă pe jos.

– Nu fi atât de stupidă! explodă Ryden. Nu pleci nicăieri. De fapt, spuse el privind-o cu duritate, nu pleci nicăieri până când nu discutăm ceva.

Din punctul ei de vedere, auzise destule, dar nu era dispusă să accepte înfrângerea.

– Cum? se prefăcu ea surprinsă, nu ți-a spus Noel totul?

– N-am vrut să ascult nimic, începu el cu iritare, nerăbdarea lui fiind mai clară ca niciodată. Vrei să mă lași să intru, sau trebuie să-mi fac loc cu această bară lângă care te-ai oprit? întrebă el foarte agresiv.

Nu avusese grijă unde se oprește și-și dădu seama că mașina putea avea câteva zgârieturi. Își dădu seama că nu poate pleca nicăieri până când el nu spune că poate pleca, așa că era mai bine să termine repede.

– Acum, spuse el mai calm, după ce se așezase pe scaunul pasagerului, vrei să-mi povestești cu exactitate despre ce este vorba?

Willow știa foarte bine ce i se cerea, dar ar fi preferat ca bărbatul să fie în continuare agresiv. Pentru că numai la vederea lui cum stă liniștit lângă ea, simțise cum propria agresivitate scade.

Nu dorea să-i spună nimic, dar el părea să aibă toată răbdarea din lume. Părea că e pregătit să stea acolo până la miezul nopții, sau până când ea hotăra să-i povestească. Willow ridică din umeri.

– Ce mai contează? N-o să mă mărit cu fratele tău, chiar dacă m-ar cere, ceea ce n-o să se întâmple.

Respirația lui fu bruscă, șuierătoare, iar culoarea îi reveni în obraz.

– Contează foarte mult, răspunse el, dar tânăra privi spre afară, străduindu-se să-și rețină lacrimile.

Știa foarte bine de ce conta pentru el că nu se va căsători cu fratele lui.

Ceea ce nu înțelegea, era de ce acum, după ce aflase adevărul, bărbatul nu făcea nici o încercare să pornească mașina și s-o ducă la Stanton Verney.

– Putem să plecăm acum? întrebă ea, fără lacrimi de data asta, dar simțindu-se copleșită și învinsă.

– Poate că nu m-ai auzit, răspunse el. Nu vom pleca de aici până nu vom vorbi despre anumite lucruri.

Willow îi aruncă o privire nemulțumită.

– Spune ce vrei să spui, declară ea, cu ochii în podea. Dar, ca să știi, nu mă interesează nici măcar un sigur cuvânt pe care vrei să mi-l spui.

– Sunt momente, Willow Cavendish, când ți-aș rupe cu plăcere gâtul ăsta frumos.

– N-ai decât să-ți termini treaba, ridică ea din umeri, fără să-i mai pese. Era sigură că, orice mai avea de adăugat, o va face să se prăbușească total.

– Vorbești de parcă te-aș fi făcut să suferi, observă el încet.

Tânăra tresări speriată. În graba de a părea relaxată, se dăduse de gol. Mândria o făcu să spună:

– Nu contează. Nu știu ce fel de femeie crezi că sunt, dar să aflu că există o persoană care are despre mine o părere atât de proastă, încât n-ar fi de acord să mă căsătoresc cu fratele lui, a fost o lovitură pentru mine.

– Oh, Doamne! exclamă el uimit, de asta te-ai aprins atât de tare?

– Nu, desigur că nu, negă ea cu furie.

Era prea târziu, pentru că dezvăluise deja prea mult. Brusc, nu mai știu pe ce lume era, pentru că brațul lui Ryden coborî pe umărul ei, o trase mai aproape și-i depuse pe obraz un sărut mai ușor ca o pană.

Îl împinse imediat cu violență.

– Acum crezi c-ai reușit să-ți speli păcatele? se răsti ea, încă agitată, deși el își retrăsese brațul. Vreau să mă duc acasă. Am foarte multe lucruri de făcut azi… Și…

– Willow Cavendish, spuse el încruntat, întrerupând-o. Am îndurat zile… nu, săptămâni, se corectă singur, fără să știu ce mi se întâmplă. Așa că să nu crezi că, doar pentru că ești îngrijorată ce poate descoperi o conversație între noi, poți s-o eviți.

– Nu te înțeleg, murmură ea.

Jumătate din ea era paralizată de frică, îngrozită că-și dăduse seama că era agitată în groaza ei că va dovedi în vreun fel că nu era vorba despre orice alt bărbat, ci despre el. Cealaltă jumătate nu putea nega că nu e intrigată de ceea ce auzea, mai ales că, crezându-l întotdeauna foarte sigur de el, îi era aproape imposibil să-și imagineze că vreme de câteva săptămâni nu știuse ce se întâmplă.

– Sunt prea multe lucuri pe care nu le înțeleg, mărturisi el. Pentru început, după ce mi-am format o părere despre femeia care îl supărase atât de mult pe fratele meu, să te întâlnesc pe tine a însemnat să descopăr pe cineva care nu se potrivea în nici o privință cu această imagine.

– În apartament, am încercat de mai multe ori să-ți spun, se auzi Willow spunând.

– M-am întrebat cum stau lucrurile spuse el. Dumnezeule, cum ai suportat nemernicia mea, nu pot înțelege nici acum.

Ryden părea mai prietenos și mai înțelegător decât crezuse că poate că poate fi vreodată. Tânăra reuși chiar să zâmbească.

– Erau clipe, mărturisi ea, când aș fi vrut să-ți dau cu ceva în cap, dacă aș fi fost capabilă să fac asta fără să-mi pierd echilibrul.

– Erai atât de curajoasă, iar eu nu făceam decât să te agresez, spuse el încet.

Lui Willow nu-i venea să creadă că Ryden putea fi atât de drăguț. Îi venea să zâmbească și să se lase cucerită de drăgălășenia lui, dar își reveni. Dacă va continua să gândească așa, curând va rămâne fără nici o apărare.

– Asta era? întrebă ea cu veselie, fără să fie impresionată de mirarea de pe figura lui. Acesta era mica discuție pe care voiai s-o purtăm? Trebuie să iau niște roșii înainte de a se închide magazinele…

Imediat, el o întrerupse, iar vechea agresivitate luă locul blândeței.

– Ți-a spus cineva că, fără îndoială, ești cea mai frustrantă femeie din lume? întrebă el. O să-ți dau de veste când conversația va lua sfârșit.

Pentru ea, era clar că Ryden voia să aibă acestă discuție cu orice preț. Ca să nu-l mai provoace, rămase tăcută.

– După cum spuneam, continuă el după câteva minute de pauză, te-am întâlnit și după imaginea mea despre cum trebuia să fii, am tras concluzia firească și mi-am spus să ești un actor desăvârșit. Numai când am privit cu atenție anumite momente au părut să se lege într-un mod clar. Am constatat că logodnica lui Noel, Gypsy, e mult diferită de Willow Cavendish.

Mai hotărâtă ca întotdeauna, ea rămase tăcută. Inima ei bătu mai tare când își dădu seama că Ryden era destul de impresionat de ea încât să caute să pună cap la cap fragmente de informatiei. Chiar dacă și-ar fi dorit ca utimele întâmplări să fi omorât tot ce simțea pentru el, dragostea ei era neclintită. Mai mult chiar, era mai îndrăgostită de el ca niciodată.

– Dar… spuse el, apoi făcu o pauză.

Ea, curioasă, ridică privirea spre el. Ochii lui cenușii îi capturară privirea, refuzând să o lase să privească în jos.

– Marți, a fost ziua în care totul a devenit clar.

Ea nu comenta nici acum, sigură că nu vrea să audă că are de spus, dar nu avea unde să se ducă. El o privi cu atenție, apoi spuse relaxat:

– Marți am dat telefon la Laffard Fine Porcelain, ridică el din umeri.

Câteva secunde, ea n-avu nici o reacție, dar la un moment dat revolta o cuprinse.

– Ai dat telefon la firma mea? Adică ai avut tupeu să dai telefon și să întrebi de mine? Marțea trecută! Acum făcu imediat legătura între ceea ce afla de la el și reacția șefului ei. Îi venea să se ascundă în pământ la gândul că la serviciu lumea toată știa despre ea și Noel.

Spre marea ei umilință, descoperi că Ryden nu se oprise aici.

– Mi s-a prezentat ca Samuel Beckwith, spuse el cu răceală. Mi-am amintit despre el acum câteva minute, când mi-ai spus că e mulțumit de munca ta.

Tânăra se îmbujoră la gândul că făcuse acestă plimbare cu el, iar el știuse foarte bine că ea minte, că mințise de la început.

– Cum îndrăznești? strigă ea. Cum îndrăznești să-mi suni șeful și să-i ceri informații despre mine?

– Patronul tău a fost foarte dornic să ofere informații despre tine. Din câte îmi amintesc, eu n-a trebui să întreb nimic.

– De parcă te și cred! Trebuie să-l fi întrebat ceva…

Își mușcă buzele, întrebându-se cât de mult rău fusese făcut. Cu coada ochiului, îl văzu străduindu-se să nu râdă.

– Ai dreptate, recunoscu el. Am dat telefon să comand ceva pentru firmă. Se pare că la recepție avem nevoie de o schimbare. Oricum, bărbatul care mi-a răspuns era foarte plăcut și competent. După prezentarea materialelor, m-a întrebat de unde știu despre această firmă.

Tânăra înțelese cum șeful ei privise cu ochi buni posibilitatea de a lucra cu o firmă mare ca Kibane Electronics.

– I-ai spus că ai auzit de această firmă de la mine? întrebă ea, deși știa deja răspunsul.

– I-am spus că o cunosc pe o domnișoara Cavendish, despre care cred că are o slujbă temporară în firma aceasta.

Oh, Doamne, își spuse ea, cum o să-mi privesc șeful în ochi?

– Am fost surprins când am aflat că nu e numai cea mai de preț secretară, dar și că fusese în această firmă de la terminarea liceului.

– Da, cred că a fost puțin surprinzător, murmură ea.

– La început nu mi-a fost ușor să cred, pentru că știam foarte bine cu ce te ocupi…

– Dar șeful meu te-a convins?

– Oh, da, el a fost cel care m-a făcut să cred. Mi-am dat seama că despre tine era vorba când a început să spună cât de

greu i-ar fi fără tine, mâna lui dreaptă. Și cum, spre groaza lui, l-ai anunțat că ai suferit un accident și te-ai lovit la picior.

– Da, a avut grijă de mine toată perioada.

Simțise nevoia să spună ceva, cu toate că privirea lui arăta ca și cum ar fi știut deja aceste lucruri.

– Da, i-a părut bine că poate să te ajute, comentă el. Și mi-a mai spus multe altele.

– Ți-a vorbit despre doamna Gemmill, nu-i așa?

– Da, mi-a vorbit, dădu el din cap, plin de curiozitate. Mi-a spus că, după ce terminai treaba, alergai acasă ca să ai grijă de o femeie în vârstă.

Lui Willow îi făcea bine să vorbească despre fosta ei gazdă, așa că-i povesti tot ce se întâmplase și cât de mult îi lipsea.

– Înțeleg că, după moartea ei, ai găsit acea căsuță în care stai.

– Da, am fost norocoasă. Pentru că abia dacă e destul loc pentru o singură persoană, n-a fost foarte căutată.

– De aceea n-ai o colegă de apartament, înțeleg.

– A, da! N-a fost acesta primul lucru care nu se potrivea în povestea mea?

– Cred că da, cu toate că nu i-am acordat prea mare atenție atunci. Aveam alte preocupări, zâmbi el .

– Da, nu mă menajai, spuse ea repede. Aproape uitase cum se desfășurau toate discuțiile lor.

Spre uimirea ei, Ryden clătină din cap, căpătând o culoare aprinsă.

– Of, Willow, Willow, ai cea mai mică idee…?

Se întrerupse, iar ea nu știu despre ce vorbea. Pentru că experimentase cu el toată gama de sentimente, de la iubire la ură și de la tandrețe la duritate, începu să se revolte din nou.

– Sunt sigură că am cea mai potrivită idee! Acum ai venit după mine pur și simplu pentru că planurile tale de a mă pune față în față cu Noel au fost deranjate de plecarea mea.

– Am venit după tine, răspunse el crispat, pentru că mi-a fost teamă că te vei sinucide înainte să…

– Înainte s-o faci tu pentru mine, îl întrerupse ea, dar apoi cuvintele lui îi ajunseră la urechi. Îți era teamă? întrebă ea, speriată.

El dădu din cap, dar păru să nu știe de unde să înceapă sau ce să spună în continuare. Aceasta era o nouă surpriză pentru ea, pentru că nu-l mai văzuse niciodată rămas fără cuvinte.

Orice ar fi așteptat de la el, rămase mai mult decât surprinsă când, ajuns probabil pe o culme a frustrării, el exclamă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, mă înnebunești!

De această dată, agresivitatea din ea, gata oricând să izbucnească, n-o mai făcu. În timp ce se uita la el cu uimire, își dădu seama că undeva în inima lui era o altă emoție, ascunsă sub exteriorul dur. Era prea nesigură pe ea ca să recunoască în vreun fel acea emoție, așa că hotărî să-l întrebe:

– Nu înțeleg, cum fac asta? spuse ea cu voce răgușită, datorată gâtului uscat.

Agitată, încercă să-și fixeze privirea într-un punct, din dorința de a se relaxa, dar primul lucru care îi atrase atenția fură mâinile lui care, deși se odihneau pe volan, tremurau.

Nu aruncase decât o privire speriată spre figura lui încordată, când el, nerăbdător, spuse:

– Știi foarte bine că eram hotărât împotriva ta… a lui Gypsy, se corectă el repede, dar n-am cunoscut-o niciodată.

– Asta am aflat și eu.

– Ceea ce nu știi, este lupta pe care am dus-o să nu-mi placă, să nu admir făptura blondă, cu ochi verzi, care stătea neajutorată în apartamentul meu.

– Ai început să mă placi… să mă admiri? întrebă ea, tresărind. M-ai fi putut păcăli foarte bine. Din câte îmi aduc aminte…

– Cred că tot timpul m-am purtat ca un urs cu o durere de cap, îi completă el propoziția. Dar cum aș fi putut să fiu? continuă el. Nu-l mai știam pe Noel atât de dezorientat și de disperat ca în clipa în care mi-a spus că acea femeie l-a refuzat.

– Așa că, în clipa în care am spus că Noel mi-a lăsat cheia apartamentului, ai hotărât că sunt Gypsy și m-ai urât?

Ryden dădu din cap. Inima ei tresări, dar când începuse să se simtă copleșită de tristețe, el continuă:

– Chiar a doua zi dimineață, am descoperit că nu te uram atât de tare cum credeam.

– Ai descoperit că am avut un accident, spuse ea, fără să-și mai dea seama ce se întâmplă.

– Am fost furios, recunoscu el. Eram sigur că meritai această suferință pentru ce-i făcusei lui Noel, dar chiar în clipa în care mi-ai spus c-ar trebui să mă mulțumească accidentul, am descoperit că suferința ta nu mă mulțumea în nici un fel.

– Oh, murmură ea, copleșită.

– Așa era, zâmbi el trist. Peste puțin timp, începusem să te doresc. Încercam cu disperare să lupt împotriva atracției fizice, pentru că știam ce dezastru ar fi fost pentru Noel, să-i fur singura femeie pe care o iubea.

– Probabil că n-aveai de ce să-ți faci probleme, se strădui ea să spună, nu era decât atracție fizică.

– Așa mi-am spus și eu, recunoscu el, dar nu mi-a luat mult să descopăr că nu era așa…

– Nu! strigă Willow, alarmată. Nu spune asta! Dacă vrei să fie doar o pedeapsă pentru…

Se întrerupse, prea zguduită pentru a putea continua. Oh, Doamne, își spuse ea, încremenind sub privirea lui scrutătoare, Noel avea dreptate când spunea că e foarte intuitiv. Nu trebuise să termine ce avea de spus, pentru că el își dăduse imediat seama ce voia să spună.

– Îți este frică, spuse el încet, cu voce blândă, că, dacă îți spun ce am descoperit, în cazul în care se dovedește neadevărat, ar fi o pedeapsă pentru tine? În cazul în care nu cred cu adevărat ce spun, cu toată mintea și inima mea?

Willow întoarse repede capul spre fereastră, privind afară, încercând să găsească în ea puterea să reziste. Fără să se întoarcă, aruncă peste umăr:

– Vreau să mă duc acasă.

Nu întoarse capul să vadă dacă Ryden urmase cererea ei. Timp de cinci secunde, care părură o eternitate, rămase nemișcată, apoi tresări. Brusc, pe umerii ei coborâse o mână blândă, iar vocea lui îi șopti ușor, mai aproape de ureche decât ar fi crezut:

– Îți este frică.

Clătină repede din cap.

– Nu îmi este, negă ea. Nu.

Vocea ei era din nou răgușită.

– În acest caz, întrebă el, de ce tu, care n-ai fugit niciodată de ceva în viața ta, ai părăsit casa în fugă, din cauza durerii pe care ți-am provocat-o? De ce vrei să mergi acasă?

Crezând că a spus deja prea multe și sperând că nu va insista, tânăra clătină din cap, arătând în acest fel că nu mai vrea să spună nici un cuvânt.

Mâinile lui își întăriră strânsoarea și o întoarseră încet spre el. Nu voia să-i întâlnească privirea, dar când el îi ridică ușor bărbia, nu putu decât să-l privească în ochi.

Ținând-o sub vraja privirii lui, o întrebă cu blândețe:

– Oare să fie, draga mea Willow, o emoție asemănătoare cu cea care m-a cuprins în ziua în care te-am găsit în salon, ținându-te de mână cu fratele meu, cea care te stăpânește, așa cum sper?

Oh, cineva să mă ajute, se rugă ea, dorind să plângă. Ar fi vrut să stea, ar fi vrut să fugă, și era mai speriată decât fusese vreodată în viața ei. Instinctul o avertiza că e prea periculos.

– Ce… începu ea să spună, dar trebui să-și dreagă vocea. Despre ce emoție vorbești? reuși să întrebe în cele din urmă.

Își dori să nu fi pus această întrebare, când văzu figura lui devenind serioasă. Se temea că urmează să-și primească pedeapsa.

Era atât de sigură de acest lucru, încât rămase foarte uimită când el spuse:

– Emoția de la baza geloziei care aproape m-a distrus în clipa în care v-am văzut, era dragostea.

– Vrei să spui că erai… gelos pe Noel? reuși să spună ea în cele din urmă, cu toate că dorise să întrebe dacă o iubea.

– Nu știu cum m-am abținut să nu-l lovesc, mărturisi el, privind-o în ochi.

– Tatăl tău era acolo, îi reaminti ea, deși n-avea nici o legătură.

– Nu vrei să mă scutești de suferință? întrebă el, dar ea nu știa la ce se referea, ci rămase privindu-l nedumerită. Singurul motiv pentru care nu vreau ca fratele meu să fie soțul tău, este pentru că vreau să fiu eu.

– Oh! exclamă ea, întrebându-se dacă n-are trebui să vadă dacă nu visează.

Clipi de două ori, fixându-l cu privirea. Părea că e foarte agitat și că are nevoie de răspunsul ei.

– Cred că, spuse ea, cred că vreau… adică mi-ar plăcea foarte mult să fiu soția ta. Dar…

– Dar nimic, murmură el, respirând ușurat. Am stat prea mult pe ghimpi, acum lasă-mă să te țin în brațe. Oh, Doamne, adăugă el strângând-o cu putere, nu vreau să mai trec vreodată prin așa ceva.

După un timp, se retrase și o privi cu atenție.

– Chiar vrei să fii soția mea? Am auzit bine?

– Da, suspină ea.

– Și așa îngrozitor cum am fost, tot mă iubești un pic? insistă el.

– Tu mă iubești?

– Incertitudinea asta e foarte greu de suportat, nu-i așa? zâmbi el cu blândețe. Da, draga mea suferindă, te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât simt că-mi pierd mințile.

– Oh, Ryden, oftă și ea. Te iubesc atât de mult!

Îl cuprinse în brațe, trăgându-l mai aproape de inima ei.

Întâi cu blândețe și tandrețe, Ryden o sărută pe față, pe gât, pe buze. Pe fața ei ridicată spre el plouau multe săruturi pasionate. Când îi luă în stăpânire buzele, din ce în ce mai înflăcărat, fiecare sărut aducându-i mai aproape și vindecându-i de singurătatea din suflete.

– Dacă visez, șopti ea încet, nu mă trezi.

– Ai trecut prin același iad ca mine, iubita mea? întrebă el.

– Te iubeam, dar eram sigură că mă urăști, spuse ea cu simplitate.

Ryden îi sărută ochii și, ca pe un copil, o legănă ușor.

– N-o să mai fiu niciodată rău cu tine, draga mea, promise el.

– Ai fost cam brută, încercă ea să-l tachineze.

– Nu-mi aminti, gemu el, apoi mărturisi. Mi-am dat seama, chiar fără să fiu conștient ce simt pentru tine, că ți-a scăpat din greșeală că n-ai colegă de apartament.

– Ai fost furios pe mine atunci, își aminti ea.

– Eram furios pe mine însumi, răspunse el, apoi râse cu autoironie. Eram furios să descopăr că nu te pot lăsa acasă la tine, să-ți vezi de viața ta.

– Să nu ne mai gândim decât la viitor. Mergem să-i spunem lui Noel? Cred că e îngrijorat.

– Să mai aștepte. Acum vreau se fiu lângă soția mea. Nu mă vei părăsi niciodată, spune-mi?

Ea zâmbi, privindu-l cu dragoste.

– Niciodată.

Era singurul loc din lume unde voia să fie: în brațele lui.

Sfârșit